

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Yerel seçimler yaklaştıkça gerici güçler arasındaki kışmanın dozu artıyor. Onunla birlikte sermaye düzeninin siyasi krizi de derinleşiyor. Öte yandan sıradan bilinçli yığınlar nezdinde burjuva düzene meşruiyet sağlayan tüm biçimsel kurum ve mekanizmalar o günden bu yana göstere göstere ayaklar altına alınıyor. S.2

*Çürümüş düzenden
kurtuluş sandıkta değil...*

Devrimci sınıf mücadelesinde!

s.4

**DİSK'in devrimci ruhu
Greif'te yaşıyor!**

Fabrika komitelerinde birleşerek fiili-meşru mücadele yolunu tutan Greif işçileri, DİSK'i DİSK yapan fabrika işgalleri geleneğinin temsilcisidir.

s.14

**DİSK'in Çaykur atağı:
Kime yarar kime zarar!**

DİSK yönetiminin örgütlenme atağı iddiasıyla gündeme getirdiği adımın ne işçi sınıfına ne de DİSK'e kazandıracağı bir şey görünmüyor.

s.21

**"Şehir senin", peki
siyasal iktidar kimin?**

HDP çizgisi "kentleri hep birlikte yöneteceğiz" söylemi üzerinden emekçileri düzene karşı mücadeleye çekmekten ziyade düzene bağlıyor.

s.22

**İşçi sınıfının kırmızı bayrağı
altında birleşelim!**

Burcu Deniz: Bağımsız sosyalist adaylar olarak tüm işçi ve emekçileri, işçi sınıfının bağımsız devrimci tavrını güçlendirmeye çağırıyoruz.

Çürümüş düzenden kurtuluş sandıkta değil...

Siyasal bir sınıf hareketinin yolu Greif işçilerinin mücadelesiyle döşenecektir!

Yerel seçimler yaklaştıkça gerici güçler arasındaki kapışmanın dozu artıyor. Onunla birlikte sermaye düzeninin siyasi krizi de derinleşiyor. Zira 17 Aralık'tan bu yana dinci-gerici koalisyonun iki kirli ortağı, birbirleriyle başa çıkabilmek uğruna, tüm pisliklerini ortalığa saçıp duruyorlar. Öte yandan sıradan bilinçli yığınlar nezdinde burjuva düzene meşruiyet sağlayan tüm biçimsel kurum ve mekanizmalar o günden bu yana göstere göstere ayaklar altına alınıyor. Tayyip Erdoğan Kürt hareketinden alınma "paralel devlet" ve "darbe" edebiyatıyla bir kez daha mağdur rolüne soyunurken, bu dönem boyunca polis teşkilatı ve yargıda binlerce görev değişikliği ve görevden alma gerçekleştirildi. Bu arada HSYK, MİT, internet yasaları, "demokrasi paketleri" vb. üzerinden AKP despotizminin tahkimatı anlamına gelen adımlar atıldı.

Burjuva medyadaki yandaş atışmalarını bir kenara bırakırsak, Cemaat'ın 17 Aralık'tan sonraki performansı savunmanın çok ötesine geçmemiştir. Örneğin AKP şefinin bir dizi olayı "paralel devlete" (Cemaat'e) yıkma girişimlerine MİT'le ilgili ifşaatlar eşliğinde El Kaide ve TIR operasyonları ile yanıt verildi. Cemaat'ın bu tür hamleleri sermaye devleti ve düzeniyle ilgili gerçekleri de ister istemez teşhir ettiği ölçüde, siyasi krizi derinleştiren bir rol oynadı.

Düzen cephesinde seçeneksizlik

AKP-Cemaat dalaşmasının düzenin siyasi krizine dönüşmesini hızlandıran bir diğer olgu ise düzen cephesinde AKP karşısında yeterli oy desteği alabilecek bir alternatifi yaratılmasındaki zorlanmadır. Bu alandaki tek seçenek CHP olarak görülmektedir, fakat tüm uğraşlara rağmen CHP düzenin mevcut ihtiyacını karşılamaktan fazlasıyla uzaktır.

Düzen güçleri tam da AKP'nin durumu toparladığına kanaat getirmiş ve 30 Mart seçimlerine kilitlenmişlerken, bu kez sahneye AKP şefiyle oğlunun telefon görüşmelerinin kayıtları sürüldü. AKP-Cemaat arasındaki iktidar ve rant dalaşmasının son perdesi, bu görüşmelerin 24 Şubat'ta sosyal medyada yayınlanmasıyla açıldı. 24 Şubat'ta ifşa olan vurgun, hemen herkes tarafından bu kadarı da çok fazla diye karşılanacak boyuttaydı. Ayakkabı kutuları, bu sonuncusunun yanında devede kulak sayılır. Tayyipgiller'in ve avenelerinin deveyi havuduyla yuttukları tüm dünyaya ilan olundu. İlk günlerdeki "montaj-dublaaj" vb. iddiaların yerini ise giderek bir kabullenme almış durumda.

Olayın AKP'deki sarsıntısı ilkinden daha şiddetli

sayılır. Zira daha ilk anda iki kentteki mitingler (Mersin ve Eskişehir) farklı bahanelerle iptal edildi. AKP medyasında büyük bir özgüven bunalımı yaşanıyor. Bu arada gardı epeyce düşen Tayyip Erdoğan çözülmeyi engellemek için de olsa "dik durmaya" çalışıyor. Can

Sandıklar ve parlamentoyu kitlelere çözüm kapısı olarak sunanların bunu anlamalarını beklemiyoruz elbette. Onlar için, ağır sömürü ve kölelik koşullarına mahkum edilen işçi sınıfının üretim alanlarında kendi gücünün ve devrimci misyonunun bilincine varması için çaba harcamak hem çok zahmetli, hem de çoktan unutulmuş bir uğraştır.

havliliyle daha sert tehditler savuruyor, itiraf türünden açıklamalar yapıyor. Örneğin 5 Mart'ta Ankara'da yerel basınla yaptığı görüşmede, "Hiç kimsenin yaptığı yanına kâr kalmayacak. Ortalığa çok pislik dökülecek şimdiden söyleyeyim. Çok çarpıcı çok şaşırtıcı sonuçlar ortaya çıkacak. Bütün kirli ilişkiler kirli eylemler tek tek ortaya dökülecek ve faileri yargı önüne çıkacak. Gerek Gezi olayları gerek 17 Aralık darbesi bahanelerin arkasına sığınarak devlete yapılan saldırıları" diyerek sadece yeni saldırı hamlelerine işaret etmiş olmuyor, istemeyerek de olsa kirli suç ortaklığını da itiraf etmiş oluyor. Zira

ortalığa çok pislik döküleceğini baştan söylemek, o pisliklerin zaten bilindiğini ve "paralel yapılanmaya" olduğu gibi, buna da göz yumulduğunu gösteriyor.

Sermaye düzenindeki çürümenin görkemli tescili

İşin aslı bu tür söylemler bu saatten sonra yalnızca "soyuluyorsak biz soyuluyoruz" diyebilecek kadar körleşmiş, iflah olmaz Tayyip hastaları için, o da yalnızca "dik duruşun" göstergesi olarak bir değer taşıyor. Zira düzen tarafından sürekli aptallaştırılan kesimler bile dinci-gerici güçlerin bir koalisyon olarak 2002 seçimlerini kazandıklarını, elbirliğiyle iktidarlaştıklarını, rejimin geleneksel güçlerini birlikte safdışı ettiklerini, kendi derin devletlerini yarattıklarını, rakipler kalmayınca da iktidar ve rant dalaşına tutuştuklarını biliyor artık. 17 Aralık'tan bu yana da din-iman tüccarlarının soymakta, yolsuzlukta, vurgunda cumhuriyet tarihinin en maharetli hırsızları oldukları, iktidarlaşmayla birlikte her türlü kirli işte sınırları aştıkları ortalığa saçılıyor.

Fakat her şeyden daha önemli olanı ekonomik, sosyal ve siyasi istikrarın timsali olarak sunulan AKP iktidarı üzerinden, sermaye düzeninin kokuşmuşluğunun-çürümüşlüğüne cumhuriyet tarihinin gördüğü en görkemli şekilde tescil olmasıdır. 90 yıllık köhnemiş burjuva düzeni, işçi ve emekçilere "demokratikleşme", kalkınma, gelişme, ekonomik ve siyasi istikrar diye dinci-gerici bir iktidar sunmuş, o da ellinde kalmıştır. Yerine koyabileceği başka bir seçenek de bulamamaktadır.

Düzenin siyasi krizinin aşılması konusunda umutların bağlandığı 30 Mart yerel seçimleri ise bu krizin aşılmasını değil, her durumda daha da şiddetlenmesini getirmektedir. Zira emperyalist güçler ve yerli burjuvazi AKP'den ve şefinden çoktandır vazgeçmiş oldukları halde, onun kirli ortağı olan Cemaat tarafından arkalanan itibarsız CHP dışında bir alternatif oluşturamamaktadırlar.

Reformist sol, düzenin siyasi krizine yanıtını tam da buradan, parlamenter bir seçenek olmak üzerinden kuruyor. Öncelikle "AKP'nin düşürülmesi", bu çerçevede "hükümet istifa" ve "erken genel seçim" taleplerinin öne çıkarılmasının mantığı da burada yatıyor. Parlamenterizm çizgisi bu kesimin aklına burjuvazinin toplumsal egemenliğinden, daha açık deyimle sermaye düzeninden kurtulmayı değil, düzen içinde sol bir alternatif olarak öne çıkmayı getiriyor. Mevcut kriz bu kesimin heveslerini alabildiğine kamçılar buluyor. Dolayısıyla ortalığa saçılan pislik salt dinci-gerici güçlerin icraatlarından menkulmüş gibi bir algı oluşturulmasında ister istemez düzenin değirmenine su taşıyorlar.

Siyasal bir sınıf hareketi ihtiyacı

Bu çizginin bugün bu denli rahatça savunulmasının gerisinde ise toplumsal mücadele sahnesinin uzun yıllardır siyasal bir sınıf hareketinden yoksun olması vardır. Ki bu aynı olgu, düzen güçleri arasında süren dalaşmayla ortalığa saçılan pislige, düzene dair gerçeklerin en açık şekilde gözler önüne serilmesine ve sürmekte olan siyasi krize rağmen düzen güçlerinin pervasızlığına da kaynaklık etmektedir.

Öte yandan bu gerçek, düzenin siyasi krizi ve ortalığa saçılan pislik karşısında tutulacak devrimci seçeneğe de işaret etmektedir. Bu seçenek ısrarla fabrikalardan sınıfı kavramayı, en basitinden en karmaşığına özgül ve genel ekonomik, sosyal, siyasal sorunlardan giderek sınıfı örgütlemeyi, kendi eylemi içinde eğitmeyi ve düzenin karşısına çıkarmayı gerektiriyor. Greif işçilerinin işgal deneyimi bu yönüyle benzersiz bir ders niteliğindedir. Düne kadar Greif, düzenin insan kaniyla dönen dişlilerinden biriydi. İşçilerin büyük bölümü etnik, mezhepsel, yöresel aidiyetlerle hareket etmekteydi. Hatta taşeron sistemi altında hücresel bölünmeler içindeydi. Uzun yılların emeği ve uzun süreli sabırlı ve hedefli bir uğraşla bu düzenin en kutsal sayılan mülkiyet yasasını bile çiğneyip geçmeyi başardılar. İşgal eylemi, hiç kuşku yoktur ki her işçinin bilincinde düzenle ilgili gerçekler konusunda muazzam sıçramalar yaratmıştır. Sadece bu da değil; sınıfın tarihsel devrimci misyonunun bilincinde olan tüm ilerici özneler için büyük bir moral kaynak olmaktadır.

Düzenin siyasi krizine ve toplumu kirletmesine karşı tek seçenek olan devrimci bir siyasal sınıf hareketi, Greif işçilerinin yolundan yürünerek geliştirilebilir. Sandıklar ve parlamentoyu kitlelere çözüm kapısı olarak sunanların bunu anlamalarını beklemiyoruz elbette. Onlar için, ağır sömürü ve kölelik koşullarına mahkum edilen işçi sınıfının üretim alanlarında kendi gücünün ve devrimci misyonunun bilincine varması için çaba harcamak hem çok zahmetli, hem de çoktan unutulmuş bir uğraştır. İşçi sınıfı devrimcileri içinse her tarafından pislik akan düzenden kurtuluşun tek yolu tam da bu zorlu uğraştan, Greif türünden örgütlenme ve mücadeleleri büyütüp çoğaltmaktan geçmektedir.

Greif işçilerinden kamuoyuna açıklama...

DİSK Tekstil ve DİSK Yönetim Kurulu ile yaptığımız toplantı üzerine kamuoyuna bilgilendirme...

DİSK yönetim kurulu adına işgal eylemimizi görüşmek üzere yapılan çağrı sonucunda 28 Şubat Cuma günü DİSK ve DİSK Tekstil yöneticileri ile bir araya geldik.

Toplantıya Hadımköy ve Dudullu temsilcilerimiz katıldı. DİSK Tekstil yöneticilerinin bir kısmı ve bazı DİSK yöneticilerinin katılımı ile bir toplantı yaptık. DİSK ve DİSK Tekstil yönetimi işgalimizin önemli bir direniş olduğunu kesinlikle kazanımla sonuçlanması gerektiğini ifade ettiler.

Yapılan toplantıdan çıkan tek sonuç ise DİSK yönetiminin işgalimizle ilgili eylemli sınıf dayanışması talebimizi DİSK Yönetim Kurulu'na taşıyacağı oldu. Ardından DİSK Tekstil yönetimi ile ayrı bir toplantı gerçekleştirdik. Bu toplantıda ise DİSK Tekstil yönetiminden direnişimizle dayanışmak için adım atmasını istedik. Direnişimizi büyütme için başlattığımız "1 yevmiyeni paylaş" kampanyamız ve GREİF'a bağlı Ünsa'nın greve çıkarılması başta olmak üzere birtakım taleplerde bulunduk. Tekstil yöneticileri taleplerimiz doğrultusunda önümüzdeki haftaya kadar somut hiçbir adım atamayacaklarını ifade ettiler.

Ardından DİSK Başkanlar Kurulu toplantısı gerçekleştirildi. Başkanlar Kurulu'nda işgalimizle ilgili bir plan çıkarılacağı ifade edildiği için sonucunu sendikada bekledik. Toplantı sonucunda işgalimizin destekleneceği kararı alındığı ifade edildi. Bizlere yansıtılan tek somut karar DİSK'e bağlı sendikaların ziyaret örgütleyeceği oldu. Bu desteğin de önümüzdeki hafta içinde sunulmaya başlanacağı ifade edildi. Direnişimizin 19. gününde DİSK ve DİSK Tekstil yöneticileri ile yaptığımız toplantılarda hâlihazırda planlanmış bir eylem programı oluşturulabilmiş değil. Dayanışmanın ziyaretler biçiminde sürdürüleceği çıkan tek sonuçtur.

Şunu da belirtmek gerekir ki Greif işçileri kendi gelecekleri ile ilgili kararları da kendileri verecektir. Bizim 28 Şubat'ta yaptığımız görüşmelere Rıdvan Budak katılmamıştır. DİSK Tekstil Başkanlar Kurulu'na katılarak toplantıyı yönetmiştir.

Yine sendikamızın sitesinden öğrendiğimize göre başkanlar kurulu GREİF İşçileri adına yönetim kuruluna "Kurulumuz, Sunjüt'e (Greif) bağlı işyerlerindeki üyelerimizin herhangi bir hak kaybı yaşamadan, işkoluna ve DİSK'e karşı bir misyonerliği içinde bir

sözleşme fırsatı yakalandığında sürecin tamamlanması için Genel Yönetim Kuruluna yetki vermiştir" şeklinde karar alınmıştır. Buradan şunu bir kere daha ifade ediyoruz ki, bizi ilgilendiren kararları biz veririz. DİSK Tekstil Yönetim Kurulu bizim dışımızda karar veremez ancak bizim kararlarımızın uygulayıcısı olabilir. Yine başkanlar kurulu toplantısı sonuç bildirgesinde ifade ettikleri "Sendikamız TEKSTİL, tabanın söz ve karar sahibi olması hakkına demokratik ve katılımcı bir yaklaşımla hayat vermektedir" ifadelerin karşılığı da budur.

Söz, karar, yetki Greif işçilerininindir! Direnişimizin kazanması için sınıf dayanışmasını güçlendirelim!

Direnişimiz geline aşamada önemli bir mesafe kat etmiş durumda. Basından takip ettiğimiz kadarıyla Greif yöneticileri işgalimizi sonlandırmak için Türkiye'de bir dizi görüşmeler gerçekleştirmişlerdir. Son olarak bazı basın kuruluşlarında yer alan haberlerde Greif CEO'sunun Ekonomi Bakanı ile işgalimizi görüştüğü bilgisi yer aldı. Hadımköy ve Dudullu'daki işgalimiz Greif yöneticilerini adım atmaya zorluyor. İşgalimizin daha hızlı kazanımla sonuçlanması için eylemlerimizi Greif'a bağlı diğer fabrikalara taşımaya devam edeceğiz.

Greif'e bağlı fabrikalarda çalışan bütün sınıf kardeşlerimize hakları ve gelecekleri için mücadele etme çağrısını taşıyacağız. Bizler biliyoruz ki attığımız her adım önemlidir. Daha güçlü adımlar atmamız sınıf dostlarımızın eylemli dayanışması ile mümkündür. Eylemli dayanışma zaferimizi daha da hızlandıracaktır. Geline aşamada direnişimizin tüm ihtiyaçlarını kendimiz, sınıf dostlarımızın sunduğu katkılarla karşılıyoruz. İşgaldeki sayımız ve her günü eylemli bir biçimde geçirdiğimiz düşünüldüğünde önemli miktarda bir giderimiz olduğu görülebilir. Şimdiye kadar bu ihtiyaçlarımızı dostlarımızın sunduğu katkılarla karşıladık. DİSK ve DİSK Tekstil yöneticileri ile yaptığımız toplantıda maddi ihtiyaçlarımızı karşılamak konusunda geline aşamada da somut bir adım atılmayacağı anlaşılmıştır. Bugüne kadar sınıf dostlarımızın sunduğu katkılar ile direnişimizin ihtiyaçlarını karşıladık. Bu aşamada dostlarımızın desteği daha da önemli bir hal almıştır. Taşeron kölelik başta olmak üzere işçi sınıfına dayatılan tüm kölelik uygulamalarına karşı yürüttüğümüz mücadele tüm sınıf kardeşlerimizin mücadelesidir. Başta tüm Greif işçileri olmak üzere kazanımı da tüm sınıf kardeşlerimizin kazanımı olacaktır.

En acil ihtiyaçlarımız:

- 1- İçme suyu
- 2- Kahvaltılık malzeme
- 3- Yemek(ya da kuru gıda)
- 4- Araç (eylemlere giderken kullanmak için)

İşgalci Greif İşçileri

1 Mart 2014

DİSK'in devrimci ruhu Greif'te yaşıyor!

Greif işçileri komiteleri aracılığıyla inisiyatif kullanıp fabrika işgal eylemine başlayınca, DİSK yöneticilerinin iki noktadan eleştirilerine hedef olmuştu. Bu yöneticilere göre ilk olarak, işçiler komiteleri aracılığıyla sendika yönetimini aşmışlardı, yani “disiplinsizlik” yapmışlardı. İkincisi olarak ise yasal TİS prosedürünü beklemek yerine “yasadışı” bir işgal eylemine girişmişlerdi. Doğrusu bu tutuma bağlı olarak yapılan tartışmaların gelip DİSK'in 47. yıldönümü kutlamalarıyla ilişkililmesi oldukça manidardı. Çünkü sırtlarını DİSK'in tarihine yaslayan bu aynı yöneticiler, bu tarihin, özellikle de DİSK'in kurulduğu '63-'70 arası döneminin asıl olarak Greifler'in tarihi olduğunu görmezden geliyorlardı. Dahası Greif işçilerine karşı aldıkları tutumların özünde, DİSK'in yolunu açan Greif'le benzer eylemlere yönelik Türk-İş yöneticilerinin aldıkları tutumlardan farksız olduğunu da unutuyorlardı.

Elbette bu basitçe bir unutkanlık değil, bir bakış ve yaklaşım sorunudur. DİSK yöneticileri DİSK'in tarihine bürokratik pencerelerden baktıkları için görmek istediklerini görüyorlardı sadece. Böylelikle de zamanın Türk-İş bürokratlarıyla aynı konuma düşmüş oluyorlardı.

DİSK'i DİSK yapan ruh...

Bu bürokratik prizmadan bakan DİSK'e egemen anlayış, DİSK'in tarihini de neredeyse tümüyle sendika yöneticilerinin yazdığı kahramanlık destanı olarak sunuyor. Bu destanda işçi sınıfına ve onun taban örgütlenmelerine ancak ikincil roller biçiyor.

Oysa onların gösterdiğinin aksine, DİSK'in tarihinde, özellikle 1970'lere kadar yöneticilerin rolleri oldukça talidir. Hatta çoğu durumda yöneticiler etkisizdirler ve tabandan yükselen işçi hareketini izlemişlerdir. Öyle ki 15-16 Haziran büyük işçi direnişi de dahil DİSK'i DİSK yapan pek çok kritik eylemde yöneticiler tali roller üstlenmiş, bazen de bu hareketlerde geriye çeken bir rol oynamışlardır. Bu hareketlerin asıl motor gücü fabrikalardaki işçiler ve fabrika örgütlülükleri olmuştur.

Bunun için bu örgütlenmeler ve de onların inisiyatifleriyle yasal sınırları aşarak yapılan grev ve direnişler (özellikle de fabrika işgalleri) DİSK'in gerçek ruhudur. Fabrika örgütlenmeleri ile fiili mücadele geleneği çıkarıldığında bu ruhtan da geriye de hiçbir şey kalmaz. Bu halde de DİSK'i Türk-İş'ten ayıran tüm farklılıklar silinir gider.

Yasaları aşan fiili-meşru mücadele geleneği

DİSK tarihinin köşe taşlarını oluşturan grev ve direnişler bu gerçeği doğrular.

Bu köşe taşlarından olan Kavel grevi, grev yasağına ve bu yasağı işçilere dayatan Türk-İş bürokrasisine rağmen yapılmıştır. Bu grevle birlikte de grev hakkı sökülüp alınmıştır. Eğer Kavel işçileri, “ikramiye ödenmiyorsa mahkemelere gitsinler” diyen dönemin Çalışma Bakanı Ecevit'i dikkate alsalar, “bu şartlar

altında grev yapmak maceracılıktır” diyerek kendilerine sırt çeviren Türk-İş bürokratlarının önünde eğilselerdi şanlı Kavel direnişi asla olmayacaktı.

1965 yılında ancak askeri birlikler kullanılarak bastırılan Zonguldak maden işçileri tümüyle kendi inisiyatifleriyle hareket ediyorlardı. Türk-İş bürokratları bu eyleme de sırtlarını dönmüş yapıları “yasadışı” olmakla itham etmişlerdi. Bu direniş Türk-İş'ten kopuşta temel bir kırılma noktası olacaktı.

1966'da gerçekleşen ve DİSK'in doğumunu sağlayan Paşabahçe grevi de fabrikada toplu iş sözleşmesi yapılamayacağını söyleyen yasalar aşılarak yapılmıştı. Türk-İş'in bürokratları bu grevi yasadışı sayıp işçilerin iradesini çiğnemeye kalkınca Türk-İş'ten kopuş da kaçınılmaz hale gelmişti. Ama bu grev sadece DİSK'i doğurmadı aynı zamanda fabrika grevinin önündeki yasağın da kaldırılmasını sağladı.

DİSK'in kuruluşunun ardından gerçekleşen 1968 Derby işgali, sınıf mücadelesinde yeni bir çığır açan “yasadışı” bir eylem olmuştur. Bir sendikal yetki mücadelesinin parçası olarak gelişen bu işgal, hemen tümüyle işçilerin inisiyatifleriyle ortaya çıkmış ve sınıf hareketinde bir işgal geleneğinin oluşmasına öncülük etmiştir.

DİSK çatısı altında fiili-meşru mücadele çizgisinde ilerleyen işçi hareketi, 15-16 Haziran eylemlerinde bu duruşu net biçimde ortaya koymuştur. DİSK'in kapısına kilit vurmak amacıyla yapılan yasa değişikliğine karşı ortaya çıkan 15-16 Haziran patlaması, tümüyle tabandan gelen bir hareketin sonucudur. Öyle ki DİSK yönetiminin kararı daha ileri bir tarihte bir miting yapmak biçimindedir. Fakat tabandan ortaya çıkan o kabına sığmaz öfke bir sel gibi akarken DİSK yönetimi bu hareketin gerisine düşmüştür. Zira hiçbir DİSK üst yöneticisi bu büyük direnişe katılmadığı gibi DİSK genel başkanı da radyodan işçilerin fabrikalara geri dönmeleri konusunda konuşmalar yapmıştır. Ancak bu engellemelere rağmen Türk-İş üyesi işçilerin de katılımıyla iki gün boyunca İstanbul'u zapteden işçiler, çıkarılmaya çalışılan yasalara karşı direnişlerini sürdürmüşlerdir.

İnisiyatif fabrika örgütlülüklerinde...

Yasaları ve sendikal bürokrasiyi aşarak başarılarla ilerleyen bu işçi hareketinin en temel özelliği güçlü fabrika örgütlülükleri temeline oturuyor olmasıdır. Bu dönemdeki işçi eylemlerinin başarılı olmasının en belirgin nedeni de bu örgütlenmelerin varlığı olmuştur. Pek çok örnekte olduğu gibi bürokrasinin yasal sınırları aşmayan barışçıl eylem biçimleri, sonuç alma isteğiyle inisiyatif kullanan işçiler tarafından aşılmıştır. Tabandan gelen bu inisiyatifle Türk-İş'in sarı sendikacılık barikatını yıkan işçiler, yasalara sığınarak keyif çatan kapitalistlerin de soluğunu kesmiştir. Böylelikle de DİSK'in temellerini atmış, ancak DİSK'te de uzunca bir süre sendika yöneticilerine inisiyatifini kaptırmamıştır.

1967-1971 yılları arasında gerçekleşen işçi eylemlerinin büyük bölümünde, DİSK'in kurumsal ya da örgütsel etkisinden çok tek tek fabrikalarda kurulan işçi örgütlenmeleri etkili olmuştur. İşte bu fiili mücadele geleneği de fabrika örgütlenmeleri zemininde ortaya çıkmıştır.

Belirtmek gerekir ki, bu örgütlü taban hareketinin yön verdiği o zamanın DİSK'inde doğal olarak yönetimin inisiyatif ve kontrolü sınırlı, bürokrasi de en az düzeydedir.

DİSK'in giderek işçi sınıfı için umut haline gelmesi, böylelikle de üye sayılarının artması da DİSK yöneticilerinin kişisel çabalarından çok bu dinamiğin sonucu olmuştur. Yani her şeyiyle DİSK'i DİSK yapan, güçlü taban örgütlenmeleriyle söz ve karar hakkını gerektiğinde yönetimleri aşarak kullanan ve yasal sınırlara sığmayan bir işçi hareketidir.

Bürokrasinin DİSK üzerindeki etkinliği, ancak 15-16 Haziran Direnişi'nin ardından yaşanan işçi kırımlarının da düzlediği zeminde '70'li yılların ortalarından itibaren artar. 12 Eylül darbesiyle kapatılıp 1992'de açılmasının ardından ise sendikal bürokrasi DİSK'e tam olarak egemen olur. Ama böylelikle de hem DİSK giderek işçi sınıfı için umut olmaktan çıkar. Yaşadığı kan kaybını durduramazken geçmişinin anılarıyla ayakta duran bir sendikal yapı haline gelir. Türk-İş ile arasındaki farklılıklar da büyük ölçüde silinir.

DİSK'in devrimci ruhu Greif'te yaşıyor

İşte DİSK'i DİSK yapan bu tarihin kahramanları yöneticiler değil, fabrikalarında el ele vermiş inançlı ve mücadeleciler işçi kuşağıdır. Fabrika komitelerinde birleşerek sendikal bürokrasinin yasalıcı-uzlaşmacı sınırlarını aşarak fiili-meşru mücadele yolunu tutan Greif işçileri, işte DİSK'i DİSK yapan bu mücadeleciler işçi kuşağı ve onların eliyle yaratılan fabrika işgalleri geleneğinin bugünkü temsilcisidir. Bunun için 47 yıl önce DİSK'i kuran işçilerin mücadele ruhunu kuşanmış olan Greif işçileri, DİSK'i DİSK olmaktan çıkaran ve neredeyse '60'ların Türk-İş bürokratlarıyla yarışan egemen bürokratik anlayışa ve onun yasalıcı-uzlaşmacı çizgisine de darbe vurmaktadırlar. Bunu yaparak DİSK'i yeniden işçi sınıfı için umut haline getirmektedirler.

Göstermelik değil gerçek sınıf dayanışması!

Kendilerini destekçi olarak gören DİSK yöneticileri, direnişe yaptıkları bir destek ziyaretiyle görevlerini yerine getirmiş sanıyorlar. Başkalarından da buna alkış tutmalarını bekliyorlar.

Greif işçilerinin işgali 23. günü doldururken işçilerin örgütlü olduğu DİSK/Tekstil Sendikası ile bu sendikanın bağlı olduğu DİSK'in yönetimi, eylemli bir sınıf dayanışmasından uzak durmaya devam ediyor.

Direnişin ilk günlerinde sergilediği açık direniş kırıcı tutumundan vazgeçmek zorunda kalan DİSK/Tekstil yönetimi, şimdilerde şube başkanı Kazım Doğan'ın günlük fabrika ziyaretleri dışında tam bir vurdumduymazlık örneği sergiliyor. Bu arada toplanan Başkanlar Kurulu da bu vurdumduymazlığa kılıf uyduran bildirilerle zevahiri kurtarmaya çalışıyor.

Başlangıçtaki vurdumduymazlığına direnişin 10. gününde son verip nihayet direnişi ziyaret etme lütfunda bulunan DİSK yönetimi ise adı dahi anılmayacak ve bir kısmı ancak göstermelik kalan desteğin ötesine geçmiyor. Anlaşılan o ki, bu kadarıyla görevini yerine getirmiş sayıyor kendisini.

Bunun için olsa gerek, DİSK'in resmi web sitesinde, Greif direnişiyle ilgili, eleştirilere yönelik olarak yayınlanan ibretlik yazı ve ilk ziyaretin ardından Greif işçileriyle yapılan toplantıların haberi dışında bir şey bulunmuyor. Bu kadarı da DİSK yönetiminin direnişle kurduğu ilişkinin tüm içeriğini olduğu gibi ortaya koyuyor. DİSK yönetimi 21 Şubat tarihli bu toplantıların ardından araç göndermek, kapısına gelen işçilerle görüşmek, işçilerin taleplerinin de değerlendirildiği bir yönetim toplantısından uluslararası desteği örgütleme kararı almak dışında başka bir şey yapmamıştır.

Yapacağı da benzemiyor. Çünkü belli ki bu bürokratlar, hem bu büyük direnişin mücadele ruhuna yabancıdırlar, hem de bürokratik mekanizmalara boyun eğmeyen inisiyatifinden dolayı ondan özellikle uzak duruyorlar.

Görmek istemeyen göz kadar körü yoktur!

Görmek istemeyen göz kadar körü yoktur derler. Bunun için de eleştirilerin basıncına karşı koymak için bin dereden su getirerek yazdıkları açıklamalarında da bir biçimde ortaya koydukları gibi direnişin özel önemini görmezden geliyorlar. Bir kez bunu yaptıktan, işçi sınıfının yakın tarihinde olmayan bu büyük direnişi, ortalama bir işçi eylemi derekesine indirdikten sonra da bu vurdumduymazlıklarının mazur görüleceğini sanıyorlar.

Bu noktada, DİSK ve Tekstil yönetimlerinin direnişe karşı görevlerini yapmamalarından dolayı gördükleri büyük tepki karşısında, işçileri ve sınıf devrimcilerini kurumlarla kavga etmekle suçlayıp, üstüne de bunu yönetimlerin vurdumduymazlıklarına bahane yapanlara bir çift sözümüz var. İşçilerin taleplerini DİSK yönetimine iletmelerinin üzerinden neredeyse on beş gün geçti ve bu arada da ortada öyle bu pek alıngan bürokratları inciteceğini düşünebileceğiniz bir eleştiri de yapılmadı. Ama bu bürokratların bu arada yaptıkları ortada. Peki durum böyleyken yöneticilerinizin bu vurdumduymazlığına yönelik bir çift lafınız olmayacak mı, merak ediyoruz. Yoksa siz de mi bu kadarını yeterli görüyorsunuz?

Görevinizi yaptınız öyle mi?

DİSK yöneticileri belli ki bu kadarıyla görevlerini yerine getirdiklerini düşünüyorlar. Öyle ya DİSK yöneticilerinin açıklamalarında da direnişle kurdukları ilişki destekçilik olarak tanımlanıyor. Yani Greif işçisinin mücadelesini kendi sorumluluk alanı dışında görüyorlar. Ama bugün onların yaptıklarına destekçilik demek bile doğru değil. Çünkü bugün ilerici ve devrimci güçler ile bir kısmı başka konfederasyonlara üye sendikaların verdiği desteklerin yanında onların yaptığı ancak devede kulak kalıyor.

Oysa sendikalar esas olarak yüklendikleri iki temel işlevden dolayı sendikadır. Bu işlevlerden ilki, üyelerine grev ve direniş yaptıkları zor zamanlar için kullanılmak üzere bir yardım fonu sağlamaktır. Üyelik aidatları da zaten profesyonel yöneticilerin maaşları için değil bunun için toplanır. Sendikaların ikinci işlevi ise aktif ve eylemli sınıf dayanışması ile mücadele veren üyelerini yalnız bırakmamaktır. Zaten işçilerin tek bir işyeri sendikası yerine işkolu sendikalarında örgütlenmeleri, daha da ileri giderek konfederasyonlar kurmalarının mantığı da burada yatmaktadır.

Yönetim koltuklarında oturanların görevi de esas olarak sendikanın bu işlevini yerine getirmesini sağlamak, sendikal güç ve olanakları bu uğurda amaca en uygun biçimde seferber etmektir.

Ama Greif'te olan nedir? Kendilerini "destekçi" addeden sendika yöneticilerimiz bu görevlerinden yan çiziyorlar. Sendikanın işlevlerinden ne ilkinin ne de ikincisini yerine getirmesini sağlıyorlar. Yani ne direnişçi işçilere anlamlı bir maddi yardım sağlıyorlar ne de diğer sendika üyelerinin eylemli gücünü direnen işçilerinin yanına koyuyorlar.

Teşbihte hata olmaz. DİSK'in ilerici-solcu geçinen yöneticileri bu bakımdan, Türk-İş'in ağalarından bile çok daha beter bir pratik sergiliyorlar. Öyle ki Türk-İş yönetiminin Tekel direnişi sırasında yaptıklarının yapmak zorunda kaldıklarının yanına dahi yaklaşamıyorlar. Çünkü ne olursa olsun Türk-İş bürokratları hiç değilse kendilerini bu direnişe karşı sorumlu görüyorlardı. Bunun için göstermelik de olsa genel grev kararı alınmıştı ve bu karar da vardı. Ama

kendilerini destekçi olarak gören DİSK yöneticileri, direnişe yaptıkları bir destek ziyaretiyle görevlerini yerine getirmiş sanıyorlar. Başkalarından da buna alkış tutmalarını bekliyorlar.

Unutmadan belirtelim, DİSK ve Tekstil yöneticilerinin bu sınırlı destek dışında yaptıkları başka bir şey daha var. O da Greif yöneticileriyle alttan alta görüşmeler ve pazarlıklar yapmak. Bu bürokratlarımız o devede kulak desteklerinin yanında bunu yapıyorlar ve buna da sendikacılık diyorlar. İşin tuhaf yanı bu durumu alenen savunabiliyorlar. Bunu yapıyorlar, çünkü bürokratik çarklar arasında sınıf mücadelesine yabancılaşıyor, nasıl yaşıyorlarsa dünyayı da öyle görüyorlar.

Bu düzen böyle sürmez!

İşte bu bürokrat takımı böylelikle Greif'i de yok sayarak her şeyi eski tas eski hamam sürdürebileceğini sanıyor. Fakat fena halde yanılıyorlar. İşlerin artık eskisi gibi sürdürülemeyeceğini gösteren Greif işçilerinin arkasından aynı ruhu taşıyan bir sınıf hareketi şekilleniyor. İşte bu hareket bugün artık can çekişen yasalıcı-icazetçi ve bürokratik sendikal düzenin sonunu mutlaka getirecektir.

DİSK'in mücadele değerlerine yabancı olanlar onun Türk-İş bürokrasisinin yıkılıp DİSK'in kurulmasıyla sonuçlanan o tarihinin Greif benzeri mevzi mücadelelerden oluştuğunu bilmezler mi? İşçi sınıfı kimisi zafer kimisi yenilgilerle biten bu mevzi mücadeleler içerisinde kendisine sırtını dönen Türk-İş bürokratlarını tanıyıp ona karşı bilenerек DİSK'i inşa etmiştir. Kuşku duyulmasın ki, görevlerinden çark eden ve tutumlarında ısrar eden bu bürokratik anlayış da 60'ların işçi hareketinin ruhunu taşıyan Greif işçileri gibi işçiler tarafından mutlaka aşılabacaktır.

Kuşkusuz Greif işçileri ile ilerici ve öncü sınıf güçleri tarihin hükmünü kurmasını beklemeyeceklerdir. Bugün tuttıkları koltukların hakkını vermeyen, görevlerini yerine getirmeyenleri uyarmak ve ısrar göstermeleri halinde hesap sormaktan kaçınmayacaklardır.

DİSK Tekstil: Vurdumduymazlığa devam!

Greif işçilerinin bu mücadelesini görmezden gelen Başkanlar Kurulu, DİSK'in mücadele tarihi üzerine hamaset yaparak kendini savunmayı da ihmal etmiyor.

27 Şubat Perşembe günü toplanan DİSK Tekstil Başkanlar Kurulu toplantısının sonuç bildirgesi yayınlandı.

Bildirgede sürmekte olan Greif işgaline yönelik sendika genel merkezinin ilgisizliği paylaşılırken, ne tek bir eylem kararı ne de herhangi bir destek ifadesine rastlanmıyor. Öte yandan bildiri tümüyle işçilerde ve kamuoyuna genel merkez yönetimine karşı ortaya çıkan tepkiyi savuşturmak amacını taşıyor.

Bildirgede yaklaşmakta olan ekonomik krizden dem vurulurken Başkanlar Kurulu'nun yaşanabilecek kitlesel işçi kıyımlarına karşı kararlı ve dirençli bir tutum alacağı iddia ediliyor. Ardından da bu iddiayı inandırıcı kılmak üzere bir başarı tablosu uyduruluyor. Örneğin 2001 krizinin ardından kaybedilen hakların geri alındığı söyleniyor. Oysa yaratılmak istenen bu tablo DİSK Tekstil gerçeğiyle pek uyuşmuyor. Çünkü 2001 ve 2008 krizlerinden sonra kitlesel işçi kıyımları karşısında herhangi bir ciddi mücadele veremeyen DİSK Tekstil yönetimi, üstüne üstlük Genel Başkan Rıdvan Budak eliyle de krizi fırsata çevirmek isteyen patronların kampanyalarına alet olmuştu. İşte bu dönemde de hem sendika büyük kan kaybı yaşamıştı, hem de tekstil işçileri haklar bakımından dibe vurmuştu. Ayrıca özellikle geçtiğimiz aylarda Teksif Sendikası'nın greviyle ikramiye gibi haklar bir parça geri alınsa da, ücret ve sosyal haklar bakımından esasa ilişkin bir değişiklik olmamıştı.

İşte bu karanlık tabloyu sendikacılık anlayışının başarısı olarak sunan Başkanlar Kurulu, aynı başarının Greif'te de tekrarlanması için Genel Yönetim Kurulu'na yetki verdiğini bildirmektedir. Böylelikle Greif işçilerinin iradesini bir kez daha yok sayan Başkanlar Kurulu "işkolunda yapılan başarılı TİS'lerin ölçeğinde bir sözleşme fırsatı yakalandığında" sürecin tamamlanmasını planlamaktadır. Ama hala da pek çok fabrikada işçilerin tepkilerini çeken bu sözleşmeleri örnek vermek, Greif işçisinin mücadelesiyle ve aklıyla alay etmekten başka bir anlam taşımıyor.

DİSK'in tarihine altın bir sayfa hediye eden Greif işçilerinin bu mücadelesini görmezden gelen Başkanlar Kurulu, DİSK'in mücadele tarihi üzerine hamaset yaparak kendini savunmayı da ihmal etmiyor. Üstüne de tutup yine Greif'i atlayıp ortalama bir hak mücadelesi olan Yatsan'daki süreci DİSK'in mücadele geleneğinin yeni bir halkası olarak sunuyor.

Bildiride hem nalına hem mihına deyişini hatırlatacak biçimde, tam da DİSK tarihinden bahsedilen bölümün altında Rıdvan Budak'a ait işbirlikçi sendikacılığın en bayat formülleri de yineleniyor. Öyle ki Başkanlar Kurulu "Bütün bu meşru mücadele anlayışımızın yanı sıra Sendikamız ülkemizde **sanayileşmeyi ve üretimi savunmanın** (vurgular onlara ait) önemli bir sendikal sorumluluk olduğunun bilincindedir" diyebiliyor.

DİSK Tekstil Başkanlar Kurulu, ayrıca Greif direnişiyle bağlantılı olarak hiçbir siyasal grubun etkisi, tepkisi ve baskısı ile iş yapmadığını ve bundan sonra da yapmayacağını iddia ediyor. Fakat Türk-İş'in "siyaset üstü sendikacılık" sloganını hatırlatan bu anlayışın DİSK Tekstil yönetiminin gerçeğiyle pek bağdaşmadığını söylemek gerekiyor. Çünkü sendikayı neredeyse CHP'nin arka bahçesi yapan bu yöneticiler, nedense devrimci ve ilerici güçlerin eleştirilerine de "ne dersiniz deyin ben bildiğimi okurum" diyerek efelenmeye kalkıyor.

Başkanlar Kurulu siyasi grupların etkisine kapalı olduğunu bildirirken tabanın söz ve karar hakkından, bu hakkın sendikal disiplin ve örgüt kültürü içerisinde gerçekleştirilmesinden dem vurmaya da ihmal etmiyor. Böylelikle de Greif işçilerinin ipliğini pazara çıkardığı bürokrasiye bir cila çekmeye çalışıyor. Anlaşılan o ki siyasi grupların ne dediklerini önemsemeyen, öte yandan da Greif'te olduğu gibi kendilerine itaat etmeyen bağımsız taban inisiyatiflerini disiplinsizlik sayıp sırt dönen Başkanlar Kurulu, sendikayı dükkan sanıyor. Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Greif işgaline binlerce destek!

Greif işçilerinin kararlı direnişi sürerken başlatılan imza kampanyası da hızla yaygınlaşıyor. Direnişçi işçilerin ve destekçi güçlerin kurdukları standlar büyük bir ilgiyle karşılanırken şimdiden binlerce imza toplandı. Bu, Greif işçilerinin büyük bir toplumsal sahiplenme ile kucaklandığını gösteriyor. Çeşitli toplumsal kesimlerden binlerce insan böylelikle Greif yönetimi ve onun uşaklarına "direnişin safındayız!" mesajını gönderiyor.

Greif işçilerinin Taksim ve Avcılar'da açtıkları standlara yoğun ilgi vardı. Bu büyük işgali dolaylı yollardan duyan insanlar ve bizzat bu standlarda tanıyanlar yer yer destek imzası atmak için kuyruk oluşturdular. Aynı ilgi standların kurulduğu başka bir dizi yerde de görüldü. Greif işçilerinin sesini taşıyan devrimciler, Kayseri'den Bursa'ya ve Avrupa'nın farklı coğrafyalarında açtıkları standlarda şimdiden yüzlerce imza topladılar.

Diğer taraftan bu imza kampanyası change.org sitesi üzerinden internete de taşındı. Kampanyayı hesaplarından duyuran pek çok kişi aktif katılımcısı haline geldi. Böylelikle yine yüzlerce kişi direnişin yanında olduklarını duyurmuş oldular.

"Her şey onurlu bir gelecek için!"

Onurlu bir gelecek mücadelesine devam eden Greif işçileri bültenleriyle kürsülerini kullanmaya devam ediyor.

Greif işçileri, komite toplantıları ve bölüm sohbetlerindeki gibi, çıkarttıkları bülten üzerinden de düşüncelerini ifade ederek mücadele sürecini kolektifleştiriyorlar.

Greif Basın Komitesi'nin hazırladığı son bülten, üretimden gelen güce vurgu yapıyor. Üretimden gelen gücün kullanılması için birlik olmanın önemine değinen fabrika komitesi bu sayıdaki yazıda "**Her şey onurlu bir gelecek için!**" başlığını kullandı.

Komite yazısında, direnişin önemine vurgu yapılırken "İnsanı insana kul edenlerin karşısında boyun bükmemek için başlattığımız onur, ekmek ve gelecek kavgasını kazanacağız!" dendi.

Greif İşçilerinin Sesi, direnişle yükseltilen dayanışmanın da yansıdığı bir yayın. Greif işçilerinin "bir yevmiyeni paylaş" kampanyasına dair yazan bir üniversiteli, işçilere destek vermek için ders vererek imkan yaratabileceğini aktarıyor. Bültene mesaj gönderen Galatasaray taraftar grubu **KızılAslan**, Real Madrid maçında direnişçilerin sesini duyurmak için pankart hazırlığı yaptıklarını ifade etti.

Bültene düzenli katkı sunan işçilerden Hüseyin Güvenç bu sefer öyküleştirdiği aktarımını şöyle bitiriyor: "*Ummak insanlığın en çok kullandığı olgudur. İstemeyeceksin, alacaksın, emeğin gücünü onlarmı bilir, sen mi? Hak verilmez alınır. Ama bir olup şahsi menfaat ve egolardan arındırın mı arkadaşını ezmeyi kandırmayı düşünmezsen istediğin hayat mücadele ile olur. İkram olmaz. Kendini bil emekçiysen işçiysen ne olduğunu bilmezsen kimse seni tanımaz köle gibi kullanır.*"

Sendikal Güç Birliği Platformu'na çağrı!

İşçi sınıfı adına yürüttüğümüz mücadelemizi mücadeleniz görmeye, eylemli sınıf dayanışmasını büyötmeye sizleri davet ediyoruz.

Sendikal Güç Birliği Platformu bileşenlerine;

Merhaba...

Bizler taşeron kölelik uygulamaları başta olmak üzere işçi ve emekçilere dayatılan kölelik uygulamalarına karşı mücadele eden GREIF işçileriyiz.

Yaklaşık 1 yıl önce sendikal örgütlenme faaliyetlerine başladık. Kadrolu işçiler olarak yeterli sayıya ulaştık ve DİSK/Tekstil Sendikası'na üye olduk, yetkiyi aldık. Bu aşamadan sonra taşeron işçi arkadaşlarımızı da örgötmeye başladık. Taşeron arkadaşların üyelikleri konusunda hızlıca yol aldık.

Bizler biliyorduk ki bir fabrikada iki farklı uygulamaya tabi olan işçiler varsa orada sınıfın birliği sağlanamaz. Patronlar bu çelişkileri kullanarak bizleri birbirimize düşürür. Böylece sömürü çarklarını daha rahat döndürürler. Bunun için toplu sözleşme taslağımıza taşeron işçilerin kadroya alınmasını kırmızı çizgilerimizden biri olarak saptadık. GREIF firması temsilcileri ile yaptığımız görüşmelerde taşeronluk başta olmak üzere ücret ve ikramiye konularında uzlaşamadık. 6. görüşmeden sonra masadan kalktık. Taşeron ve kadrolu çalışan bütün arkadaşlarımızla yaptığımız toplantıdan sonra taleplerimiz kabul edilene kadar 700 işçi Hadımköy ve Dudullu'da fabrika işgali eylemi gerçekleştirme kararı aldık. 10 Şubat'ta eylemimizi başlattık. Bugün işgal eylemimiz 19. gününde.

Neden mi yasal süreci beklemedik; çünkü yasal süreci beklesaydık, fabrikamızdaki işçi arkadaşların çoğu taşeron işçi olduğu için yasal olarak greve katılamayacaklardı. 44 taşeron firmadan ayrı ayrı yetki alma imkanımız da yoktu. Bunun için işçi sınıfının haklı ve meşru taleplerinin patronlar düzeninin yasaları ile ileri taşınmayacağını biliyorduk. Birleştığımız yerde parçalanmamak için patronlar düzeninin yasalarını bir kenara ittik. İşçi sınıfının mücadele yasalarını klavuz edindik. Ne kadar doğru yaptığımızı şimdiden gördük. Bu mücadele, dostumuzu da düşmanlarımızı da

göstermiş oldu. Uzlaşmacı, icazetçi sendikal anlayışlardan dert yananların büyük bir kısmının aynı anlayışa sahip olduğunu gördük.

Bizler işçi sınıfının taban iradesinin sendikaları gerçek bir işçi örgütü haline getireceğini düşünüyoruz. Bunun için fabrikamızda bölüm ve fabrika komitesi oluşturduk. Söz, yetki, karar hakkımızı elde ettik. Bağlı bulunduğumuz sendikamızın ve konfederasyonumuz DİSK'in taban iradesi ile daha da güçleneceğini biliyorduk. Bunu işçi sınıfının tarihsel deneyimlerine baktığımızda çok rahat görebiliriz. Özetle ifade edecek olursak, sendikaların güçlenmesi işçi sınıfının söz, eylem ve karar hakkına sahip olmasına bağlıdır. Biz de sınıfımız adına bağlı bulunduğumuz sendikamızı ve konfederasyonumuzu gerçek kimliğine kavuşturmak ve sınıfımızın davasını büyötmek için taban irademizi oluşturduk.

Peki bu mektubu size neden yazdık?

Bizler sizin Türk-İş içindeki süreçlerinizi biliyoruz. Kendinizi Türk-İş içinde sınıf mücadelesinden yana muhalet olarak tanımlıyorsunuz. SGBP içindeki bazı sendikaların yöneticilerinin fiili-meşru mücadeleye sıkça işaret ettiğini biliyoruz. Fakat işgal eylemimiz karşısında 19 gündür sessizliğinizi koruyorsunuz. En ufak desteğinizi dahi görmedik. Sizlerin de sınıfımız adına başlattığımız bu direnişe destek vermenizi beklerdik. Bundan kaynaklı size mektup yazarak sınıfımız adına yürüttüğümüz mücadeleye destek olmanız için çağrı yapmayı uygun gördük.

Kişiler ve kurumlar samimiyetlerini attıkları pratik adımlarla gösterirler. Sizin de iddialarınızın arkasında durmanız gerektiğini düşünüyoruz. İşçi sınıfı adına taşeron kölelik başta olmak üzere kölece çalışma koşullarına karşı yürüttüğümüz mücadelemizi mücadeleniz görmeye, eylemli sınıf dayanışmasını büyötmeye sizleri davet ediyoruz.

İşgalci Greif İşçileri

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org> 28 Şubat 2014

Türk-İş üyesi sendikacılardan Greif'e destek mesajları...

“Greif işçisinin zaferi, hepimizin zaferi olacak!”

Son yıllarda Türkiye'de sınıf hareketi açısından ve örgütlenmede yürürken bu kadar yüksek bir mücadele çizgisine tanık olduk. Her şeyin bir ilki var. Greif işçileri bunu yarattı. Mücadelelerinde başarılar diliyorum.

Hasan Gülüm

Belediye-İş İstanbul 2 No'lu Şube Başkanı

Greif direnişini çok önemsiyoruz. Hem sendika olarak hem Trakya'daki işçi sınıfının da gözü, kulağı, yüreği orada. Selamlarımızı gönderiyoruz ayrıca. Greif işçisinin direnişi Türkiye'de tarihe geçecek direnişlerden bir tanesidir. Bir TEKEL direnişi gibi, Zonguldak işçilerinin direnişi gibidir. O yüzden o arkadaşlar bu bilinçli mücadelelerini sürdürürse mutlaka kazanacaktır. Biz de sizin vasıtanızla dayanışma duygularımızı tekrar tekrar iletiyoruz.

Turgut Düşova

Petrol-İş Sendikası Trakya Şube Başkanı

DİSK Tekstil üyesi Greif işçilerinin taşeron ve kölelik düzenine karşı verdikleri mücadeleyi ve fabrikaları işgal eylemini sonuna kadar destekliyoruz. İşçilerin haklı ve meşru taleplerinin tümünün derhal kabul edilmesini, baskılara son verilmesini, bu talepler doğrultusunda toplu sözleşmenin imzalanmasını istiyoruz. Biz TGS üyesi medya emekçileri olarak, kalemimiz, makinemiz, kameramız ve var gücümüzle Greif işçilerinin sesiniz duyurmaya çalışacak, yanlarında olacağız.

Greif işçisinin zaferi, hepimizin zaferi olacak! Yaşasın sınıf dayanışması!

TGS İstanbul Şubesi

Greif işçileri Haklı talepler çerçevesinde mücadele ediyorlar. Tabii sendikaların vurdumduymazlık içinde olması hoş değil. Sonuçta işçiler haklı bir mücadele örüyorlar. Bu direnişi hem sendikaları hem kamuoyu desteklemelidir. Taşeron sistemine karşı onurlu duruşlarından ötürü işçileri destekliyoruz. Biz de bu direnişin yanındayız.

Binali Tay

DERİTEKS Tuzla Şube Başkanı

Grief çuval fabrikasındaki direniş sendika hareketinin tarihinin en büyük çözölmesini yaşadığı günümüzde gerçek gücün işçilerden, tabandan geleceğini bir kez daha göstermesi bakımından çok önemli. Direniş hedefleri açısından da son derece anlamlı. İşçilerin büyük bölümünün sayıları 40'ı aşan taşeron firmaya bağlı olarak gösterilmesine karşı yükselen tepki örgütlenerek, toplu pazarlığın kilit hedeflerinden biri haline getirildi. Aşağıdan, tabandan başlayan direniş sendikayla da bütünleşti ve bu bütünlüğün korunabilmesi yaşamsal değerde. Cam işçileri daha bir yıl önce, gene aşağıdan, tabandan başlayan Topkapı işçilerinin direnişini sendikayla, Kristal-İş'le bütünleştirmeyi ve başarıya taşımayı bilmişlerdi. Dileğim odur ki bunu Grief işçileri, tekstil işçileri de başarılılar. Grief işçilerine, dostlarıma mücadelelerinde başarılar diliyorum.

Can Şafak

Kristal-İş TİS Müdürü

Greif işçilerinin direnişini anlamak

Greif uyuşturma, bekletme, soğutma, bölme ve sonuçta işçilerin inisiyatifinin dışında patronlarla iş bitirme anlayışına işçilerin dur demesidir.

DİSK/Tekstil'de örgütlenerek TİS aşamasında fabrikayı işgal eden yüzlerce işçiyi anlamak için geçmişte Esenyurt'ta yaşanan sendikalarda örgütlenme çabalarının nasıl çarçur edildiğine bakmamız lazım. Greif bir anlık patlama, ani bir tutuşma değildir. Yıllardır sendikaların fabrikalarda örgütlenme adına oynadıkları oyunlar, sendikacı geçinen unsurların yaklaşımları, işçinin gücüne güvenmeyen "yetki" ve "TİS'i sıralamaya koyarak patronlarla el sıkışmayı" "örgütlenme" marifeti olarak lanse eden, mücadeleci işçileri işten attıran, taşeronlaştırmaya göz kırpan, TİS'lerde piyasacılık oynayıp ciddi bir ücret artışı talep etmeyen; işçilerle patron arasında "arabulucu" rolü oynayan sendika bürokrasisine kocaman bir tokadıdır Greif. Yetki alma dehizlerinde aylarca, yıllarca beklemenin, TİS prosedürleri için derin laboratuvar araştırmalarının kısa ve net çözümüdür. Greif uyuşturma, bekletme, soğutma, bölme ve sonuçta işçilerin inisiyatifinin dışında patronlarla iş bitirme anlayışına işçilerin dur demesidir. Tüm işçileri örgütleyerek sendika olarak DİSK/Tekstil'de karar kılan işçilerin üretimden gelen gücünün ifadesidir Greif. Yüreği sınıftan yana atan tüm sendikacıların sahiplenmesi gereken bir harekettir Greif.

Sendikalara güvensizlik ve DİSK'in farkı

Greif'teki işçinin birkaç yıldır tabandan örgütlenerek DİSK/Tekstil'de birleşmesi önemli bir adımdır. Başarıyla sonuçlanması DİSK ve DİSK'e bağlı sendikaların hanesine çok şeyler katacak bir kalkışmadır. Bu grev, direniş mücadelesinin kazanımı bir bütün olarak DİSK'in yüz binden fazla işçinin çalıştığı bu havzada önünü açacak bir eylem olarak görülmelidir. Greif işçilerinin taşeron sistemine vurduğu her darbe, ücret sistemine açtığı her delik, çalışma koşullarına yansıttığı her bir sendikal ve sosyal hak genel olarak işçi sınıfı, özel olarak Esenyurt sanayi işçilerinin kazanımı olarak bakılmalıdır. DİSK'in, "DİSK'in diğer sendikalardan ne farkı var?" sorusuna net cevap vermek için Greif ve Greif gibi direnişler olması gerekmez mi? Kavel, Gıslaved, Demir-döküm, Sungurlar direnişlerinden bahsederken göğsü kabaran

sendikacılar, işçi önderleri, DİSK'in 12 Eylül öncesini yaşayanlar, "üretimden gelen güç" formülünün günümüzdeki eylemlerle nasıl kuracaklardır bağı.

Kölelik koşullarının sarmaladığı, taşeronların kol gezdiği Esenyurt bölgesinde nasıl sendikacılık yapıldığını (daha doğusu yapılmadığını) fabrikalarda önündeki bariyerlerin neler olduğunu gören, yaşayan, "gerçekten" sendikacılık yapmak isteyenler bu olayları bilmektedir. "Yetkili" olmak, TİS imzalamak, fabrikaların örgütlenmesi, işçilerin patronlara karşı birliğinin ve mücadelesinin tam karşılığı olmamaktadır. Sendikalı birçok fabrikada taşeron işçisi, sendikalı işçinin birkaç katıdır. Bunun için de sendikalılık patronun çizdiği sınırlar etrafında debelenmektir. TİS'ler de patronların belirlediği koşullarda, ücret ve sosyal haklara mahkum olarak imzalanmaktadır. Onun için "sendikalaşma" da sosyal, sendikal haklar için mücadele de patronun istediği kulvarda devam etmektedir ve sendikalı, sendikasız tüm işletmelerde ücretler, çalışma koşulları üç aşağı beş yukarı aynıdır. Greif işçilerinin isyanı bu yüzden daha çok önem arz etmektedir. DİSK'i ve DİSK'in üyesi sendikaları Esenyurt'ta örgütleyecek tutum bu olmalıdır. İşçi tabanına dayalı, üretimden gelen gücünün ciddiyetini kavramış bir işçi sınıfı ancak DİSK'i dönüştürür ve devrimcileştirir. Sınıf sendikası haline getirir. Üretim alanlarındaki işçinin inisiyatifine dayanmayan, üretimden gelen gücün fabrikalarda kullanılmadığı bir sendikal yapı DİSK'i diğer sendikalardan ayırtırmaz, farklılaştırır. İşçinin gözünde "Farkınız ne?" sorusuna yanıt bulunacaksa Greif ve buna benzer onlarca direniş yaşanmalıdır.

DİSK'i işçi yığınlarının umudu haline getiren yegane eylem çizgisini 1967-80 arasındaki tarihsel geçmişini yaşayanlar ve okuyanlar bilir. Kimse, "Yeni nesil DİSK'i tanımıyor, geçmişi bilmediği için ürküyor, korkuyor" suçunun altına sığınmamalıdır.

Konumu ne olursa olsun DİSK'te sınıfı örgütlemeye çabalayan her işçi, her sendikacı Greif işçisine elini uzatmalı Esenyurt Hadımköy'deki bu enerjiyi DİSK'in bünyesine taşımalıdır.

İsmail Gül / Esenyurt'tan bir işçi

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - www.kizilbayrak.org.tr - 03.03.14

Kayseri'den Greif işçilerine eylemli destek!

Kayseri Greif İşçileriyle Dayanışma Platformu, 2 Mart günü bir dayanışma eylemi gerçekleştirdi. Almer önünde bir araya gelen çok sayıda işçi, emekçi ve genç, Greif işçilerinin yalnız olmadığını haykırdı. Basın açıklamasını platform adına Uğur Candar okudu.

Uğur Candar Greif işçilerinin işgalini selamladı. Greif işçilerinin daha fazla dayanışma çağrısı yaptığını belirterek şunları söyledi: "Kayseri Greif işçileri ile dayanışma platformu olarak bu çağrıya kulak verdik. Greif işçilerinin grev, direniş ve işgaline destek vermek için buradayız. Zira Greif işçilerinin direnişine destek vermek emekten yana olan bütün kurumların, işçi sınıfının her neferinin görevi ve sorumluluğudur."

Kızıl Bayrak / Kayseri

Petrol-iş üyesi Sasa işçilerinden Greif işçilerine mesaj...

Greif çalışanlarını ve bu onurlu mücadeleyi başlatanları saygı ile selamlıyorum. Günümüzde unutulmaya başlamış böyle bir sendika mücadelesini tüm içtenliğimle destekliyorum. Emeğimizin karşılığını alamayan işçiler olarak yapmış olduğunuz bu onurlu mücadele tüm Türkiye'ye umarım emsal teşkil eder.

Sendika merkezindeki yöneticiler işçilerden kesilen aidatlarla saltanat sürüyorlar. İşçilere ise, simit parasına karşılık gelen toplu sözleşmeleri ise kazanım sayarak resmen dalga geçiyorlar.

Kahrolsun işveren yanlısı sendikacılık anlayışı. Direnin Greif işçileri, zafer sizlerin! Sizlerde bizlerin gönüllerine taht kuracaksınız. Bu daha başlangıç mücadeleye devam!

Adana Sasa işçileri adına tüm içtenliğimizle sizleri destekliyoruz.

Greif'in işgal şiarı Kadıköy'de yankılandı!

Greif işçileri ile ilerici, devrimci güçler 3 Mart günü Kadıköy'de coşkulu ve kitlesel bir yürüyüş gerçekleştirdiler.

Greif işçileri Kadıköy'e ulaşır ulaşmaz pankartlarını açarak eylemlerine başladılar. Rıhtımdan Boğa Heykeli'ne yürüyen işçiler, "İşgal, grev, direniş!" yazılı pankartlarını açtılar ve "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!", "Her yer Greif, her yer direniş!", "Baskılar bizi yıldırılmaz!" sloganlarını haykırdılar.

Greif-Feniş omuz omuza!

Boğa Heykeli'ne ulaşan işçiler coşkulu sloganları ile eylemin başlamasını beklediler. Devrimci ve ilerici güçler de flama ve bayrakları ile eylemin başlangıç saatine doğru buluşma yerine geldiler. Eylem saatinin gelmesi ile birlikte kitle Altıyol'da yolu keserek yürüyüşüne başladı. Yürüyüş sırasında Feniş işçileri de "Kıdem tazminatımız ve maaşlarımız gasp edilemez!" yazılı pankartları ile kitleye katıldı.

"Boyun bükmeyeceğiz, teslim olmayacağız!"

Kitlenin Eminönü İskelesi'ne ulaşmasıyla birlikte fabrika baştemsilcisi Orhan Purhan konuştu. Toplu İş Sözleşmesi sürecinde düşük ücretlerin yükseltilmesi ve taşeronluk sisteminin kaldırılmasını istediklerinin altını çizen Purhan, patronun haklı taleplerine rest çekerek karşılık verdiğini söyledi. Purhan açıklamaya şöyle devam etti: "Şunu bilsinler ki, onların istediği her şey artık işçi sınıfı boyun bükmeyecek, boyun eğmeyecek. Bizler Greif işçileri olarak kölece çalıştırılma koşullarına karşı başlattığımız isyan, başka fabrikalardan boy verecektir, filiz verecektir."

"İyi" diye sunulan yasa ve kanunların işçileri daha da köleleştirdiğine dikkat çeken Purhan, Greif işçileri olarak "bizleri kurtaracak olan kendi ellerimizdir" dediklerini söyledi. Daha sonra patron ve yalaklarının baskı ve kara propagandalarının boşa düştüğünü

3 Mart 2014 / Kadıköy

vurgulayan Purhan, emekleri ve alınteri için mücadele ettiklerini işaret etti ve 'ya kazanacağız ya kazanacağız' dedi.

Direniş dayanışmayla kazanır!

Yaşanılan sıkıntılar hakkında konuşan Purhan, 600 işçinin gece-gündüz fabrikada kalması dolayısıyla maddi sıkıntılar olduğunu kaydederek şunları söyledi: "Bundan dolayı sendikalarımızın uygulamış olduğu tavır hala bizim için anlaşılabilir boyutlarda. Hala bütün ihtiyaçlarımızı emekçi kardeşlerimizden temin ediyoruz. Ve o yüzden başlatmış olduğumuz, 'bir yevmiyeni Greif işçileriyle paylaş' kampanyasına destek verilmesini istiyoruz" şeklinde konuştu.

Purhan, mücadelenin ancak sınıf dayanışması ile zafere ulaşabileceğini kaydetti ve Greif'in kazanımının bütün sınıfın kazanımı olacağına dikkat çekti. Purhan'ın konuşmasının ardından Greif işçileri ve diğer bileşenler büyük bir halay oluşturdu. Eylem çekilen halayların ardından sona erdirildi.

Eyleme Feniş işçileri, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, EHP, Alınteri, HDP, Kaldıraç, Devrimci Proletarya, Mücadele Birliği, İşçi-Der Anadolu Yakası, SDH ve DAF destek verdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://www.kizilbayrak.org/>

ABD Konsolosluğu önünde Greif CEO'suna uyarı!

İşgal eylemlerinin 18. gününde Greif işçileri ABD Konsolosluğu'na yürüdü.

Hadımköy'deki fabrikalarından İstinye Park önüne gelen işçiler "İşgal, grev, direniş!" yazılı pankartlarını açtılar. Yolu bir kısmını kapatarak yürüyen işçiler, yürüyüş boyunca sloganlarını coşkuyla haykırdılar. ABD Konsolosluğu yakınında ikamet eden emekçiler de Greif işçilerine alkışlarıyla destek verdiler.

ABD Konsolosluğu'na çıkan sokak kapatıldığı için basın açıklaması polis bariyerlerinin yanında gerçekleştirildi.

Greif işçileri haklarına ve geleceklerine sahip çıkıyor!

"Taşeron köleliğine son!" başlıklı basın metnini fabrika temsilcilerinden Ferhat Alsaç okudu. Alsaç, Greif yönetiminin TİS sürecinde takındığı uzlaşmaz tutum karşısında haklarına ve geleceklerine sahip çıktıklarını ifade etti. Alsaç, Greif Türkiye yönetiminin işçilerin temel insani taleplerine 'fabrikayı kapatmak' ve 'kapı önüne koymak' şeklinde tehditlerle karşılık verdiğine dikkat çekti.

Greif yönetiminin direnişin başından beri işçilere karşı ayak oyunlarına başvurduğunu vurgulayan Alsaç baskı ve sendikaya karşı tahammülsüzlüğü aktardı.

Açıklamanın devamında işçilerin direnişinin "yasadışı" olarak gösterilmeye çalışıldığını belirten Alsaç, iş hukukuna aykırı olarak 44 taşeron firmasının fabrika bünyesinde çalışmasına, yani yasadışılığa göz yumulduğunu ifade etti ve "Açıktır ki, asıl yasadışı olan taşeron sistemini fabrikalarında koruyarak suç işleyen Greif yönetimidir" şeklinde konuştu.

Greif CEO'suna uyarı!

Greif şirketinin CEO'su Daniel Liste'nin Türkiye'ye geldiğinden bahseden Alsaç, CEO'nun direnen işçileri Ekonomi Bakanı Nihat Zeybekçi'ye şikayet ettiğini kaydetti. Alsaç, "Greif yönetimi bu tutumuyla direnişimizi yasadışı ilan ederek bizleri hükümete hedef göstermektedir" dedi.

Saldırıların örgütlü tutumlarını parçalamayacağını yineleyen Alsaç, açıklamasının devamında şunları söyledi: "Bu son girişilen çaba da diğerleri gibi beyhudedir ve aynı akıbeta uğrayacaktır. Sizleri bu çözümsüzlük girişimlerinden vazgeçmeye, süreci sonlandırmak için doğrudan temsilcilerimizle görüşmeye ve taleplerimizi kabul etmeye çağırıyoruz."

Açıklama zorbalıklara rağmen zafere ulaşacağına vurgu yapılarak sona erdirildi. Açıklamanın ardından işçiler ve destekçileri sloganlarla otobüslerine geri döndü.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Greif'te işgal ve direniş yaşam biçimi oldu!

Greif işçilerinin işgal ve direnişi büyük kararlılıkla gerçekleştirilen eylemlerle dört bir yana yayılırken öte tarafından direniş uluslararası destek ve dayanışma ile birlikte her geçen gün büyüyor.

Fabrikadaki işgal artık işçiler için bir yaşam biçimi olmuş durumda. Her sabah temizlik işlerinin yapılması, çay ocağı ve yemekhanede işbölümünün yapılmasıyla başlayan gün hep birlikte yapılan kahvaltıyla devam ediyor.

Tabi bunların dışında günlük olarak yapılan toplantılarla gelişmeler değerlendirilerek planlamalar yapılmaya devam ediyor. Yaptıkları eylem ve ziyaretlerle direnişin sesini daha geniş kesimlere taşımaya çalışan işçiler gün geçtikçe daha fazla destekle direnişlerini sürdürmeye devam ediyorlar.

Emperyalizmin Greif'ine rest!

18. gün: Sabah kahvaltısının ardından fabrika komitesi bir toplantı yaparak gelişmeleri değerlendirdi. Amerikan menşeli olan Greif yönetimi üzerinde basınç oluşturmak için işçiler İstinye'deki ABD konsolosluğu önünde bir basın açıklaması yaptılar. İstinye'de yapılan yürüyüşle konsolosluk önüne gelen işçiler yoğun polis yığınağıyla karşılaştılar.

Konsolosluk önünde fabrika temsilcilerinden Ferhat Alsaç'ın okuduğu basın açıklamasının ardından işçiler sloganlarla araçlarına binerek Hadımköy'e döndüler.

Gün içerisinde destek ziyaretleri devam etti. DİSK Birleşik Metal İş Sendikası İstanbul 2 No'lu Şube Başkanı Yılmaz Bayram sendikanın üye, temsilci ve yöneticileriyle işçileri ziyaret etti. HDP seçim konvoyundakiler de araçlarını fabrika önüne çekerek işçileri ziyaret ettiler.

Ekim Gençliği okurları, "Gençlik geleceği için işçi sınıfının yanında- sınıf savaşına!" yazılı pankartları ile sloganlar eşliğinde fabrikaya geldi. İşçilerle sohbet eden genç komünistlere gelişmeler hakkında bilgi verildi.

Gün boyunca Avcılar, Esenyurt ve Beylikdüzü'nde stant açan işçiler direnişin sesini gittikleri yerlere taşıyarak yüzlerce imza topladılar. Fabrikada kalanlar ise gündelik olarak yaptıkları gibi türküler söyleyerek, halaylar çekerek, futbol-voleybol oynayarak ve sohbetler ederek günlerini geçirdiler.

Taksim'de direniş nöbeti

19. gün: Temizlik ve kahvaltıyla güne başlayan işçilere kahvaltının ardından **Kızıl Bayrak**'ın son sayısı ulaştırıldı. Kapsamlı ve çok yönlü bir şekilde direnişi işleyen **Kızıl Bayrak** işçiler tarafından ilgiyle karşılandı. Birçok noktada işçiler gazeteyi okudular.

Greif İşçilerinin Sesi'nin 14. sayısı da sabah saatlerinde işçilere dağıtıldı.

Öğle saatlerinde yapılan iş bölümü çerçevesinde bir grup işçi direnişle bir yevmiyeni paylaş çağrısının yapıldığı bildirileri Hadımköy'deki cami çıkışında dağıttı.

Temsilciler DİSK ve DİSK Tekstil yönetimleriyle ayrı ayrı görüşmeler yaptılar.

İşçiler Taksim Galatasaray Lisesi önünde açılacak ve üç gün boyunca açık kalacak imza standı için Taksim'e geçtiler. İngiltere konsolosluğu önünde pankartlarını

açarak yürüyüşe geçen işçiler Galatasaray'da gerçekleştirdikleri basın açıklamasının ardından stant çalışmasını başlattılar. Gece geç saatlere kadar açık kalan stantta bine yakın imza toplanırken imza atanların çoğu işçilere maddi destek de sundular. Başlangıçta biraz çekingen duran işçiler insanların olumlu destekleriyle birlikte oradan geçenleri ikna ederek süreçleri hakkında bilgilendirme yaptılar. Taksim'deki birçok kurumun destek verdiği ve kapısını açtığı işçiler geceyi Çağdaş Hukukçular Derneği'nde geçirdiler.

Sınırötesi desteklere teşekkür

Gece saat 23.00 civarında fabrikada bir toplantı gerçekleştirildi. Toplantı ilk olarak temsilci Orhan Purhan söz alarak **BİR-KAR**'ın yürüttüğü dayanışma çalışmaları hakkında bilgilendirme yaptı. BİR-KAR'ın Avrupa'nın dört bir yanında Greif işçileriyle dayanışma çalışması yürüttüğünü belirten Purhan, özellikle Greif merkezi önünde yaptıkları eylemin önemli olduğuna dikkat çekti. Ayrıca yaptıkları çalışmalar sonucunda topladıkları 6000 TL'yi direnişe aktardıklarını belirterek BİR-KAR'a teşekkürlerini iletti.

Ardından DİSK ile yapılan toplantıyı aktaran DİSK Tekstil Esenyurt Bölge Temsilcisi Engin Yılgin, DİSK Yönetim Kurulu tarafından direnişle dayanışma kararı alındığını ve bağlı sendikalara da direnişle dayanışma çağrısı yapılacağını belirttiğini ifade etti. Ayrıca DİSK'in bağlı olduğu birliklere Greif yönetimine karşı harekete geçme çağrısı yapılacağı söylendi.

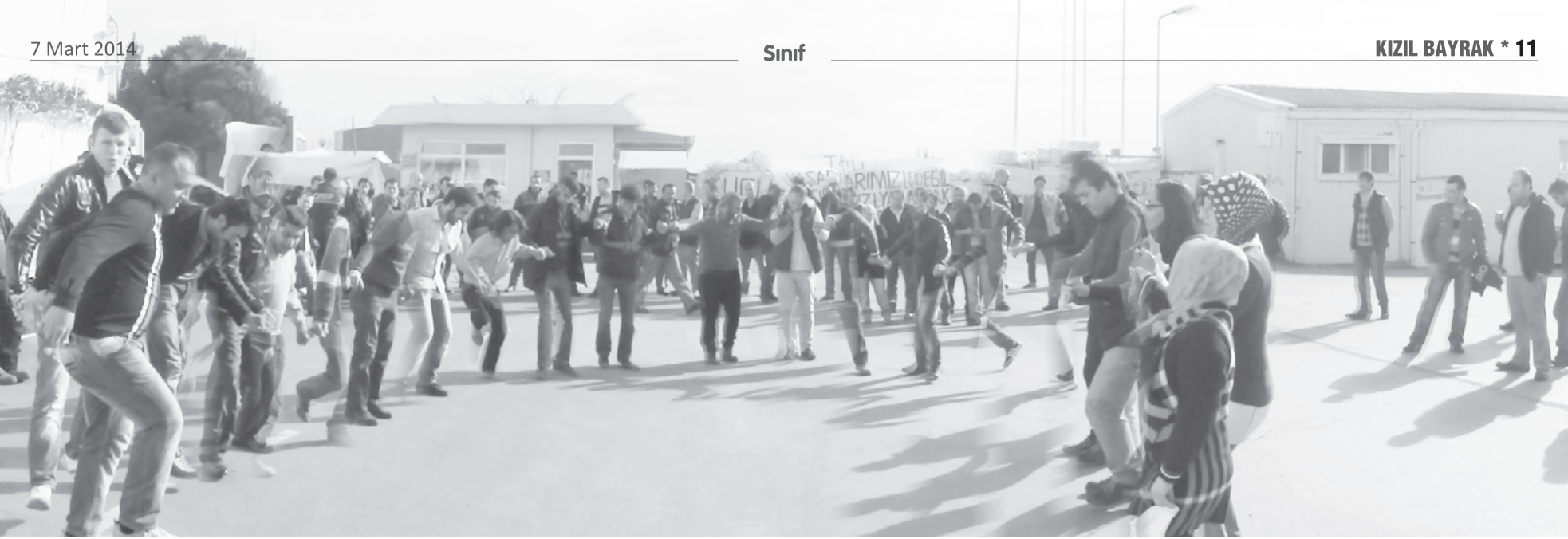
Tekrar söz alan Orhan Purhan önemli olanın bu sözlerin pratik karşılığı olduğunu ifade ederek bu noktada işçilerin birliğinin belirleyici olduğunu

2 Mart 2014 | Taksim

1 Mart 2014 | Greif

vurguladı.

Toplantının ardından Grup Emeğe Ezgi işçilere müzik dinletisi sundu.

20. gün: Fabrikada gündelik sabah işleri ve kahvaltıyla gün başlarken Taksim'deki işçiler de sabah kahvaltısının ardından standlarını açarak imza toplamaya devam ettiler.

Direnişe destek sürüyor

İstanbul Tabip Odası yöneticileri gün içerisinde işçileri ziyarete gelerek sohbetler gerçekleştirdi.

Esenyurt ve Hadımköy civarında çalışan bir grup kadın işçi de direnişçileri ziyaret ederek desteklerini sundu. **Devrimci Liseliler Birliği** ve **Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu** da işçilerin sesini duyurmak için fabrikaya yakın noktalara yazılamalar yaptılar.

İstanbul'daki farklı üniversitelerde okuyan bir grup öğrenci de fabrikaya ziyarete geldi.

Çağrı Merkezi Çalışanları Derneği de sloganlarla fabrikaya gelerek işçilerin yanında olduklarını belirttiler.

Sokakta Sanat Var grubu direnişçileri ziyaret için gelerek yemekhanede bir gösterim yaptı.

Direnişçilere yemek yardımı yapan Çetin Çapan da fabrikaya gelerek işçilerin yanında olduğunu belirtti.

UID-DER Kadın Komitesi de ziyarete gelerek 8 Mart vesilesiyle kadın işçilere karanfiller dağıttı.

Greif yönetimi **Sedat Babadağ** eliyle tehditlerine devam etti. Su şirketini tehdit eden Babadağ, su getirdiği taktirde bir daha kendileriyle iş yapmayacaklarını söyledi. Bunun üzerine işçiler başka bir şirketten su isteyerek içme suyu deposunu doldurdular.

Akşam yemeğinin ardından, 8 Mart için kurulan komisyon **8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü** için bir toplantı yaparak planlamalar yaptı.

21. gün: Greif'te işgalin ve direnişin üçüncü haftasına gelindi. Sabah kahvaltısının ardından Taksim'de kurulan standı kurulduğu gibi yine bir eylemle kaldırmak için görev alan işçiler hazırlıklarını tamamladıktan sonra yola çıktılar. Yine sloganlarla Galatasaray'da kurulu olan standı giden işçiler buradaki arkadaşları ile birlikte bildiri dağıtarak imza toplamaya devam ettiler. Saat 15.00'te yaptıkları bir basın açıklamasıyla stantlarını kaldıran işçiler "Greif'e ait diğer fabrikaların önü meskenimiz olacak" diyerek kararlılıklarını ifade ederken, zafere kadar mücadelenin süreceğini belirttiler. Yapılan açıklamaya kendi yapacakları eylem için orada olan KESK'li tutsak yakınları da destek verdi.

Önceki gün Van'dan gelen işçilerin direnişçileri

ziyaret etmesinden sonra Muğla Yatağan'da oturan bir işçi emeklisinin de ziyarete gelmesi dayanışmanın sınır tanımadığını bir kez daha göstermiş oldu.

İşçi Gazetesi okurları, Esenyurt Halk Cephesi, Çağrı dergisi okurları ve **CHP Arnavutköy gençlik örgütü** de fabrikaya gelerek işçileri ziyaret etti.

Taksim'den ayrılan işçiler Yenibosna'daki Greif işgaliyle dayanışma bürosunun açılışına katılmak için Yenibosna'ya geçtiler. Yolu keserek sloganlarla büroya yürüyen işçilere çevredekiler de alkışlarıyla destek verdiler. Buradaki açılış etkinliğinde **BDSP temsilcisi** ve **İstanbul Büyükşehir Belediyesi Bağımsız Sosyalist Başkan Adayı Burcu Deniz**'in konuşmalarının ardından **Sefaköy İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu** dinleti sundu. Etkinliğin sona ermesinin ardından işçiler fabrikaya döndüler.

22. gün: Sabah kahvaltısı ve gündelik iş bölümünün planlanmasının ardından bütün işçilerin katılımıyla yemekhanede bir toplantı gerçekleştirildi. Toplantının ardından "İşgal grev direniş!" sloganıyla bahçeye inen işçiler bahçede halaylar çektiler.

Sanatsal üretimlerini devam ettiren işçiler çizdikleri "Baattin" karikatürünü sergilediler.

Fabrika komitesi de ayrıca bir toplantı gerçekleştirdi. Toplantının ardından bahçede bir konuşma yapan temsilci **Orhan Purhan** bütün engelleri ve baskıları birlik ve beraberlikleri sayesinde aşarak zafere ulaşacaklarını ifade etti. Konuşma bütün işçiler tarafından coşkulu sloganlarla karşılandı.

İstanbul Bağımsız Milletvekili **Levent Tüzel** işçileri ziyarete geldi.

Direnişin sesi Kadıköy'de

Saat 19.00'da gerçekleşecek eylem için bir grup işçi Kadıköy'e geçti. Boğa heykeli önünde "İşgal grev direniş!" pankartını açan işçiler kendilerini bekleyenler tarafından alkış ve sloganlarla karşılandı. BDSP, HDP, EHP, Alinteri ve DAF'ın kendi flamalarıyla katıldıkları eylemde sloganlarla rıhtıma yüründü. İşçi-Der Anadolu Yakası Şubesi ve Feniş işçileri de kendi pankartları ile yürüyüşe katıldılar. Yolu trafiğe kapatılarak Eminönü iskelesine yapılan yürüyüşün ardından bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Orhan Purhan yaptığı konuşmada direniş süreci hakkında bilgilendirmede bulunarak sendikaların kendilerini yalnız bıraktığını belirterek dayanışma çağrısını yükseltti. Açıklamanın ardından hep birlikte çekilen halaylarla eylem sonlandırıldı ve işçiler fabrikaya geri döndüler. Fabrikada gün çay ocağında çalınan bağlama eşliğinde söylenen türkülerle sona erdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

23. gün: Güne normal seyriyle başlayan işçileri **Devrimci İşçi Hareketi** sloganlarla ziyarete geldi. Birlikte atılan sloganların ardından DİH adına yapılan konuşmada sendikal bürokrasi teşhir edilerek direnişin yanında olduğu ifade edildi.

Kadın direnişçiler bir toplantı yaparak 8 Mart'ı tartıştılar. Yapılan toplantı çerçevesinde 9 Mart Pazar günü fabrika kapısında bir etkinlik yapma kararı aldılar. Aydın ve sanatçılara çağrı yapmayı kararlaştıran kadın işçiler kendileri de şiir, müzik ve tiyatro sunmak için hazırlık yapmayı planladılar.

DİSK Tekstil İstanbul Şube Başkanı **Kazım Doğan** fabrikaya geldi. İşçiler Doğan'a sendikanın neden yanlarında olmadığını sordular.

Akşam saatlerinde işçiler geniş katılımlı bir toplantı gerçekleştirerek Doğan ile yapılan görüşme ve süreci değerlendirdiler.

Gecenin ilerleyen saatlerinde fabrikada oluşturulan emek sinemasında "Eyvah eyvah 2" filmi izlendi.

24. gün: Sabah kahvaltısı ve iş bölümlerinin yapılmasının sonrasında Kazım Doğan fabrikaya geldi. Edirne'de garsonluk yapan bir grup öğrencinin direnişçilerin çağrısına yanıt vererek bir yevmiyelerini işçilerle paylaştığı bilgisi geldi.

Nar Photos ekibi fabrikaya gelerek direnişin fotoğraflarını çekti. Fabrika bahçesine ses sistemi kuran işçiler müzik yayını yaptılar. Ayrıca işçiler A. Mekin Demir'in söylediği Kürtçe ezgilerle halay çektiler.

Sınıf dayanışması örülüyor

Bir grup işçi diğer direnişleri ziyaret etmek için yola çıktılar. İlk olarak **Punto Deri** direnişçilerini ziyaret eden işçiler sloganlarla karşılandılar. Karşılıklı deneyimlerin aktarıldığı ziyarette konuşma yapan Orhan Purhan sınıf dayanışmasının önemine vurgu yaparak direnişlerin ortaklaştırılması gerektiğini ifade etti. Sloganlarla buradan ayrılan işçiler **Kazova Tekstil** işçilerini ziyaret etmek için Şişli'ye geçtiler. "Kazak ve kültür" mağazasına gelen işçiler yurtdışı yaşağına karşı açlık grevinde olan Grup Yorum üyeleri ile sohbet ederek direniş süreçlerini aktardılar. Grup Yorum, Greif işçilerine müzik dinletisi sundu. Kazova mağazasına gelen bir **Polonya Radyosu** muhabiri Greif işçileri ile röportaj yaptı. Yapılan sohbetlerin ardından Greif işçileri araçlarına binerek fabrikaya döndüler.

Luna'da kazanmak için Greif gibi direnmeli!

Luna işçisinin yapması gereken tıpkı Greif'te olduğu gibi, iç örgütlenmelerini geliştirerek mücadele inisiyatifini sendika yöneticilerine kaptırmamaktır.

DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlendikleri için işten atılan işçiler hala oldukça kararlı ve coşkulu bir görüntü çiziyorlar. Fakat mevcut mücadele tarzıyla sonuç almaları zor görünüyor, çünkü yüzü aşkın işçiyi keyfi biçimde kapının önüne koyan patron yeni aldığı işçilerle üretimi sürdürüyor. Oysa bundan daha önce sayısız kez yaşandığı üzere bu tarz bir eylem biçimiyle keyfi işleme imza atan patron protesto edilir, ancak ona diz çöktürülemez. Bir yerden sonra işlerini bu şekilde de sürdürebildiğini anlayan, fabrikaya yeni aldığı işçilerin de üretime adapte olduğunu gören patron rahatlar. Bu durumda da günler ilerledikçe işçilerde ciddi bir umutsuzluk ve buna bağlı bir yılgınlığın baş göstermesine engel olunamaz.

Bunun için Luna işçilerinin tutması gereken yol Greif işçilerinin yoludur. Yani olması gereken bu kadar işçinin hayatıyla oynayan, hem de yasal bir hakkın kullanımını bu denli hoyratça engelleyen patronun öyle hiçbir şey olmamış gibi işlerini sürdürmesine engel olmaktır. Bu da kuşkusuz ancak Greif işçilerinin yaptığı gibi fiili-meşru mücadeleyle patronun soluğunu kesecek bir hatla olur.

Kuşkusuz bu tarz bir mücadele için bedel ödemeyi göze almak gerekir. Sadece basına yansıyan görüntüler dahi Luna işçilerinde bu kararlılığın fazlasıyla olduğunu göstermektedir. Onlar daha direnişin başlama evresinde de arkadaşları için bedel ödemeyi göze alarak bu kararlılığı gösteren işçilerdir. Örgütlenmeleri de büyük ölçüde kendi eserleri olmuştur. İşte bunun için beklemeci ve protestocu eylem tarzı, Luna işçisine fazlasıyla dar gelmekte, hatta sırtıtmaktadır. Ama ne yazık ki, Luna işçisi yasalıcı-bürokratik sendikal anlayış tarafından hep yapıldığı gibi genel olarak kaybettiren bu dar elbisenin içerisine sokulmuş bulunmaktadır.

Elbette bu dar elbisenin içerisinde ilk kez yürüyen Luna işçileri için fabrikanın önünde süren bekleyiş ve

4 Mart 2014 | Luna direnişi

birkaç gündür yapılan eylemler olağanüstü mücadeleler, mikrofon elde yüksek perdeden konuşan sendika yöneticileri de büyük önderler olarak görülmektedir. Fakat işçi sınıfının yakın dönem mücadele tarihini bilenler için bu görüntüler sıradan ve artık rahatsız edicidir. Çünkü daha önce sayısız örnekten bildiğimiz kabak tadı veren bir oyun böylelikle bir kez daha tekrarlanmaktadır. Sınıf mücadelesini sendikaya üye sayısıyla ölçen, sendikal mücadelenin ötesini görmeyen bu sendika yöneticileri işçilerin 'geriliklerini' bahane ederek onların mücadele enerjisini soğutmakta, böylelikle de sonuç almayı zorlaştırmaktadırlar.

Luna işçisinin yapması gereken tıpkı Greif'te olduğu gibi, fabrikadaki iç örgütlenmelerini geliştirerek mücadele inisiyatifini sendika yöneticilerine kaptırmamaktır. Bundan sonra da "İşgal, grev, direniş!" bayrağını yükseltip patronun soluğunu kesecek bir mücadeleye girişmektir. Bugünkü beklemeci protestocu tarz sonuç almayı zorlaştırıp mevcut mücadele enerjisini tüketmekle sonuçlanırken, "İşgal, grev, direniş!" çizgisinde verilecek mücadele ile kazanmaya önderlik etmelidir. <https://rantey.org>

İzmir BDSP'den Luna işçilerine ziyaret!

İzmir BDSP, direnişlerinin 7. gününde (4 Mart) sendikalaşma süreçlerinde işten çıkartılan Luna Savaş işçilerini ziyaret etti.

İşçi Kültür Sanat Derneği'nde biraraya gelen sınıf devrimcileri, Çiğli organize içerisinde yürüyüş yaparak direnişteki işçilerin yanına gittiler.

"Greif'ten Luna'ya direniş kazanacak! / BDSP" şiarlı ozalitle yürüyen BDSP'liler, "Yaşasın sınıf dayanışması!", "İşgal, grev, direniş!", "Luna işçisi yalnız değildir!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" sloganlarıyla fabrikaya yürüdü.

BDSP: Greif işçileri yol gösteriyor!

Yürüyüş işçiler tarafından alkış ve sloganlarla karşılandı. Karşılıklı sloganların ardından BDSP adına bir konuşma yapıldı. Luna işçilerinin direnişi selamlanarak başlayan konuşmada dünya üzerinde halkların, işçilerin, toplumsal taleplerle sokaklarda, fabrikalarda, grevlerde olduğu ifade edilerek, ülkemizde de toplumun tüm kesimlerinin Haziran Direnişi'nde kadınların, çocukların, gençlerin sokaklarda olduğu söylendi. İşçi ve emekçilerin bu sömürü düzeninde açlık ve yoksulluğa mahkum edildiği belirtilerek, sömürü düzeni teşhir edildi. BDSP'nin devrimci sınıf programıyla, seçimlere sosyalist adaylarla katıldığı söylenerek, "Düzenden umudunu kesenlerin, sınıfsız sömürsüz bir dünyayı elleriyle kuracak olanların, seçimi sokaklar ve mücadele olmalıdır" denildi. Luna işçileri örgütlenmeye, mücadele etmeye çağrıldı.

Greif işçilerinin mücadelesinden de bahsedilerek, "Greif işçileri, Kavel'de, Tariş'te, Alpogut'ta olduğu gibi yol gösteriyor" denildi.

BDSP'nin konuşmasından sonra İzmir Büyükşehir Belediyesi Bağımsız Sosyalist Başkan Adayı Burcu Koçlu'ya söz verildi.

Direnişçi işçileri selamlayarak konuşmasına başlayan Koçlu, sömürü ve rant sistemini teşhir ederek seçim sürecinde düzen partilerinden hesap sorma çağrısı yaptı.

Daha sonra söz Senkromaç fabrikası önünde 75 gün direnen Muharrem Subaşı'ya verildi. İşten atma saldırısı karşısında, işe iade talebiyle 75 gün fabrikanın önünde direnen Subaşı bütün haklarını aldığını, mücadelenin sokakta direnişle kazanıldığını ifade etti.

Sonrasında Emekçi Kadın Bülteni, 8 Mart çağrı bildirileri ve seçim bildirileri direnişçi işçilere ulaştırılarak halaylar çekildi.

İşçilerle yapılan sohbetlerin ardından "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganı ile ziyaret sona erdi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Feniş işçileri, ihanetçi bürokratları uyarıyor!

Feniş Alüminyum direnişi işçileri 3 Mart günü öğleden sonra toplu bir şekilde Çelik-İş Gebze Şube'ye gittiler.

Geçen hafta Çelik-İş bürokratları tarafından yapılan ihanet açıklamasından sonra yoğunlaşan tepki açığa çıktı. İşçiler ihanet kararına karşı toplu bir şekilde Ankara'ya gideceklerini ilan etmişlerdi.

Şubeye giden işçiler Ankara'da Hak-İş'in ve Çelik-İş'in direnişin taleplerini destekleyerek kitlesel bir şekilde işçilerle birlikte olması çağrısını yineleyeceklerini, bunun gerçekleşmediği bir durumda ise Ankara'dan başlayarak Hak-İş ve Çelik-İş'i eylemlerle protesto edeceklerini açıkladılar.

Bürokrattan mazeret üretme çabası

Bunun karşısında işçilerin avukatlığını yapan Jan Aras Arslan ve Şerafettin Koç işçilere umutsuzluk yaymaya devam etti. Türkiye'nin demokratik bir ülke

olmadığından, işçilerin yanında duran bir hükümetin başta olmadığına kadar birçok mazereti dile getirdikten sonra aslında çok şeyi de başardıklarını iddia ettiler. Ardından sorunun çözümünü yine yasal yollara bağlayarak bunun da şimdilik görüşme aşamasında olduğunu, bunu zora sokabilecek "şeylerden" uzak durmak gerektiğini ifade ettiler.

İşçiler Ankara'ya gitmekte kararlı

Bir sürü çelişkili ve saçma söylemin sonunda işçilerin Ankara'ya toplu bir şekilde gitmesine karşı olduklarını, ancak bir komisyon kurularak 5-10 kişinin önce gidebileceğini bu durumda kendilerinin de gelebileceğini dile getirdiler. İşçiler de kararlı bir şekilde "biz toplu bir şekilde gidiyoruz genel merkeze haber ver" diyerek toplantıyı sonlandırdılar.

Kızıl Bayrak / Gebze

Punto'da işten atma

Punto Deri'de işten atma saldırısına karşı işçilerin iki yüz günü aşkın bir süredir direnişleri sürerken patronun sendikadan istifa ettirmek için baskıları sürüyor.

Bu baskılara direnen ve sendikadan istifa etmeyen Emine Dağ isimli kadın işçi de 2 Mart akşamı işten atma saldırısıyla karşılaştı.

Emine Dağ işten atılmasının ardından kapı önünde direnen arkadaşlarına katılarak patronun saldırılarına karşı direnişin safında yer aldı.

Dağ işten çıkarılmasıyla ilgili şu şekilde konuştu: "İşten çıkarılan arkadaşların açtığı dava nedeniyle mahkeme heyeti keşif kararı aldığından, son bir haftadır sendikadan istifa etmem için baskı arttırılmıştı. Mahkeme heyetinin ve bilirkişinin keşif yaptığı önceki gün işler patronun istediği gibi gitmedi. Depoların dolu olduğunun görülmesi nedeniyle, işten çıkarılan arkadaşlarımızın istediği yönde, işten çıkarmaların küçülme nedeniyle değil, sendikal nedenle olduğuna dair zabıt tutulmuş. Bilirkişi de bu yönde rapor hazırlayacakmış. Patronlar çok öfkeleniler. Akşam personel müdürü beni odasına çağırarak, sendikadan istifamı istedi. Sendikadan istifa etmeyeceğimi bildirince, işten atıldığımı bildirdiler"

Emine Dağ, Punto Deri'de işten atılan 81. işçi oldu. Punto Deri işçilerinin işe geri dönmek ve sendikanın tanınması için başlattıkları direniş sürüyor.

GF-Hakan Plastik önünde direniş çadırı

Son üç aydır örgütlenme çalışmalarına hız veren Lastik-İş'te örgütlenen GF-Hakan Plastik işçileri patronun işten atma saldırısı ile karşılaştılar. İşçiler, işten atmalara karşı ve örgütlenme çalışmalarını güçlendirmek için fabrika önünde çadır kurarak direnişe geçtiler.

Yaklaşık 700 işçinin çalıştığı İsviçre menşeli GF ortaklığındaki Hakan Plastik, Türkiye'nin ve dünyanın sayılı firmalarından biri olmasının yanında tam bir sömürü cehennemi. 12 saat çalışma, asgari ücretin altında ücret, düşük zamlar, yoğun iş kazaları, yöneticilerin baskı ve tehditleri ile dolu bir fabrika.

İşçiler, bu sömürü koşullarına karşı örgütlenerek DİSK/Lastik-İş'e üye oldular. Patron sebep göstermeksizin bir haftalık süreç içinde parça parça 16 işçiyi işten çıkardı. İşten çıkarılan işçiler 3 Mart günü bir basın açıklaması gerçekleştirerek direnişlerine başladılar. İşten atmaların direnişten sonra durduğu ama patronun elinde bir liste olduğu ifade ediliyor. Fabrikada yaklaşık 120 sendikal işçi olduğu, direniş sonrasında da üyeliklerin devam ettiği belirtiliyor.

İşçiler sabah 10.00 ile akşam 20.00 arasında fabrika önünde direnişlerini devam ettiriyorlar.

Fabrika adresi: Çerkezköy OSB / 3. Cadde

Kızıl Bayrak / Trakya

Senapa Stampa'da işten atmaya karşı direniş!

Senapa Stempa AŞ'nin Çerkezköy Organize Sanayi Bölgesi'ndeki fabrikasında sözleşmeli işçi olarak çalışan Salih Savaş ve arkadaşları, fabrika yönetiminin kendilerine kadrolu işçi statüsüne geçirilecekleri sözü vermesine rağmen, bir süre sonra işten çıkarıldı. İşten atılan Savaş, haksızlığa karşı sessizliği değil direnişi seçti ve Çerkezköy'deki fabrikanın önünde çadır kurarak direnişe başladı.

Fabrikanın yaklaşık 50 işçinin çalıştığı Çerkezköy şubesinden, Unilever ve Sütaş gibi büyük firmalarla iş yapıyor. İşletmenin asıl merkezi Gebze'de kurulu.

Çalıştığı dokuz ay boyunca temizlikten güvenliğe kadar tüm işleri yapan Salih Savaş, bu süreçte asgari ücretin bile altında ücret aldı. Yönetimin "kendisinden oldukça memnun olduklarını" ifade ettiğini, ancak kadroya geçip kadrolu işçilerin haklarından yararlanmak istediğinde kendisini işten çıkardıklarını ifade etti.

Savaş, fabrika önüne çadır kurarak 'işe kadrolu olarak geri alınması' talebiyle direnişe başladı. Direnişinin 19. gününde fabrika önündeki direnişini kararlılıkla sürdürüyor. Direnişinin ucuz emek cenneti olan Çerkezköy OSB'de sömürülen tüm işçilerin direnişi olduğunu, kazanana kadar direnişini kararlılıkla sürdüreceğini ifade ediyor. Tüm işçi ve emekçileri direnişine destek olmaya, yaşadıkları sorunlara karşı mücadeleye çağırıyor.

Adres: Senapa Stampa Ambalaj

19. Sok. - Gaziosmanpaşa OSB Mah. - Çerkezköy / Tekirdağ

Kızıl Bayrak / Trakya

DİSK'in Çaykur atağı: Kime yarar kime zarar!

Çaykur'da Türk-İş'e bağlı Tek Gıda-İş Sendikası ile hükümet güdümlü Hak-İş üyesi Öz Gıda-İş arasında devam etmekte olan yetki mücadelesine DİSK'e bağlı Gıda-İş Sendikası da dahil oldu. Geçtiğimiz hafta sonu Rize'de bir temsilcilik bürosu açan DİSK yöneticileri, Çaykur'daki örgütlenme çalışmalarıyla ilgili bilgilendirmede bulundular.

Aralarında Genel Başkan Kani Beko, Genel Sekreter Arzu Çerkezoğlu, Gıda-İş Başkanı Celal Ovat'ın da olduğu DİSK yöneticileri, örgütlenme çalışmaları kapsamında açılan temsilcilik bürosunu ziyaret ettikten sonra, Gıda-İş'e üye olan işçilerin katılımıyla bir düğün salonunda yapılan toplantıya katıldılar. Ardından da bir basın toplantısı düzenlediler.

Toplantıda konuşan Genel Başkan Kani Beko şunları söyledi: *"Hak-İş ile Türk-İş'in arasındaki rekabet sonrası adam gibi toplu iş sözleşmesi yapamayan Çaykur işçisi, eğer biz DİSK ile önümüzdeki süreçte toplu iş sözleşmesi yapmak istiyoruz diyorsa biz bu noktada taşın altına elimizi koyarız ve konuyla ilgili çalışmalarımızı yaparız."* Çaykur'da yaşanan yetki mücadelesine dahil olmak istemediklerini, Çaykur işçisinin Türk-İş ile Hak-İş arasındaki rekabetten mağdur olduğunu, kendilerinin de bu mağduriyeti gidermek için çalışacaklarını iddia etti.

DİSK'in yayınlarında "Doğu Karadeniz'de DİSK rüzgarı" başlığıyla duyurulan bu girişim, besbelli ki bir süredir bir örgütlenme atağı başlatacaklarını iddia eden DİSK yöneticilerinin başlıca hamlelerinden biridir. Ama Çaykur'daki gerçekler daha baştan bu girişim hakkında ciddi soru işaretleri doğurmaktadır.

Çaykur'da yaşananlar basit bir yetki mücadelesi değil

DİSK'in böylelikle dahil olduğu Çaykur'daki yetki mücadelesi, aslında Kani Beko'nun anlattığı kadar basit bir sendikal olay değil. Zira bu yetki mücadelesinde

AKP doğrudan bir taraf durumunda. Öyle sıradan bir müdahale değil bu. AKP hükümeti Tek Gıda-İş'i tasfiye etmek için uzun süredir tüm gücüyle operasyonlar yürütüyor. Bunun için tüm kirli yöntemlere başvuruyor.

Bu operasyonlar geçtiğimiz yıl Tek Gıda-İş tarafından yapılmak istenen, ancak AKP ve işbirlikçileri tarafından boşa çıkarılan grevin ardından yoğunlaştı. AKP, Çaykur yöneticileri ve güdümlü sendikanın yöneticileri, işçileri baskı ve yıldırma ile Öz Gıda-İş'e geçirmeye çalıştılar, ancak olmayınca da düzmece belgelere dayanarak ve tümüyle yasaları da çiğneyerek tıpkı Bosch'ta olduğuna benzer biçimde bir gece yarısı Öz Gıda-İş'e yetki belgesi çıkardılar. Hemen ardından da bu korsan belgeye dayanarak tutup toplu sözleşme imzaladılar.

Çaykur'da yaşanan bu süreci, Aziz Çelik *BirGün Gazetesi'*ndeki köşesinde 6 Şubat tarihli yazısına konu etti. Çelik "Toplu sözleşme darbesi" başlığını taşıyan yazısında AKP'nin bu operasyonunu ayrıntılı bir şekilde anlattı. <http://birgun.net/yazi-goster/aziz-celik/6-2-2014/toplu-is-sozlesmesi-darbesi-1856.html>

İşte Greif'i ellerinin tersiyle iten ve ilgi göstermekten itinayla kaçan DİSK yöneticileri tantanalı biçimde çıkarma yaptıkları Rize'de, AKP'nin kaba müdahalelerle taraf olduğu ve bugün artık bir yetki mücadelesi olmanın ötesine geçmiş olan Çaykur'da "örgütlenme atağı"nı başlatmış oldular.

AKP'nin ekmeğine yağ sürmek

Çaykur'da hükümet ve güdümlü sendikanın zemin tutmasında kuşkusuz Tek Gıda-İş yönetiminin önemli bir payı bulunuyor. Çünkü bu sendikanın yönetimi, uzun yıllar boyunca Çaykur'daki olumsuz pratiğiyle işçilerin tepkisini toplamıştır.

Ama Tek Gıda-İş yönetiminin ne olduğundan ve ne yaptığından bağımsız olarak, böyle bir operasyonun söz konusu olduğu bir ortamda bu haksızlığın

karşısında durmak hem ahlaki ve hem de politik bir sorumluluktur. DİSK yöneticileri bu sorumluluğu üstlenmekten kaçındıkları gibi, bu girişimleriyle hükümetin ekmeğine yağ sürmüş olmaktadır.

İşçi sınıfına ne kazandıracak?

Öte yandan işçi sınıfı açısından bakıldığında da, Tek Gıda-İş'ten başka bir sendikaya geçmek için özel bir neden de bulunmuyor. Çünkü işçi sınıfı için sendika değiştirmek, ancak mevcut yapıları dönüştürmenin imkanlarının tükenmiş olduğu bir durumda (örneğin Türk Metal söz konusu olduğunda) ve tabandan örgütlü bir sınıf inisiyatifine dayanıyorlarsa eğer tercih edilmesi gereken bir yoldur. Aksi halde bu türden sendikal rekabetin kurbanı hep işçiler oluyor. Mücadele anlayışı ve örgütlenme tarzı bakımından birbirlerine benzeyen sendikaların kapısında sürünüyorlar.

Çaykur söz konusu olduğunda açıktır ki tüm bürokratik ve işbirlikçi yönetim anlayışına rağmen SGBP'nin bir bileşeni olan Tek Gıda-İş, tabandan örgütlü işçilerce dönüştürme olanaklarının olduğu bir yapıdır. Öte yandan ise bugün DİSK'in yolunu tutan işçilerin büyükçe bir kısmının konuşmalarında ifade ettikleri DİSK'i haklarını savunacak bir kurtarıcı gibi görüyor olmaları durumun pek iç açıcı olmadığını gösteriyor. Ama diyelim ki yanılıyoruz. Peki bu durumda sormak gerekiyor:

Sayıları 300 civarında olan bu bilinçli işçileri Tek Gıda-İş üyesi diğer işçilerden koparmak doğru bir tutum mudur? Örneğin Çelik-İş Sendikası bugün işçilerin yetki mücadelesinden dolayı bunaldığı Bosch'ta örgütlenme çalışması başlatsaydı bu işçileri yaşadıkları mağduriyetten kurtarmak mı olurdu?

Dolayısıyla DİSK yönetiminin örgütlenme atağı başlatmak iddiasıyla gündeme getirdiği bu adımın ne işçi sınıfına ne de DİSK'e kazandıracak pek bir şey görünmüyor. Görünmediği gibi DİSK yöneticileri bu umutsuz girişimle siyasal bakımdan büyük bir vebalin altına girmiş oluyorlar.

Yatağan işçileri ablukayı boşa çıkardı

Muğla'da bulunan Yatağan, Yeniköy ve Kemerköy Termik Santralleri ile bu santrallara kömür temin eden linyit sahalarının özelleştirilecek olması nedeni ile sürekli eylemde olan enerji ve maden işçileri 2 Mart'ta da eylemdeydiler.

Erdoğan'ın Muğla'ya gelmesi nedeniyle olağanüstü halin yaşandığı Muğla ve Yatağan'da yoğun bir polis terörü yaşıyordu. Muğla'ya giden araçlar, otobüsler durduruluyor, GBT kontrolünden sonra kimi insanlar "tehlikeli" bulunarak geri gönderiliyordu. Hatta Muğla'ya gitmek isteyen işçiler bile engellendiler. Ayrıca *Evrensel* ve *BirGün* muhabirleri de gözaltına alındılar. Erdoğan'ı karşılamak içinse Muğla'da tüm devlet imkanları seferber edilmiş, AKP'liler kendilerine sağlanan ücretsiz ulaşım özgürlüğünden (!) faydalanmışlardı.

Muğla girişlerinde yaşanan bu uygulamalar kent içinde de devam etti. Erdoğan'ın miting güvenliği için çevre illerden olmak üzere mesafeye bakılmaksızın birçok ilden takviye polis getirilirken, iki polis helikopteri de sürekli uçuyordu.

Tüm engellemelere rağmen yüzlerce işçi bir yolunu bulup Erdoğan'ın miting yapacağı alana yakın bir yerde toplanmayı başardı. Kipa önünde miting alanına gitmek isteyen işçilerin önü polis tarafından kesildi. Yürüyüşleri engellenen işçiler oturma eylemi yaptılar. Yolu trafiğe kapatan işçiler Muğla sokaklarında yürüyerek sokakları eylem alanına çevirdiler. Eylemde işçiler "Hırsız Tayyip Erdoğan" sloganları atarken çevrede bulunanlar da sloganlarla işçilere destek verdiler.

İşçilerin yürüyüşe devam etmesi üzerine polis yeni kurduğu barikatı tekrar açmak zorunda kaldı. İşçilerin yürüyüşü Aylin Karaca Kavşağı'na kadar devam etti. Burada bir basın açıklaması yapan işçiler eylemlerine son verdiler.

MİB MYK Mart Ayı Toplantısı...

Değerlendirme ve kararlar

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu (MİB MYK) olağan aylık toplantısını gerçekleştirdi. Toplantıda başta Greif olmak üzere bir dizi gündem başlığı ele alındı.

- Greif işgali

1. Greif işçilerinin işgal eylemini selamlayan MYK, bu eylemin işçi sınıfının tarihinde yeni bir başlangıç olduğuna inanmaktadır. Doğru bir tespitle, Greif'te yaşanmakta olan eski ile yeninin mücadelesidir. Greif işçileri, tabandan yükselen örgütlü iradeleriyle işçi sınıfının bir dönemine damga vuran işbirlikçi-yasalcı bürokratik sendikacılık düzeninde büyük bir gedik açmışlardır. Böylelikle de işçi sınıfına yürünmesi gereken yolu göstermişlerdir.

2. İşçi sınıfı, elini kolunu bağlayıp haklarını ve geleceğini sermayeye yem yapan bu sendikacılık düzenini daha fazla sırtında taşıyamaz. Greif işçileri, bu düzenin yıkılması yolunda güçlü bir adım atarak yeni ve mücadelecı bir işçi sınıfının gelmekte olduğunu bildirmektedir. Bunun için kazanırlarsa işçi sınıfı kazanacak, on yıllardır hep kaybedilen bir dönemin ardından nihayet işçilerin yüzünün bir parça güleceği bir yeni mücadele dönemi açılacaktır.

3. MYK Greif'te yaşananların MİB'in bugüne kadar mücadelesini verdiği temel ilke ve değerlerle tümüyle örtüştüğü tespitini yapmaktadır. Zira Greif işçilerinin mücadelesinin öne çıkan iki yönü bulunmaktadır. İlk olarak söz-yetki ve karar hakkını bir söz kalıbı haline getiren sendikal bürokrasiyi tabandan bir örgütlenmeyle aşabilmek başarısını göstermişlerdir. İkinci olarak, sendikacılığı üç kuruşu beş kuruş yapmaktan ibaret olan yasalcı-icazetçiliği aşmışlardır. Bu iki noktadan ve doğru bir önderlikle işçi sınıfının neler yapabileceğini kanıtlamışlardır. İşte bundan dolayı da MYK, Greif işçilerinin davasını kendi davası olarak görmekte, bu davanın kazanması için elinden gelen her şeyi yapmaya hazır olduğunu bildirmektedir.

4. Greif işçilerinin diğer bir erdemi ise burjuvazinin yasaları gibi kutsal kabul edilen mülkiyet hakkına dokunmalarıdır. Burjuvazi ile birlikte artı-değerden kopardıkları kırıntılarla yaşayan işbirlikçileri Greif işçilerine sırtlarını dönmeye iten temel nedenlerden bir de budur. Fakat işçi sınıfı için sömürden ve kölelikten kurtuluşun yolu da burada yatmaktadır. İşçi sınıfı Greif'in bir fabrikada yaptığını ülke çapında yaparak emeğinin gaspı üzerine kurulu bu özel mülkiyet düzenini yıkmalıdır. Bunu başarır ise hem kendini hem de tüm toplumu kurtaracaktır.

5. MYK bu tespitlerden de hareketle bir dizi görev çıkarmıştır. En başta gelen görev, Greif işçileriyle tam bir seferberlik halinde dayanışmaktır. Bu çerçevede maddi ve manevi desteğin örgütlenmesi yanında eylemli bir sınıf dayanışması da gösterilmelidir. Sendika bürokratlarının direnişin kırılması yolunda açıktan ya da dolaylı olarak çalıştıkları düşünülürse bu dayanışma faaliyetinin özel önemi daha da iyi anlaşılabilir. Bundan dolayı MYK tüm ileri ve öncü sınıf güçlerini direnişle maddi, manevi ve eylemli bir dayanışmaya çağırılmaktadır. Öte yandan ise oturdıkları yönetim koltuklarını şu ya da bu şekilde direnişe karşı kullanan bürokratlardan bu yaptıklarının hesabı sorulmalıdır.

6. Birlik, bu görevler kapsamında, "1 yevmiyeni Greif

işçisiyle paylaş!" kampanyasını kendi alanında örgütlemek için seferber olacaktır. Ayrıca direnişin sesini fabrikalara taşımak için bildiri, bülten, ozalit gibi araçlar kullanacaktır. Bulunduğu alanlarda eylemli dayanışmak üzere koşullarını zorlayacaktır. Direnişin taşıdığı mesaj ve dersleri metal işkolunda yaygınlaştırmak üzere söyleşiler, seminerler, toplantılar vb. örgütleyecektir. Bu çalışmada fiili-meşru mücadele ve örgütlenme ilkelerinin esaslarını ortaya koyan Birlik programı etkin bir şekilde değerlendirilecektir. Böylelikle sendikal bürokrasi ve onun yasalcı-beklemeci-icazetçi mücadele anlayışına karşı Greif'in fiili-meşru mücadele anlayışı ve taban örgütlülüklerinin yaşamsal önemi anlatılacak, "Greifler'i çoğaltalım" çağrısına karşılık verilecektir.

- MESS Grup TİS Süreci ve işkolundaki diğer gelişmeler

1. Resmen Mayıs ayında başlayacak olan 2014-2016 dönemi MESS Grup TİS dönemi oldukça kritik mücadelelere sahne olacaktır. Metal işçilerinin bugüne kadar hep kaybettiği toplu sözleşme düzenini aşip aşamayacağı bu mücadelelerin sonucunda netleşecektir. Ama artık ihanet ve satışa tahammülü kalmayan metal işçilerinin bu süreçten kazanarak çıkması, MESS-Türk Metal çetesini yenebilecek ve sendikal bürokrasinin yasalcı-uzlaşmacı cenderesini aşabilecek güçte bir örgütlü hazırlığa bağlı olacaktır.

2. Greif işçisinin taslak hazırlama sürecinden işgal eylemine kadar tuttuğu mücadele ve örgütlenme hattı bu yolda metal işçisine örnek olmalıdır. Fabrika komitelerini kurarak sürecin tüm kaderini ellerine alan Greif işçisi, söz-yetki ve karar haklarını gerçek anlamda kullanmış ve üç beş kuruşla sonuçlanacak bir TİS oyununu da bozmuşlardır. MYK, hem öncü ve ileri işçileri hem de Birlik bileşenlerini TİS sürecine hazırlanırken Greif'in bu dersleri üzerinde düşünmeye ve öğrenmeye çağırılmaktadır.

3. Halihazırda gelen bilgilere göre TİS'e hazırlık bakımından somutta sadece Türk Metal cephesinden yapılan fabrika toplantıları görülmektedir. Bu demektir ki bu ihanet şebekesi önceki dönemlerden çıkardığı derslerden hareketle işini sıkı tutmaktadır. Türk Metal'in önceki TİS döneminden başlayarak ortaya koyduğu bu davranış çizgisi aynı zamanda, bu çetenin aşağıdan nasıl bir basıncın altında kaldığını ve onu sendikacılık oynamaya zorladığını gösteriyor.

4. Diğer taraftan bu durum Türk Metal ile Birleşik Metal-İş arasındaki mafya örgütlenmesi ile sınıf sendikacılığını bayrak edinme iddiasındaki sendikacılık arasındaki biçimsel farklılıkları silikleştiriyor. Türk Metal çetesi çivisi çıkan ağalık sistemlerini, Birleşik Metal-İş yöneticilerinin hep sığındıkları sendikal demokrasinin biçimsel organlarıyla değiştirme yoluna gidiyor. Çünkü artık önceki dönemde de yaşadıkları gibi, işçilerin bir biçimde dahil oldukları ama asla söz ve karar hakkına sahip olmadıkları süreçler, egemenliklerini sürdürmenin neredeyse tek yolu haline geliyor.

5. Ortaya çıkan bu durum, ayrıca ikinci yılını dolduran Bosch deneyimi, Türk Metal'den kurtulma mücadelesinin basitçe Birleşik Metal-İş'e geçmek sınırlarında kalmaması, daha temelde metal işçisinin tabandan bağımsız örgütlenme ve mücadele gücünün arttırılması gerektiğini göstermektedir.

MYK metal işçilerinin MESS-Türk Metal cephesine karşı mücadelesini, bu tespitlerden hareketle örecektir. Tüm bu noktalar üzerinde her zamankinden büyük bir hasasiyet ve sorumlulukla davranacaktır. Böylelikle de işçi sınıfını Greif'teki gibi tabandan örgütleyerek bürokrasinin tıkadığı kanalları açmaya ve sendikal demokrasicilik oynayan çetelerin oyunlarını bozmaya çalışacaktır.

6. MYK TİS hazırlıkları kapsamında önümüzdeki Mayıs ayı içerisinde bir genel toplantı yapmayı kararlaştırmıştır. Bu toplantıyla ilgili somut bir planlama yapılmış, işbölümüne gidilmiştir.

7. MYK ayrıca Feniş başta olmak üzere, işkolunda çeşitli yerellerden gelen bilgiler ışığında değerlendirmelerde bulunmuştur.

- Yolsuzluk gündemi ve seçimler:

1. MYK gerici dalaşma vesilesiyle ortalığa saçılmakta olan pisliklerin AKP'nin ipliğini pazara çıkardığını tespit etmektedir. Son olarak AKP'nin başı Tayyip Erdoğan'a ait yayınlanan ses kayıtları, çürüme ve kokuşmanın boyutlarını ortaya koymuştur sadece. Böylelikle adı bir hırsız olduğu kanıtlanan Tayyip Erdoğan ve hükümetinin hiçbir siyasal ve ahlaki meşruiyeti de kalmamıştır. Bu koşullarda yıllar boyunca canımıza okuyan, ekonomik, sosyal ve siyasal politikaların mimarı bu hırsızlardan hesap sormak boynumuzun borcudur.

2. Diğer taraftan, anlaşılmaktadır ki AKP'yi bugüne kadar kullanan aynı güçler şimdi de onun ipini artık çekmiş, bu aşamada da onun siyasi geleceğinden ziyade boşluğunu dolduracak seçenekler üzerinde çalışmaktadırlar. Yani burjuva siyaset sahnesine yeni bir düzen vermek istemektedirler. Eğer başarırlarsa kirlenmiş bir düzen partisi olarak AKP yenisiyle değiştirilecektir. Ama işçi sınıfı için bu hiçbir şeyi değiştirmeyecektir. Bunun böyle olduğunu bize, hem kurulu düzenin nasıl çalıştığına ilişkin bilincimiz hem de tarih bilimiz söylüyor. Bu gerçeği hükümetler değişse de etimizde kemiğimizde hissettiğimiz sömürden biliyoruz.

3. Bunun için işçi sınıfı bu oyunlara aldanarak tuzağa düşmemeli, kendi bağımsız çıkarları doğrultusunda bir siyasal duruş ortaya koymalıdır. Greif işçilerinin eylemi aynı zamanda bu bakımdan tutulacak yolu gösteriyor. Bizden çalınan zenginlikleri ve bizi köleleştiren bu kapitalist özel mülkiyet düzenine son vermeliyiz. Bizden çalınıp bankalarda, villalarda istif edilen zenginliği onların elinden almalıyız böylelikle de bu sömürü ve soygun düzeninden kurtulmalıyız. Yani aslında bilimsel sosyalizmin bayrağına daha sıkı sarılmalıyız.

4. MYK işte bu bilinçle, önümüze konulan ve hepsi de kurulu düzene çıkan seçeneklerden birini değil, kendi sınıf çıkarlarımızı savunan, aynı zamanda bu gerçekleri anlatmak için üç büyük kentten aday gösteren Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'nu ve adaylarını desteklemeyi kararlaştırmıştır.

- Bülten:

Bültenin yeni sayısı, Mart ayının ikinci haftasının başında baskıya verecek biçimde planlanmıştır.

**Metal İşçileri Birliği
Merkezi Yürütme Kurulu**

4 Mart 2014

Greif direnişi ışığında

Sınıf hareketinin güçlenmesi, kitlesel/militan bir düzeye yükselmesi, sınıflar mücadelesinin belli bir dönemdeki gelişim seyrine bağlı olmakla birlikte, hareketin gelişimini hızlandıran veya köstekleyen öznel ve nesnel etmenlerin rolü de küçümsenemez.

Son 20 yılda Türkiye işçi sınıfının sayısız çıkışları oldu. Fakat bu yaygın eylemliliğe rağmen hareket kitlesel, militan bir düzeye sıçrayamadı. Bunun böyle olmasında pek çok etkenden söz etmek mümkün. Denebilir ki, hareketin en temel zaaf alanlarından biri, sınıfın halen taban örgütlülüğünden yoksun olmasıdır. Nitekim taban örgütlülüğünden yoksunken mücadeleye atılan sınıf bölükleri, çoğu durumda karşılaştıkları engeller, saldırılar ve ayak oyunlarına yenik düşmektedirler. Belirtelim ki, karşı hamleler sadece sermaye sınıfından değil, yanı sıra -pek çok örnekte görüldüğü üzere-, sendikal bürokratik kasttan da geliyor. Dolayısıyla tabana dayalı sağlam bir örgütlenme olmadan, karşı hamleleri püskürtmek veya boşa düşürmek mümkün olmuyor.

Her başarılı işçi eyleminde taban örgütlülüğünün payı var

200 yılı aşkın bir süreden beri kapitalist sınıflara ve onların siyasal iktidarlarına karşı mücadele eden işçi sınıfı, bu sürede sayısız direniş, grev, genel grev, isyan, ayaklanma, devrim girişimi ve devrim gerçekleştirmiştir. Bu çatışmada yenilgiler olduğu gibi, geçici zaferler ve zaferler de vardır.

Grev, genel grev, meşru/militan direniş söz konusu olduğunda, sınıfın temel dayanağı taban örgütlenmeleri olmuştur. Asalak kapitalist sınıflarla giriştiği çatışmalarda zafer kazandığı hemen her yerde, koşullara uygun oluşturulan, sınıfın dinamiklerini açığa çıkartıp seferber eden taban örgütlülükleri de olmuştur.

İsyan, ayaklanma, devrim dönemleri de, kendi taban örgütlülüklerini yaratmıştır. Farklı ülkelerde oluşturulan Sovyetler, konseyler, komiteler, meclisler gibi örgütler, sınıfın mücadele içinde yarattığı, hayatın içinde oluşturulan örgütlenme biçimleridir.

Kuşkusuz ki, devrimlerin zafere ulaşmasında bu taban örgütlülüklerinin özel bir yerleri olsa da, bu tek başına yeterli değildir. Devrimin zaferi için, işçi sınıfının devrimci sınıf partisinin siyasal önderliğine de ihtiyacı vardır. Rusya ve Almanya bu konuda iki çarpıcı örnektir. Rusya'da sınıfın devrimci öncü partisi hazır; devrim zafere ulaştı. Almanya'da işçi sınıfı ayaklandı ama parti henüz hazır değildi. Burjuvazi, sosyal demokratların da yardımını alarak, devrimi yenilgiye uğrattı.

Burjuvazi ile giriştiği mevzi savaşında ise, işçi sınıfı, Türkiye dahil pek çok ülkede zaferler kazanmıştır. İşte

bu zaferlerin kazanılmasında, taban örgütlülüklerinin özel bir rolü olmuştur. 1960'lı yıllarda Türkiye işçi sınıfının Saraçhane mitingi ve Kavel'den başlayarak gerçekleştirdiği grev, işgal, direniş ve nihayet görkemli 15-16 Haziran isyanı, taban örgütlenmelerine dayanan eylemlerdir. Keza '70'li yıllarda gerçekleştirilen pek çok grev, genel grev, miting, direniş ve işgallerde de aynı durum sözkonusu. '89 Bahar Eylemleri'yle başlayan süreçte de, taban örgütlülüğü belirgin bir rol oynamıştır. Kısacası Kavel'den Greif'e bütün güçlü işçi direnişleri taban örgütlülüğüne dayanmıştır. Sendikalar da, ancak tabanın örgütlü desteği ve basıncı ile misyonlarına uygun bir rol oynayabilmişlerdir.

Sınıfın gücünü seferber etmek, inisiyatifi hakim kılmak

İşçi sınıfının güncel ekonomik-demokratik talepler veya daha uzun vadeli siyasal istemler uğruna yürüttüğü mücadele her koşulda burjuvazinin ve onun siyasal sınıf iktidarının, yani devletin hışmına uğrar. Bilindiği üzere burjuvazi hem bilinçli hem örgütlü bir sınıftır. Üstelik bu sınıf kallesiz olduğu kadar yüzüstü, sinsiz olduğu kadar da gaddardır. Gücünün yetmediği yerde ise, devletin kolluk kuvvetlerini harekete geçirmekten de geri durmaz.

Böyle bir sınıfa karşı verilen mücadelenin başarısı için işçi sınıfının da örgütlü, kenetlenmiş, mücadeleye hazır olması gerekir. Bu da ancak taban örgütlenmeleriyle mümkündür.

ile mümkün olabilir. Zira tabanda örgütlenen işçilerin kenetlenmeleri, omuz omuza mücadele etmeleri, güçlerinin farkına varmaları, kısa sürede mümkün olur. Gücünün farkına varan işçi sınıfı, bu gücü hasmına, yani kapitaliste hissettirir.

Sendikaların çoğunluğuna egemen olan zihniyetin, meşru/militan mücadeleyi reddettiği, işçileri yasal süreçlere hapsettiği, sınıfın iradesini kırmaya çalıştığı ve iş kapitalistlerle açık çatışmaya dönüştüğünde işçileri yüzüstü bıraktığı artık kimse için bir sır değil. Bu zihniyetin taşıyıcısı olan bürokratik kastın pek çok direnişin yenilmesinde uğursuz bir rol oynadığını da geçerken belirtelim.

Bu koşullarda işçi iradesinin belirleyici olması, ancak sağlam bir taban örgütlülüğü varsa mümkün olabilir. Zira ancak örgütlü, kenetlenmiş olan işçiler, sendikal bürokrasinin oyunlarını bozabilir. Demek ki, işçilerin grev, direniş, işgal gibi süreçlerde belirleyici bir rol oynayabilmelerinin temel koşullarından biri, taban örgütlülüğüdür.

Bilinçli, planlı mücadele

Grev, direniş, işgal vb. eylemlerin başarısı, bu mücadelelere katılan işçilerin bilinçlendirilmesiyle doğrudan bağlantılıdır. Ne istediğini bilmek ne kadar önemliyse, kazanmak için nasıl mücadele etmek gerektiği, karşılaşılabilecek sorunlar, aşılması gereken engeller, patronlardan ve onların çıkarlarına bekçilik

taban örgütlenmeleri

eden kolluk kuvvetlerinden gelebilecek olası saldırılar ve nihayet sendikal bürokrasinin alacağı tutum vb. konularda bilinç açıklığının sağlanması da o kadar önemlidir.

Örgütlenme süreci bir eğitim süreci olarak da işletildiğinde, bilinçlenme alanında da önemli gelişmeler olacaktır. Bunun olduğu yerde işçi, mücadele süreçlerini planlamak, işçileri sürecin izleyicisi değil katılımcısı haline getirmek de mümkün olur. Bu koşullarda birlikte düşünmek, tartışmak, karar almak ve uygulamak kolektif bir bilinç de yaratır.

Mücadele süreçlerini buna göre planlamak ve pratikte hayata geçirmek için de taban örgütlülüğü şarttır. Zira taban örgütlülüğünün olmadığı yerde bu işleri sistemli, disiplinli, düzenli şekilde hayata geçirmek mümkün olmaz.

Sınırları parçalamak için!

Sınıf hareketinin düzeyi ve sendikalara egemen anlayış, meşru/militan mücadeleden uzak durulması gerektiği, yasal süreçlerin işletilmesi ve masa başı pazarlıklarıyla yetinmek gerektiği anlayışını egemen hale getirmiş. Oysa bu tarz, her adımda işçi sınıfına ve sendikalara kaybettirmektedir. Bilindiği üzere sınıflar mücadelesinin yasaları, kağıt üzerine yazılanlardan çok, bizzat mücadele alanında yazılır ve uygulanır.

İşçi sınıfının, sınıflar mücadelesinin yasalarının yazılmasında taraf olabilmesi, ancak örgütlüyse mümkündür. Örgütlü gücü pratikte hissettirmeyen işçileri, kimse ciddiye almıyor zaten. Bu noktada, özellikle sendika bürokrasinin çizdiği sınırların aşılması, umutsuzluk ruh halinin kırılması için taban örgütlülüğünün sağlam olması şarttır. Bu olduktan sonra işçi sınıfının parçalayamayacağı duvar, kıramayacağı pranga yoktur.

Sınıf dayanışmasını örgütlemek

İşçiler grev, direniş veya işgal eylemine geçtikleri zaman, somut olarak bir patronla muhatap olsalar da, mücadeleleri, bir bütün olarak kapitalist sınıfı hedef alır. Direnişe katılan işçilerin çoğunluğunun, kısa sürede, “biz sadece kendimiz için değil, aynı zamanda sınıfımız için de direniyoruz” demeleri, parçanın bütüne bağına kurmaya başladıklarını gösterir.

Aynı durum kapitalistler için de geçerlidir. Bir patron, kendi çıkarlarını ön planda tutsa da, ait olduğu sınıfın çıkarlarını da düşünür. Nitekim kapitalistler, fabrikasında direniş olan patronu destekliyorlar. Zira olaya sınıfsal yaklaşıyor ve işçilerin direnişinin yenilgisi için ortak çalışıyorlar.

Demek ki, işçi sınıfı son derece örgütlü ve organize bir sınıfa, burjuvaziye karşı mücadele ediyor. Bundan

dolayı direnen işçilerin diğer sınıf kardeşlerini de harekete geçirmek, yani sınıf dayanışmasını geliştirmek gibi bir sorunları var. Kendi alanına sıkışmış veya sıkıştırılmış bir direnişin başarı şansı az olacaktır. Dolayısıyla sınıf dayanışmasını harekete geçirmek, direniş sınıfın farklı kesimlerine taşımak hemen her koşulda büyük bir önem taşır. Maddi, manevi ve moral açıdan, sınıf dayanışmasının büyük bir önemi var.

Taban örgütlülüğünü yaratamayan bir direnişin, sınıf dayanışmasını harekete geçirme şansı da düşük olacaktır. Diğer bir ifadeyle, güçlü ve yaygın bir sınıf dayanışması, ancak taban örgütlülüğü sağlamsa başarılabilir.

Süreci diri tutmak için

Uzun süreli direnişlerde yaşanan temel sorunlardan biri, işçilerde yorucu etkiler yaratması, maddi sıkıntıların da etkisiyle, direnişçi işçilerin sayısının azalması ve giderek kazanma inancının yitirilmesidir. Direnişçi işçilerin maddi, manevi ve moral motivasyonu sağlanarak, sürecin yorucu/yıldırıcı olması önlenabilir.

Bunun için direnişçilerle maddi dayanışmanın örgütlenmesi, sürecin hareketli, eylemli ve canlı tutulması kritik bir önem taşır. Bunların başarılabilmesi, çok yönlü, planlı, dinamik bir çabayı zorunlu kılar. Bu da ancak sağlam bir taban örgütlülüğü ve pratikte işleyen bir işçi demokrasisi sayesinde başarılabilir.

Greif'ten öğrenmek

Burjuvazi ve onun kokuşmuş düzenine karşı mücadelede, taban örgütlerinin işçi sınıfı açısından taşıdığı önemi, ilgili herkes dile getirir. Burada işaret ettiğimiz başlıklar -ki bunlara daha birçokları eklenebilir-, adı, işlevi, kapsamı farklı olsa da, taban örgütlenmesinin işçi sınıfı açısından kritik bir öneme haiz olduğunu ortaya koyuyor. Bu aşamadan sonra asıl soru şudur: Verili koşullarda taban örgütlülüğünü sağlamak mümkün mü, nasıl?

İşte tam bu noktada Greif deneyimine bakmak gerekiyor. 44 taşeronun olduğu bir işletmede bile taban örgütlülüğünün sağlam bir şekilde yaratılabileceğini dosta-düşmana gösteren Greif işçileri, dört haftadır planlı, coşkulu, hareketli, dinamik bir direniş süreci örgütlemeyi de, bu sayede başardılar.

Greif işçilerinin “İşgal, grev, direniş!” şiarıyla devam eden kararlı mücadeleleri, taban örgütlülüğüne dayalı çalışmanın burada işaret ettiğimizin ötesinde işler başarabileceğini de göstermiş bulunuyor.

Greif işçileri, zor ama mümkün olanı başararak, sınıf kardeşlerine izlenmesi gereken yolu da gösterdiler/gösteriyorlar. Sınıf hareketi, sadece Greif direnişiyle şaha kalkmaz. Ancak Greif’ler çoğaltılarak bu süreç hızlandırılabilir. Dolayısıyla Greif direnişinin zaferi için seferber olmak ve yeni Greif’ler yaratma çabasını hızlandırmak günün önemli görevidir.

Derby'nin işgal ruhu Greif'te yaşıyor!

Derby işçilerinin ruhunu taşıyan, onların devrimci mirasına sahip çıkan Greif işçileri eylemleriyle sınıf mücadelesinde yeni bir dönemin kapılarını açıyorlar.

Greif işçilerinin işgal eylemi, işçi sınıfının mücadelesinde yeni bir başlangıçtır. Çünkü bu eylem, on yıllar boyunca işçi sınıfına kaybettiren yasalıcı ve işbirlikçi mücadele anlayışını parçalayan bir sınıf eylemidir. Ancak bu geri mücadele anlayışı işçi sınıfının en fazla son 30 yıllık tarihine egemendir. Türkiye işçi sınıfı, kendisinin hep kaybettiği bu dönemin öncesinde Greif benzeri fabrika işgallerine sayısız kez başvurmuştur. Ancak bu yaygın işgal eylemleri dönemini açan da yine bugün Greif işçilerinin yaptığı gibi öncü bir sınıf bölüğü olmuştur: Derby işçileri.

İşgal geleneğinin ilk halkası!

Bundan yaklaşık 46 yıl önce Derby işçileri Türkiye işçi sınıfının tarihinde bir yeni sayfa açarak ilk fabrika işgal eylemini yapmışlardır. Fabrika işgalini kararlılıkla sürdürerek başarıya ulaşan Derby işçileri böylelikle işçi sınıfına örnek olacak bir fabrika işgal geleneğinin yaratılmasına zemin hazırlamışlardır. Derby işgalinin ardından fabrika işgalleri dalga dalga gelmiş, işçi sınıfı sermaye ve uşaklarına kök söktürmüştür.

12 Eylül askeri darbesi işçi sınıfını ezmiş ve zaman içerisinde onu sermaye ve uşakları tarafından konulan sınırların dışına çıkamaz hale getirmiştir. İşçi sınıfı çeşitli zamanlarda bu sınırları zorlamışsa da aşamamıştır. Öyle ki, aradan geçen bu 30 yıllık dönemde fabrika işgal girişimleri de görülmüştür. Ancak bunlar sendika bürokratlarının özel çabalarıyla içi boşaltılan ve önü alınan kısa süreli denemeler olmanın ötesine geçememiştir. İşte böylelikle de işçi sınıfının genç nesilleri, pek çok mücadele biçimini olduğu gibi fabrika işgalleri geleneğini de unutmuştur.

Greif işçileri işte bu militan mücadele geleneğini yeniden canlandırıyorlar. İşçi sınıfına, on yıllar boyunca kaybettiği bir geri mücadele evresinden sonra kazanmanın yolunu gösteriyorlar. Bunun için Greif işçileri sadece Derby işçilerinin yarattığı mücadele geleneğinin bugünkü temsilcileri olarak kalmıyorlar, aynı zamanda Derby işçileri gibi çığır açan bir rol oynuyorlar. İşçi sınıfını Derby işçilerinin o onurlu ve şanlı mücadele çizgisine çağırıyorlar.

46 yıllık bir arayla gerçekleşen bu iki fabrika işgal eylemi arasındaki bu tarihsel bağlantı vesilesiyle Derby işçilerinin şanlı işgal eylemini anımsatmak istiyoruz. Dikkatli okurlarımız Derby işgaliyle Greif işgali arasında bu tarihsel yakınlığın ötesinde bir dizi benzerliğin farkına hemen varacaktır.

Haksızlığa yanıt işgal oldu!

Yıl 1968. Dünyada büyük bir öğrenci ve işçi hareketinin dalga dalga yayıldığı ve böylelikle tarihte iz bırakan olaylara sahne olduğu o şanlı yılın Temmuz ayının 4'ündeyiz. Günlerden Perşembe. Günün sabahında Türkiye işçi sınıfının Derby'de çalışan 1600 neferi tarihi bir adım attılar. Türkiye'de yapılan ilk fabrika işgalini başlattılar.

Fabrika işgali, Derby işçilerinin örgütlülüklerinin

sarı bir sendika devreye sokularak kırılmaya çalışılmasına bir yanıt olmuştur. Şöyle ki, Derby işçileri DİSK'e bağlı Lastik-İş Sendikası'na üyeydi. Ancak işçilerin bu örgütlü gücünü kırmak ve bir satış sözleşmesinin yolunu açmak için fabrikanın yönetimi Türk-İş'e bağlı sarı sendika Kauçuk-İş'i kullanma yoluna gitti. Fabrikanın müdürleriyle Kauçuk-İş'in yöneticileri el ele vererek, düzmece belgelerle Derby işçilerini bu sendikanın üyesiymiş gibi gösterdiler, Çalışma Bakanlığı da bu düzmece belgelere dayanarak Kauçuk-İş'i yetkili sendika ilan ettiler. Arkasından mahkeme de bu kararı onayladı. Tüm bunlar olduktan sonra patron ve işbirlikçileri buna tepki gösteren işçileri yıldırma için 3 kadın işçiye kıyasıya dövdürdüler. Böylelikle de büyük patlamaya sebep olan kıvılcımı çaktılar.

Kauçuk-İş ile patronun masaya oturacağı 4 Temmuz sabahı işçiler fabrikayı işgale başladı. Patronları içeri almayan işçiler kapıları kapattılar ve fabrikanın santraline de el koydular. Taleplerini de şöyle sıraladılar:

- * Kauçuk-İş Sendikası'nı istemiyoruz
- * Fabrika müdürü Naci Güney ve işletme şefi Ruhi Bey'i istemiyoruz
- * Sosyal haklarımızın verilmesini,
- * Toplusözleşmenin Lastik-İş tarafından yapılmasını,
- * Yemeklerin düzeltilmesini,
- * Fabrika baştemsilcisinin çalıştırılmamasını,
- * İşçi ücretlerinin düzenlenmesini,
- * İşyerimizin değiştirilmemesini istiyoruz.

içerisinde, hiçbir çalışma aracına zarar vermeden işgal eylemini sürdürdüler.

Baskılar, tehditler, tutuklamalar işe yaramadı!

İşgal basında ve kamuoyunda büyük yankılar yarattı. Sermaye ve işbirlikçileri direnişin kırılması için asılsız iddialarla kamuoyunu yanıltmaya çalışıyorlardı. İlk olarak işçilerin makinaları tahrip ettiği iddia edildi. Bu iddiaya karşılık basın mensuplarını fabrikaya alan işçiler hiçbir aracın tahrip edilmediğini gösterdiler. İkinci iddia ise işçilerin zorla işgale katıldığı biçimindeydi. Bu iddianın çürütülmesi de yine zor olmadı. Basın mensupları içerideyken işçiler fabrikanın kapılarını ardına kadar açtılar ve isteyenin gidebileceğini yüksek sesle haykırdılar. Fakat bu bildirimle Derby işçileri hep bir ağızdan "Biz kendi isteğimizle kalıyoruz" diye yanıt verdiler.

İşgal sürerken dönemin İstanbul Valisi Vefa Poyraz arabuluculuk girişiminde bulundu. Ancak bu girişimlere karşılık patron, zaman kazanmak için işçilerin hangi sendikaya üye olduklarını bilmediği yalanına sarıldı. Lastik-İş yöneticileri ise Bölge Çalışma Müdürlüğü'ne referandum talebinde bulunduklarını ama bu talebin reddedildiğini, bu durumda valinin bu referandum sürecini üstlenmesini istediler. Patron ve sarı sendika referandumdan kaçtı.

Bu arada da işçiler üzerindeki baskılar artı. Dönemin başsavcısı işçiler hakkında soruşturma

açılacağını duyurdu. Türk-İş yönetimi de işgale müdahale edilmesi için dönemin başbakanı Süleyman Demirel ve Cumhurbaşkanı Cevdet Sunay'la görüşmeler yapıyordu. Bu görüşmelerde bir biçimde belirtildiği gibi, asıl korku bu işgalin diğer fabrikalara yayılmasıydı. Bu arada üç işçi önderi "işçileri işgale teşvik" suçlamasıyla tutuklandı.

Fakat Derby işçileri bu tehdit ve baskılara boyun eğmeden eylemlerini sürdürdüler.

İşgal zafere ulaştı!

En sonunda işçilerin direncini kıramayan sermaye ve işbirlikçileri geri adım atmak zorunda kaldılar. Yapılan referanduma katılan 950 işçiden 920'si Lastik-İş'i, 6'sı da Kauçuk-İş'i tercih etti. Böylece Kauçuk-İş Sendikasına verilen yetkinin sahte olduğu ortaya çıktı. 6 gün süren işgal eylemi sonucunda kazanan işçiler ve Lastik-İş Sendikası olmuştu. Bu aşamadan sonra yapılan anlaşmanın maddeleri şöyle sıralanıyordu:

1. İşgalci işçiler işten çıkarılmayacak,
2. İşveren tatbikatta bulunulmasını istemeyecek,
3. 1 Temmuz'dan geçerli olmak üzere sözleşme imzalanıncaya kadar ikişer lira zam uygulanacak.
4. Müdür Naci değiştirilecek,
5. İşbaşı yapılacak,
6. İşveren, tevkif edilen 4 kişiden şikayetçi olmayacak ve kefalet ödeyerek serbest bırakılmalarını sağlayacak,
7. İşveren, toplu sözleşme sonunda mahkemeye itirazda bulunmayacak.

Bu anlaşma sonucunda 10 Temmuz günü işbaşı yapıldı.

İşçi sınıfı Derby işçilerinin açtığı yoldan ilerledi!

Aslında Derby bir yetki mücadelesinin ötesinde derin anlamlar taşıyordu. Derby'de de Greif'de olduğu gibi iki ayrı mücadele anlayışı çatışmıyordu. Bir yanda işçilerin iradesini hiçe sayan işbirlikçi, icazetçi bir anlayış, diğer taraftan da demokratik ve fiili-meşru mücadele anlayışı vardı. Eğer Derby'de işbirlikçi anlayış kazansaydı, bu kazanım giderek DİSK'te temsil edilen mücadelecilik sendikacılık anlayışının boğulmasıyla sonuçlanan bir sürecin başlangıcı olabilirdi. Fakat sonuçta Derby işçilerinin kararlı mücadelesiyle fiili-meşru mücadele anlayışı galip geldi.

Derby işgalinin işçi sınıfı üzerindeki etkileri büyük oldu ve sonrasındaki döneme damgasını vurdu. Öyle ki Derby işçilerinden öğrenen işçi sınıfı dalga dalga gelen işgal eylemlerine imza attı. Böylelikle de en ileri noktasına 15-16 Haziran Direnişi'nde ulaşacak olan büyük bir sınıf hareketliliği ivme kazandı. İşçi sınıfı bu dönem boyunca hak ve örgütlülükleri bakımından büyük kazanımlar elde ederken sermayeye de kök söktürdü.

Sermaye iktidarı uzun bir dönemin ardından, büyük çabalar sonucunda sınıf hareketini ezmeyi başardı, böylelikle Derby ile kapıları sonuna kadar açılan dönemi sona erdirdi. Ancak artık yolun sonuna gelinmiştir. Çünkü Derby işçilerinin ruhunu taşıyan, onların devrimci mirasına sahip çıkan Greif işçileri eylemleriyle bu gerçeğin altını çiziyor ve sınıf mücadelesinde yeni bir dönemin kapılarını açıyorlar. Bunun için, son derece anlamlı bu büyük direnişe destek vermek, geleceği kazanmak isteyen tüm ileri ve öncü işçilerin boynunun borcudur.

12 Mart askeri darbesinin 43. yılı...

Darbe de sürüyor mücadele de!

T. Kor

12 Mart darbesinin 43. yıldönümü. Bundan on yıllarca önce gerçekleşen askeri darbe bilindik yalanlardan "ülkenin refahı" argümanlarına sarılırken asıl amacı yükselen işçi ve emekçi mücadelesini ve onun devrimci önderliğini tasfiye etmektir. Uygulanan şiddet, verilen ceza kararları, çıkarılan yasalar tümüyle bunu hayata geçirmek üzerine kuruluydu.

Devrimcilere yönelik katliamlarla düzen adına başarı yakaladığını düşünenler ise çok geçmeden yanıldıklarını gördüler. Darbe öncülerini katlederek mücadeleyi sekteye uğratsa da devrimci mücadeleye olan güvenin, işçi ve emekçilerin taleplerini daha yüksek sesle dillendirmesinin önüne geçilemedi. Darbe döneminde nispeten geri çekilen mücadele darbeyi aşarak yeniden güçlendi. Daha darbe günlerinde Enboy işçileri TEKSİF'teki bürokratların direnişlerini sahipsiz bırakması üzerine 1000 işçiyle sendikanın iki binasını işgal etmişti. Büyük işçi direnişlerini, Taksim'de kitlesel 1 Mayıs mitinglerini yaratarak yolunu yürüdü. Başta devrimciler olmak üzere kitlelerin darbe karşısında iradeleri koruyan duruşuyla mücadele çok daha güçlü çok daha hıncılı büyüdü. Denizler'in, Mahirler'in, İbolar'ın ardılları fabrikalarda, emekçi mahallelerinde, okullarda mücadeleyi daha da güçlendirdi. Sendikal alandaki mücadeleyle ileri adımlar atan sınıf hareketi daha kitlesel daha örgütlü eylemlerle özne olarak mücadele içerisinde yer tutmaya başladı. Bu yanı sıra 12 Mart darbesi sadece sermaye devletine birkaç yıllık soluklanma kazandırmaktan öteye geçemedi.

Bunun için ABD merkezli 12 Eylül darbesi 12 Mart'ın baskı ve saldırı politikasının yanına çok daha geniş kapsamda hazırlanmış, uzun vadeli kuşatmayı önüne koymuştu. Çok yönlü gericilikle, yozlaşmanın önünü açan propagandalarıyla, yasalardaki kritik düzenlemeleriyle 12 Eylül çok daha ağır bir darbe oldu.

AKP eliyle süreklileştirilen darbe

12 Mart darbesinin üzerinden geçen on yıllara rağmen aynı baskı yasaları aynı zor aygıtları ile işçi ve emekçilerin mücadelesi bastırılmaya çalışılıyor. Darbe dönemi uygulamaları olağanlaştırılarak, normal işleyiş yasası içinde karşımıza çıkıyor. Tayyip Erdoğan'ın gittiği her köşeyi 12 Mart darbesiyle kuşatıyor, baskı eylemleri

tahmin edilenler' gözüne alınıyor. Adı konmamış sıkıyönetim uygulamaları kolluk gücünden yargıya devam ediyor. Darbelerin kitap toplanan uygulamaları günümüzde basılmamış kitabın yok edilmesine kadar uzanıyor. "Örgüt üyesi olmaksızın örgüt adına propaganda yapmak" diye bir suç tanımlaması yapılarak hiçbir gerçekçi ve somut delile dayanmadan, "poşu taktığı", "sendika eylemlerine düzenli katıldığı", "parasız eğitim" isteyen pankart astığı için hapis cezaları yağdırılıyor. Sendikalar yasasındaki düzenlemelerle işçi örgütleri patronların saldırısına açık hale getiriliyor. Sendikal nedenlerle işten atma karşısında 12 aylık tazminat dışında patronlara hiçbir yaptırım uygulanmıyor.

Fakat tüm bu darbe ruhunu içselleştirmiş günümüzdeki uygulamalar da mücadelenin önünü kesmeye yetmiyor. İşçiler, emekçiler ve gençler talepleri, hakları ve gelecekleri için tüm bu baskı koşullarına rağmen örgütleniyor, mücadele ediyor. 12 Mart darbesinin başaramadığını bugünkü sermaye devleti de başaramıyor. Darbe dönemlerini aratmayan AKP iktidarı karşısında Türkiye mücadele tarihinin en kitlesel eylem dönemlerinden biri yaşanarak Haziran Direnişi yaşanıyor. Darbeleri, darbe süreçlerinin baskı politikalarını süreklileştirenler karşısında direniş cephesi de mücadelesini sürdürüyor. Fabrikalarda işçilerin fiili-meşru mücadelesiyle darbe dönemlerinin vurduğu prangalar parçalanıyor. Bugün toplumsal ölçekte Haziran Direnişi'nin yarattığı etki sınıf içinde Greif işgaliyle güçleniyor. Greif işçileri, 12 Mart, 12 Eylül darbelerinin asıl hedefi olan sınıf hareketini kontrol altında tutmayı amaçlayan, işçileri sendika bürokrasisine mahkum etmeye çalışan duvarları aşıyor. Bunun için yeniden "barbelerin hükmü yoktur!" diyebiliriz.

Bu da gerici ablukanın, faşist baskı ve zor aygıtlarının haklı dava karşısında ancak bir yere kadar düzeni ayakta tutabileceği gerçeğini bir kez daha gösteriyor. Düzen ne kadar güçlü olursa olsun akıbeti 12 Mart, 12 Eylül darbelerinin yaşadığı gibi politik olarak iflas olacaktır. Mücadele tüm bu on yılların deneyimiyle güçlenirken darbeler, düzenin çırpınıları olarak anılıyor.

Darbeler, AKP iktidarıyla ayyuka çıkan düzen gerçeği karşısında tarih bir kez daha doğruluyor: Son söz hep direnenler söyler.

1968 Derby'den günümüze işyeri işgalleri

Zafer Aydın*

1968 Derby işgali, işçi hak ve özgürlüklerinin sınırlarını genişleten bir eylem olarak geleceğe yazılmış bir mektuptu. O mektup şimdi Grief işçilerinin adresine ulaştı. Greif işçilerinin bugün yazdığı mektup da başka adreslere ulaşacaktır.

Emek hareketinin eski parlak günlerinden iyice uzaklaştığı, ciddi bir gerileme süreci içinde olduğu herkesin bildiği bir gerçek. Bu durum bir boyutuyla sendikal hareketin kendisinden kaynaklanıyor. Sendikalar ortaya çıkan yeni koşullar karşısında, örgütsel yapılarını, anlayışlarını, mücadele yöntemlerini yenilemeyi beceremediler. Deyim yerindeyse cepten yiyerek bugünlere geldiler. Hazıra dağ dayanmaz denir ya, dolayısıyla elde avuçta pek bir şey kalmadı. Gerilemenin bir başka boyutu ise estirilen neoliberal rüzgârların, anti demokratik yasaların ve devletin-sermayenin açık baskılarının emekçileri ve emek hareketini içine soktuğu cenderedir. Bu iki faktörün etkisi altında sendikal hareket güç ve etkinliğini kaybediyor, grev de dâhil olmak üzere mücadele araçlarını etkili ve sonuç alıcı bir biçimde kullanamıyor.

Böylesine kuşatılmış, hak arama yolları daraltılmış, mücadele araçlarının etki gücü sınırlanmış bir ortamda fiili-meşru mücadele araçları ve yöntemleriyle sınıf hareketi kendine bir yol açmaya çalışıyor. “Çaresizliğe” çare diye gündeme gelen işyeri işgalleri bu noktada mevcut sınırları aşma hedefini taşıyan ve çoğunlukla aşağıdan bir kitle hareketi olarak önem kazanıyor. Radikal bir eylem biçimi olarak işçi sınıfının mücadele araçlarını güçlendirme ve etkisini arttırma potansiyelini gözler önüne seriyor. Greve karşı tedbir alan, olmadı hükümet eliyle erteleme adı altında, fiilen yasaklayan, yürüyüşlere, sokak gösterilerine, işyerlerinin kapısı önünde süren eylemlere polis zoruyla müdahale eden işverenler, işyeri işgalleri karşısında, çoğunlukla bir şey yapamıyor. Çünkü işgal eylemi sadece işin durması değil, aynı zamanda geçici bir süreliğine bile olsa mülkiyete el konulması ve mülkiyet hakkından kaynaklandığı ileri sürülen yönetim hakkına müdahale edilmesidir. Böylesi bir durumda işverenlerin geri adım atması, işçilerin taleplerini kabul etmesi, kaçınılmaz hale geliyor. İşyeri işgalleriyle ortaya çıkan güç, enerji, dinamizm ve başarabiliriz duygusu yeni mücadelelerin önünü açıyor. 2013 yılı başından bu yana Şişecam Topkapı, Feniş, Kozova, Renault, Zentiva, Grief işyeri işgalleri gerileme döneminden çıkış arayan emek hareketine önemli katkılar yapan eylemler olarak sendikal hareketin izlemesi gerektiği yol ve yöntemler konusunda önemli bir perspektif sunuyor.

İşgalin, işçi sınıfı için bir mücadele yöntemi olarak kullanılmasının tarihi 2. Meşrutiyet'in ilanını takip eden yıllarda, Adana'da gerçekleştirilen dokuma fabrikalarının işgaline kadar dayanır.(D. Şişmanov, *Türkiye İşçi ve Sosyalist Hareketi Kısa Tarihi*) 1948'de İstanbul Çimento Fabrikası'nda (M.Ş. Güzel, *Türkiye'de İşçi Hareketi 1908-1984*), 1967'de *Caltex Tankeri*'nde (Türk-İş Yıllığı, 99) işyeri işgallerine rastlanır. Fakat, işyeri işgallerinin meşruiyet zemininin genişlemesi ve işçi sınıfında bir mücadele yöntemi olarak kullanılabilirliğinin artması esas olarak 1968 Derby işgaliyle olmuştur.

1968'de işveren Derby'de örgütlü olan Lastik-İş

Sendikası'nı tasfiye edip, yerine kendi kontrolü altındaki sendikayı geçirmek için paranın ve devletin gücüyle büyük bir operasyona girişti. İşyerinde işçilerin büyük kısmı Lastik-İş üyesi olmasına rağmen, kağıt üzerinde bazı oyunlarla, işverenin kuruluşunda etkili olduğu Kauçuk-İş yetkili hale getirilmişti. Lastik-İş, işverenin, işverenin güdümündeki sendikanın, yargısı, idaresi (Çalışma Bakanlığı ve müdürlükleri), kolluk kuvvetleri ile devletin birlikte yürüttüğü operasyonu, fiili güç kullanarak kırdı. İşveren ile Kauçuk-İş Sendikası'nın toplu sözleşme imzalamak üzere masaya oturacağı 4 Temmuz 1968 günü, işyerini işgal etti. Yasalarda referanduma ilişkin bir düzenleme olmamasına rağmen, işgal edilen işyerinde hâkim gözetiminde, referandum yapıldı. İşçinin iradesinin ortaya çıkmasını sağlandı. Referanduma katılan 950 işçiden , 920'si Lastik-İş'i, 6 işçi de Kauçuk-İş'i tercih etti. Bu sonuç karşısında işverenin yapabileceği bir şey kalmadı, 6 gün süren işgalin sonunda, işçinin iradesine boyun eğerek Lastik-İş ile masaya oturdu. Sözleşme imzaladı.

Derby'de işyeri işgali, sendika seçme özgürlüğü için yapılmış bir eylemdi. Ancak sonuçları itibariyle eylemin hedeflerini aşan bir nitelik kazandı. Sendika seçme özgürlüğünün sınırları bu eylem sayesinde genişletildi. Derby işgali sonrasında sendika seçme özgürlüğünün yöntemi olarak referandum ya da irade beyanı kullanılabilir hale geldi. Emekçiler arasında hakların fiili ve meşru mücadele yöntemleriyle korunup, geliştirilebileceği yönündeki anlayış kuvvetlendi. Derby işgali ile işgal eylemi kullanılabilir meşru bir eylem biçimi olarak işlerlik kazandı, başka eylemlere esin kaynağı oldu. (Derby'den sonra 1968-1969 döneminde aralarında Demir Döküm, Alpagut, Kavel ve Singer'in de olduğu önemli işyerlerinde işyeri işgalleri gerçekleşti.)

Derby işgali, 1968'de dünyada ve Türkiye'de solun, emek hareketinin bir eylemi olduğu, işyeri

mevziler kazandığı konjonktürde yaşanmıştı. Toprak işgalleri, üniversite işgalleri gibi sosyal isyanların bir parçası olarak hakların ve özgürlüklerin sınırlarını genişletme eylemleri olarak şekillenmişti. Bu bir anlamda savunma niteliği de olan, taarruz eylemiydi. Günümüzde gerçekleşen işyeri işgalleri ise, daha çok bir hakkı korumak, sahip çıkmak üzere yapılmış, savunma niteliği daha ön planda olan eylemler. (Örneğin Zentiva'da atılan işçilerin geri alınması, kapatılan Şişecam Topkapı Fabrikası'nda işçilerin Şişecam'ın diğer fabrikalarında çalışmaya devam etmesi gibi.) Grief işçilerinin eylemi bu noktada bir farklılığa sahip. Grief işçilerinin toplu sözleşme süreci içinde ve toplu iş sözleşmesi talebiyle gerçekleştirdikleri eylem, bir anlamda fiilen toplu pazarlık süreçlerinin sınırlarını, sendikal hak ve özgürlüklerin alanını genişletme çabasıdır. Bu özelliği itibariyle, savunma hattının eylemleriyle farklılaşırken, 1968 Derby işgali ile benzerlikler taşıyor. 1968 Derby işgali, işçi hak ve özgürlüklerinin sınırlarını genişleten bir eylem olarak geleceğe yazılmış bir mektuptu. O mektup şimdi Grief işçilerinin adresine ulaştı. Greif işçilerinin bugün yazdığı mektup da başka adreslere ulaşacaktır. Gerileme dönemindeki emek hareketinin çıkışı, işçi haklarını korumanın ve geliştirmenin yolu büyük ölçüde geleceğe yazılmış mektupların ne kadar çok adrese ulaşacağına bağlı.

*** Kristal-İş Sendikası eğitim uzmanı...**

Yayınlanmış kitapları: *Geleceğe Yazılmış Mektup, 1968 Derby İşgali* (Sosyal tarih yayınları, 2012, “Kanunsuz” Bir Grevin Öyküsü Kavel 1963 (Sosyal Tarih Yayınları, 2010), *Forum mu Yapsak Yoksa Devrim mi* (Versus, 2008), *Sollamalar* (Aykırı Yayınları, 2006) Ayrıca Aziz Çelik ile birlikte, *Paşabahçe 1966, Gelenek Yaratan Grev* (TÜSTAV, 2006), *Küreselleşme ve Sendikal Hareket* (Kristal-İş, 1997) ve *Temel Sendikal Bilgiler* (Kristal-İş, 2006) kitaplarının da yazarıdır.

“Şehir senin”, peki siyasal iktidar kimin?

T. Ulaş

Gerçek devrimcilerin görevi, her tarafından dökülen bu pespaye düzeni seçimler yoluyla yeniden allayıp pullayıp işçi ve emekçilere umut olarak sunmak yerine, onun yıkılması için mücadeleye çağırmaktır.

“Şehir senin” şiarıyla yerel seçimlere katılan HDP, burjuva siyasal düzene ilişkin hayaller yaymaya devam ediyor. Her zaman olduğu gibi bu seçim döneminde de liberal reformistlere düşen “uğursuz rol”, kitleleri bu düzen altında sorunlarına seçimler yoluyla çözüm bulabileceklerine inandırmak oluyor. Liberal reformist çizginin temel bir gerçeği olan bu durum içinden geçtiğimiz dönemde ayrıca önem arz ediyor. Zira 30 Mart’ta yapılacak yerel seçimler, sermaye düzenin tarihinde hiç olmadığı kadar kendinden öte bir siyasal içerikte ve genel seçim havasında sürüyor. Haziran Direnişi’yle birlikte burjuva düzen ve devlet aygıtının kitleler nezdinde teşhir olmasını sağlayan süreç 17 Aralık yolsuzluk operasyonlarıyla birlikte genişleyerek devam ediyor.

Düzen güçlerinin iktidar dalaşında, “güçler ayrılığı”, “yargı bağımsızlığı” gibi burjuva demokrasisine dayanak gösterilen temel ilkeler en kaba şekilde ayaklar altına alınıyor. İşçi sınıfı ve emekçilerin kendi sınıfsal çıkarları etrafında birleşerek siyaset sahnesine henüz çıkmadığı bir dönem olmasına rağmen, burjuva demokrasisi biçimsel olarak bile rafa kaldırılıyor.

Tam da bu yüzden, girilmekte olan yerel seçimler, burjuva düzen siyaseti içinde konumlananların bir yarışı olmaktan çok, bu süreç boyunca yıpranan düzen geçekliğine karşı kitlelerin umudunu ve inancını tazelemek işleviyle daha çok öne çıkmaktadır. Burjuva düzen partileri doğası gereği bu misyonla hareket ederken, liberal reformistler ise “sol” ve “sosyalist” söylemlerle aynı amaca hizmet etmektedirler. Ve bu açıdan diğerlerinden daha çok tehlike arz etmektedir.

HDP çizgisi de “kentleri hep birlikte yöneteceğiz” genel söylemi üzerinden işçi ve emekçileri mevcut düzene karşı mücadeleye çekmekten ziyade bu düzene bağlıyor. Öyle ki artı-değer sömürüsü ve özel mülkiyet ilişkisine dayalı kapitalist düzen gerçekliği unutturuluyor. Bu çelişkiden doğan her türlü sorun gibi yerel sorunların çözümünün de sorunun merkezine karşı yürütülecek militan mücadelelerle değil de seçimlerde kendilerinin seçilmesiyle sağlanabileceğini iddia edebiliyorlar. Bu iddianın teminatı olarak da kendilerinin halkın içinden geldiklerini ileri sürmekte, “halk için” anlayışıyla değil de kararları hep birlikte alıp, birlikte yönetme anlayışla hizmet edeceklerini göstermektedirler.

Çok çekici gözükse de ama kitleleri boş hayaller içinde oyalamaktan bir adım öteye taşımayan bu söylemlerin, sorunun esasını gizlemekten ve dikkatleri bu alandan başka yöne çekmekten başka bir anlamı yoktur. Yerel yönetimlerin ekonomik, idari ve yasal açıdan binbir türlü yolla merkezi idareye bağlandığı bir yerde “halkın hep birlikte aldığı kararların” gerçek anlamda hayat bulması yine alınan bu kararlara her türlü engeli çıkartacak merkezi yönetime karşı fiili militan bir mücadeleyi gerekli kılmaz mı? BDP’li belediyelerin bugünkü hali bu duruma somut bir örnek teşkil etmez mi? Fakat sadece “demokratik halkçı belediyeler” açısından değil, yolsuzluk operasyonları üzerinden de görüldüğü üzere AKP veya

CHP gibi düzen partilerine bağlı belediyelerin bile yeri geldiğinde karşı çıkmak zorunda kaldığı kimi projelerin Çevre Bakanlığı vb. üzerinden halledilmiş olması gerçeği bu duruma yeterli bir kanıt oluşturmuyor mu? Üstelik bu durum düzen içi rant paylaşımı üzerinden bile böyle yaşanırken siz bir de kapitalist ilişkilerin hakim olduğu bir siyasal düzende seçimler yoluyla hizmetlerin işçi ve emekçiler yararına sunulabileceğini ciddi ciddi iddia edebiliyorsanız, ya çok safsınızdır ya da işçi ve emekçi kitleleri aldatarak onları kapitalist sömürü düzenine bağlamaya çalışan bu düzenin gönüllü hizmetkarlarıdır demektir.

Elbette işçi ve emekçiler kapitalist sömürü düzeni altında da çalışma ve yaşam koşullarına dair kimi iyileştirmeler sağlayabilirler, belli kazanımlar elde edebilirler. Fakat bunlar, kitlelerin düzene eklenmesinde temel bir araç olarak kullanılan seçimler sonucunda değil, kitlelerin bu talepler uğruna yürütecekleri fiili-meşru mücadeleler sonucunda gerçekleşebilir ancak. Ve kazanılan bu hakların tekrardan kaybedilmemesi de yine aynı mücadeleyi kararlılıkla sürdürebilmelerine bağlıdır. “Sol” veya “sosyalizm” adına konuşanların, her fırsatta “devrimciliği” dillerinden düşürmeyenlerin seçimlere ilişkin yaklaşımı da bu çerçevede olmalıdır. Kapitalist düzen gerçekliğine ilişkin işçi ve emekçilerin bilincinde olmadık hayaller yaymak yerine, tam tersine işçi ve emekçilerin bu düzene karşı bilinç, örgütlenme ve mücadele düzeyini arttırma hedefiyle seçimlere katılmalıdırlar.

Oysa HDP adayları seçim propagandalarını kapitalist düzen gerçekliğinin, burjuvazinin özel mülkiyete dayalı sınıfsal diktatörlüğünün teşhirine dayandırmak yerine, daha çok kentleri nasıl beraber yönetebilecekleri ve “demokratik halkçı belediyelerin nasıl” olabileceğine dayandırıyorlar. Bu gayet doğal da. Zira diğer alana girdikleri takdirde “kentimizi de kendimizi” de nasıl hep birlikte beraberce “yönetemeyeceğimizin” izahını yapmak zorunda kalacaklar. Bu yüzden de seçim propagandalarının ana eksenini sorunların nasıl çözülebileceğinin iktisadi zeminlerini vermekten çok (ki bu alana girildiğinde sınıfsal ilişkiler, emekçi ve işçi sınıfının çıkarlarına

çıkacaktır) nasıl ve hangi biçimde yöneteceklerinin gerçekleştirilmesi oluşturmaktadır.

Bu durum HPD adaylarının katıldığı her program da yansımaktadır. Örneğin İstanbul Büyükşehir Belediye Eş Başkan adayı Pinar Aydınlar’ın CNN Türk’te katıldığı bir programdaki tutumu, hiçbir söze yer bırakmayacak bir özet gibidir. Pinar Aydınlar’ın belediyeleri nasıl birlikte yöneteceklerine dair HDP’nin genel propagandasının dışına çıkmayan konuşmalarına karşın, programın sunucusunun İstanbul’da işçiler ve öğrenciler için ulaşımın nasıl bedava yapılacağına ya da suyun ücretsiz kullanılmasının hangi kaynaklarla nasıl sağlanacağına dair son derece somut sorularının cevabı havada kalmıştır. Soru bu kadar açık ve net iken Pinar Aydınlar ya susarak ya da konuyu değiştirmeye çalışarak program sunucusunu bile gülümsetmiştir.

Ücretsiz ulaşım hakkı ve suyun ücretsiz kullanılmasına ilişkin talepler bu düzen altında ancak işçilerin, emekçilerin, gençliğin bu talepler doğrultusunda seferber edilmeleriyle, fiili-militan mücadelelerle iktidardan kopartılarak kazanılabilir. Her ne kadar bu kazanımların kapitalist düzen altında belli bir sınırı olsa da... Bunun yerine hakların yerel seçimler üzerinden kazanılabileceğini iddia etmek ancak ayakları yerden kesilenlerin işi olabilir. Örneğin Sırrı Süreyya Önder’den de “Allah’ın suyunu biri çıkmış paralı hale getirmiş, biz de parasız hale getireceğiz” söyleminin ötesine geçen somutlukta bir şey duyamıyoruz. Zaten olsaydı, herhalde şimdiye kadar BDP’li belediyeler üzerinden duymuş olurduk. Ancak bunun yerine, yaşanan sorunlar karşısında BDP’li yöneticilerin hükümet tarafından nasıl engellendiklerine dair izahatları dinliyoruz.

Üstelik sorun sadece merkezi hükümetlerin yetkileri sorunuyla da sınırlı değildir. Sorun havasından suyuna, toprağından yaşamımızın her karışına kadar metalaştırılan, bu anlamıyla paylaşıp pazarlanan bir sistem içerisinde yaşıyor oluşumuzdan gelmektedir. Artı-değer sömürüsü ve özel mülkiyete dayalı kapitalist sisteminin içerisinde işçi ve emekçiler yararına en ufak bir hak için bile bu ilişkiler bütününe vurmak zorundasınız ve dolayısıyla bunu hedef alan bir mücadele programına sahip olmanız gerekir. Bu ise HDP’nin boyunu kat kat aşan bir iddia olacaktır ki ne mecalleri ne de niyetleri olsun.

Tam da bu yüzden ki HDP’nin seçim propagandasının ana eksenini suya sabuna dokunmayan “demokratik katılımcı belediyecilik” üzerine kurulmuştur. Sırrı Süreyya Önder’in deyişiyle “devrimciler” olarak onlar halkın her an yanında olmuşlardır. “Gezi Direnişi”ne katılmaları tesadüf değildir” ama ilk fırsatta çadırları toplayıp Taksim’i terk etmek istemeleri de hiç tesadüf olmasa gerek.

Gerçek devrimcilerin görevi, her tarafından dökülen bu pespaye düzeni seçimler yoluyla yeniden allayıp pullayıp işçi ve emekçilere umut olarak sunmak yerine, onun yıkılması için mücadeleye çağırmaktır. Haziran Direnişi’nden nemalanmak yerine direnişi büyütme.

Greifleri çoğaltalım, işçi sınıfının kızıl bayrağı altında birleşelim!

Burcu Deniz*

Haramilerin saltanatları ile birlikte tüm yalanlarını da tarihe gömmeye, gerçek işçi demokrasisinin hakim olduğu işçi ve emekçi iktidarı için örgütlenmeye, yani Greif’leri büyötmeye çağırıyoruz.

Seçim atmosferinin curcunasının, renk cümbüşlerinin, yalanlarının, vaatlerinin orta yerinde bir bayrak gibi dalgalanıyor Greif direnişi.

Dün sarmaş dolaş olan tüm unsurlar, siyasi anlayışlar, partiler bugün çıkarları gereği birbirlerine düşman olmuş durumda veya tam tersi. Rant, para, kâr üzerine kurulu bu sistemde kurulan birlikteliklerin nasıl ayak oyunlarına, çirkefliklere, it dalaşlarına, koltuk kavgalarına sahne olduğunu var olan siyasal tarih tüm açıklığı ile gözler önüne seriyor.

Siyasal tarihimiz boyunca sürekli tekrarladığımız birçok noktanın altını bugün işçi sınıfının bir bölümü olan Greif işçileri çiziyor. Ve aslında sınıftan öğrenmek ve sınıfa öğretmek diye özetlenecek bir süreci alınlarının o dünyalar kurulu terlerinin akıyla gösteriyor, gerçekleştiriyorlar. Bu kadar övgü fazla mı geliyor? Evet, bunları birer övgü olarak algılayanlar için gerçekten fazladır, ama o süreci tüm at gözlüklerinin, dar grupçu kaygılarının, rantlarının ardından izleyenler için söylediklerimizin az bile kaldığı söylenebilir.

Bizim az kalan sözlerimizin ötesinde Greif işçileri, direnişlerinin 3. haftasında elbette daha yolun başındalar ve yine sözlerini kendi pratikleri ile söyleyecekler. Ufku yasal ve barışçıl yöntemleri aşmayan, siyasal iddiaları bu düzenin icazetiyle sınırlananlar için elbette Greif işçileri çok iddialılar! “Kazanılmayacak bir şey için diretiyorlar”, “bu süreci fazlası ile uzattılar kesinlikle hezimetle sonuçlanacak!” sözlerini söyleme cüretinde bulunanları kendilerine hayran bırakacak denli cüretliler. Bu cüreti keşke Greif işçilerinin açtığı yolu görmek ve öğrenmek noktasında da gösterelelerdi. Bunu elbette beklemiyoruz ancak düzenin rejim krizinin, it dalaşının, seçim pazarlıklarının içerisinde bir kez daha işçi sınıfının devrimci ve gerçek birleştirici zeminlerine işaret etmek açısından gerekli.

Haziran Direnişi’nin ardından yolsuzluk operasyonlarının gerçekleştirildiği ve böylesi gelişmeler eşliğinde seçim atmosferine girildiği bir dönemde, döne döne sandıkları, seçimleri, parlamentoyu işaret etmelerinin gerisinde elbette siyasal-sınıfsal bir duruş var.

“Bir birleşseniz” çağrıları

O yüzden siyasal partilerin seçim yarışında kullandığı “oylar bölünmesin”, “ortak adaylar”ı, “birleşiklik” vurguları elbette siyasal olarak varlık zeminlerinin, ufuklarının, iddialarının bir göstergesi.

“At izinin it izine karıştığı” özellikle bu bulanık süreçlerde işçi sınıfının bağımsız devrimci tavrını tok bir biçimde ortaya koymanın onuru bir tek bize kalıyor. Onca birleşme vurgusuna rağmen birleşmeyi belirli yapıların biraraya gelip hatta bazen ortak bir programdan yoksun olarak kabaca koltuk hesabı gütmeleri, seçim aldatmacasına kan taşımaktan başka bir şeye yaramıyor.

Birleşmeyi görmek isteyenler Greif’e bakmak

zorundadır. Greif işçileri belki her biri farklı bir siyasal partiyi savunurlar. Ama bugün kaderlerini patronların ve taşeronların iki dudağı arasına bırakmak istemedikleri için aynı yoldalar. Alın size birlik hem de ortak bir paydada, talepleri çok net olarak.

Birliktelik konusunda gerçekten samimi olanları sınıfın bağımsız devrimci tavrını büyötmeye, örgötmeye çağırıyoruz.

“Katılımcı ve doğrudan demokrasi” yalanları

Sadece seçimden seçime işçi ve emekçileri hatırlayan bu düzen partileri vaatlerini ve yalanlarını yıllardır arsız biçimde sürdürüyorlar. İşçi ve emekçilerin tüm öfkelerini seçim hesaplarına yatıran düzen partileri de solculuk, sosyalistlik iddiasında olanlar da “demokrasiden”, “katılımcı-doğrudan demokrasiden” dem vuruyorlar. “Doğrudan demokrasi”den dem vuran bazı kesimler ise bu kavramlar altında örgötsüzlüğü örgötmekten başka bir şey yapmıyorlar. “Doğrudan ve katılımcı demokrasi” diyenler Greif’taki işçi demokrasisine bakmak zorundadır.

Sürecin örgötlemeğine dair yapılan tüm röportajlarda vurgulanan noktaları özetlemekle yetineceğiz! Mücadelenin bugüne gelmesinden ve günlük yaşama kadar ilk açıklamalarında ifade ettikleri sözün arkasında duruyor Greif işçileri. “Yaşamda seyrilere yer yoktur. Herkes katılır yaşama” demişlerdi. Direniş alanında görürsünüz ki ziyaretçiler bile seyirci olarak kalmaz! Taban örgötlülüklerinin güçlü olması, direnişin genişlemesi, greif.org

yürütölmesi ise tam olarak işçi iradesini gösteriyor. Bu da direnişe hem bir güven hem de disiplin ve tokluk kazandırıyor.

Greif baştemsilcisinin konuşmasında vurguladığı nokta dikkate değeri. “Bizler o kadar güzel bir ortam yarattık ki burada çirkin olan her şey kolayca açığa çıkıyor!” demişti. Onca demokrasiden, birliktelikten bahsedenlere sormak lazım bu kadar ortak çıkar etrafında birleşmiş birbirine çıkarsızca sahip çıkan, herkesin örgötlölükleri dahilinde söz söyleyebildiği, koltuk kavgasının olmadığı bir birlikteliğiniz var mı? Var da biz mi göremiyoruz? Onca toplantıların ardından dün yol yürüdüklerine saldırmamanın, seçim pazarlıkları dahilinde alacağı ihalenin hesabını yapmanın, aday yapılmadığı için partilerden istifa edip başka bir partiden aday olmanın, ya da birlikteliği sadece seçim döneminde hatırlamanın dışında bir şey görölmüyor ortalıkta.

Demokrasi yalanlarının ardındaki gerçeği görmeye, onların demokrasilerinin özünün kutularca para götürmenin demokrasisi olduğunu görmeye çağırıyoruz. Haramilerin saltanatları ile birlikte tüm yalanlarını da tarihe gömmeye, gerçek işçi demokrasisinin hakim olduğu işçi ve emekçi iktidarı için örgötmeye, yani Greif’leri büyötmeye çağırıyoruz.

“Kadınlarla kazanacağız!” söylemleri

Kadına yönelik şiddetin geçen döneme oranla %1400 arttığı, her gün onlarca kadının öldürüldüğü, çocuk yaşta evlendirmenin, kadınları eve kapatmanın

önünün açıldığı, kadın istihdam projelerinin havada uçtuğu bir dönemde elbette seçim sürecinin vaatleri ve yalanları arasında kadınlara yönelik olanları öne çıkıyor.

Ama tüm bu boş vaatlerin ötesinde Greif’in işgalci kadınları gerçek özgürlüğün yaşanan süreçlerle bağlantısını gösteriyor. Direnişin özgürleştirici yanını her şekilde hissettiren Greif’in işgalci kadınları kadınların izlemesi gereken yolu gösteriyor. Kadınların söz hakkından direnişteki süreçlerine kadar erkek işçi kardeşleri ile birlikte nasıl özneleştiğinin en net göstergesi oluyor. “Önümüzde bir yol aralandı gitmem gerektiğini düşündüm” diyen Sevim’den, işyerinde gördüğü şiddetten daha yaralayıcı olanın kadın müdür tarafından olayın örtbas edilmesi olduğunu anlatan Emel’e kadar direnişin özgürleşen kadınları tüm emekçileri mücadeleye çağırıyor.

Haziran Direnişi’nden Greif’e varana dek kadınların ancak insanlığın kurtuluşu için mücadeleye katıldığında, direndiğinde özgürleştiğini gösteriyor. 8 Mart ayrışmalarının artık başka bir evreye döndüğü şu dönemde Greif işgali hem kadınların seçim pazarlıklarında, kotalarda özgürleşmeyeceğini gösteriyor, hem de 8 Mart’ın sınıfsal özüne uygun olarak “kadın-erkek” birlikte kutlanmasında dönük bir vurguyu işaret ediyor.

“Şu AKP bir gitsin de!”

Seçim döneminin emekçiler nezdinde de siyasal yapılar şahsında da pek sık tekrarlanan söylem, “şu AKP gitsin de” oluyor. Bu söylem aynı bataklıkta “üç-beş” sinek avlamaya benziyor. Peki şu AKP gitsin de AKP’nin üzerinde oturduğu saltanat düzlemi aynı mı kalsın. AKP gitsin de yeni AKP’ler gelsin, öyle mi? AKP gitsin de arkasındaki koskaca kapitalist- emperyalist sistem aynı kalsın. Yine Greif’e baktığımızda gördük ki onlar da sadece üç-beş sinekle uğraşsalar idi, onlara dayatılan yasalci ve barışçıl yöntemleri bekleselerdi, her şey aynı tas aynı hamam sürecekti. Greif direnişinin yasalci yolları aşan pratiği de gösteriyor ki, işçi ve emekçiler sadece sineklerle değil kendi güçlerine güvenerek bataklığı kurutmak durumundadırlar.

Son olarak elbette söylenecek çok daha fazla söz var ancak süreç devam etmekte. Bugün bizlere “kazanamayacaksınız zaten neden seçimlere giriyorsunuz!” diyenlere kazanım ne diye soralım? Vaatler sunup, yalanlar söyleyip çareyi seçim sandıklarına havale etmek midir kazanım? Kirli çıkar savaşının parçası olup emekçileri kendi cellatlarına oy verdirmeye çalışmak mıdır kazanım? O yönlendirilen seçim sandıklarından çıkan Hitleri, Müslüman Kardeşleri unutup bu hırsızlık ve yağma düzenine kan taşımak mıdır?

Bizler BDSP’nin bağımsız sosyalist adayları olarak tüm işçi ve emekçileri, samimi insanları işçi sınıfının bağımsız devrimci tavrını güçlendirmeye çağırıyoruz. Her yerinden çürümüş hırsız ve rantçı düzen partilerine oy vermemeye, hesap sormaya çağırıyoruz.

Kaybedecek hiçbir şeyleri olmayanlar için kazanılacak bir dünyanın mücadelesini büyütme çağırıyoruz! Sermayenin bezirganlığı altında bayraklaşan Greif direnişini sahiplenmeye, büyütme ve daha fazla Greifler yaratmaya çağırıyoruz. İşçi sınıfının kızıl bayrağı altında birleşmeye çağırıyoruz!

*** ***İstanbul Büyükşehir Belediyesi Bağımsız Sosyalist Başkan Adayı*****

Ankara’da devrimci seçim çalışmaları

BDSP’liler “Bozuk düzende sağlam çark olmaz! Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!” şiarıyla başlattığı devrimci seçim çalışmasını güçlendirerek sürdürüyor.

26 Şubat günü akşam saatlerinde **Tuzluca** Meydan’da emekçilere seçim bildirgelerini ulaştıran BDSP’liler, 27 Şubat sabah saatlerinde işçi servislerine *Metal İşçileri Bülteni* dağıtımıyla faaliyetlerine devam etti. Öğleden sonra ise Ege Lisesi çıkışında liselilere seçim bildirgeleri dağıttı.

Yüzlerce emekçi ve gençle yüz yüze gelerek seçimler, yolsuzluklar, düzenin pislikleri hakkında sohbet eden, devrim ve sosyalizm mücadelesini güçlendirme çağrısı yapan sınıf devrimcileri faaliyetleri sırasında birçok emekçi ve liseliyle tanıştı.

Sincan’da yaygın faaliyet

Sincan’da da sınıf devrimcileri seçim sürecinde faaliyetlerine hız kazandırdı. Bu bağlamda afiş, işçi bülteni, seçim bildirgesi gibi birçok materyali emekçilere ulaştırıldı.

Ayaş Yolu Caddesi, Plevne, Pazar Pazarı ve Vatan Caddesi’nde *Ankara İşçi Bülteni İşçiden İşçiye* dağıtım gerçekleştirildi. Ayrıca bülten dağıtım ve emekçi mahallelerindeki *Kızıl Bayrak* gazetesi satışı yapıldı.

Ayaş Yolu Caddesi’nde gerçekleştirilen dağıtım ile “Bozuk düzende sağlam çark olmaz! Düzenin pisliliğini sandıklar değil, devrim temizler! Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!” başlıklı seçim bildirgeleri

Sincanlı işçi-emekçilere ulaştırıldı. Ayrıca 12. Cadde boyunca seçim afişleri yapıldı.

OSTİM ve Batıkent’te devrimci faaliyet

Sınıf devrimcileri OSTİM ve Batıkent’te farklı materyaller kullanarak işçi ve emekçilere seslenmeyi sürdürüyor. Bu kapsamda kullanılan bildirgeler, bültenler, afişler, bildiriler ve anketlerle çalışma farklı gündemler üzerinden çok yönlü sürdürülüyor.

Batıkent metro çıkışında Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu’nun seçim bildirgeleri dağıtılarak Batıkentli emekçiler devrim ve sosyalizmin mücadelesini yükseltmeye çağrıldı. *Kızıl Bayrak* gazetesinin satışı gerçekleştirildi. Ayrıca asılan duvar gazetesi ve afişlerle Greif işçilerinin sesi Batıkentli emekçilere taşındı.

İvedik’te öğle arasında atölyeler dolaşarak İşçiden İşçiye Bülteni’nin dağıtımını yapan sınıf devrimcileri, aynı zamanda seçimler üzerinden hazırladıkları anketleri de dolaştıkları atölyelerde işçilerle yaptılar. Hakları ve gelecekleri için fabrika işgalini sürdüren Greif işçilerinin sesi direnişin anlatıldığı ve Greif işçilerine destek çağrısı yapan duvar gazeteleri ve afişlerle İvedik Organize Sanayi Bölgesi’nde çalışan işçilere taşındı.

OSTİM’de de sabah atölyeler dolaşarak İşçiden İşçiye Bülteni OSTİM işçilerine ulaştırıldı. Öğlen arası dolaşılan atölyelerde ise seçim anketleri OSTİM işçileriyle yapıldı.

Kızıl Bayrak / Ankara

“Greif işgali, sandığı değil sokağı gösteriyor!”

BDSP, bu hafta Çiğli’de İşçi Kültür Sanat Evi’nde seçim programını açıklayarak aday tanıtım toplantısı gerçekleştirdi.

Çiğli’deki toplantının merkezinde Greif İşçilerinin mücadelesi yer aldı. Ayrıca toplantıda seçim irtibat bürolarının Greif işçileri ile dayanışma merkezleri olduğu ilan edildi.

Hafta boyunca emekçilere ulaştırılan davetiyeler, seçim bildirgeleri, çağrı ozalitleri ve el ilanlarıyla Çiğlili emekçiler toplantıya çağrıldı. Çiğli organize işçilerinin servis noktaları, Birleşik Metal-İş’in örgütlü olduğu **ZF Lenfölder** işçileri ve direnişte olan **Luna Savaş** işçilerine ulaştırılan bildirgelerle, aday tanıtım toplantısının çağrıları yapıldı.

1 Mart günü Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi Derneği’nde gerçekleştirilen aday tanıtım toplantısı ilk olarak Greif direnişi ile ilgili hazırlanan sinevizyon gösterimi ile başladı.

Ardından BDSP adına bir konuşma gerçekleştirildi. BDSP temsilcisi konuşmasına Greif işçilerinin mücadelesini selamlayarak ve sergilenen bu fiili-meşru mücadelenin yol gösterdiğini ifade ederek başladı.

Konuşma PDF Kapatma Aracıyla Gösteriliyor

dönem açısından önemi ve işlevi, kapitalist sistemin çıkmazları, rejim krizi, parlamentarizm, seçimlere katılan düzen partilerinin tablosu, sol hareketin seçimlere yaklaşımı ve son olarak da BDSP’nin seçimlere tavrı anlatıldı. Konuşmacı, sözlerini devrimci sınıf çizgisi etrafında birleşmeye ve sınıf mücadelesinde Greif işçilerine destek vermeye çağırdı.

Büyükşehir Belediyesi Bağımsız Sosyalist Aday Burcu Koçlu, Haziran Direnişi’nde katledilenleri anarak başladığı konuşmasında, neden seçimlere katıldığını ve hangi program etrafında mücadele etmek gerektiğini aktardı. Belediye seçimlerinde kitlelerin beklentisinin çok olduğunu belirterek, kitlelere vaatlerle giden düzen partilerinin ham hayallerle kitleleri aldattığını ifade etti. Son olarak sosyalist adaya verilen her oyun devrim mücadelesine ve sosyalizm düşüncesine verileceğini söyleyerek konuşmasını tamamladı.

Soru-cevap bölümünde ise, katılımcıların yaptığı canlı konuşmalar yer aldı. Sunumların ardından bir saate varan tartışmalarla toplantı Greif’le dayanışmayı yükseltme çağrısı ile sona erdi.

Kızıl Bayrak / Çiğli

Almanya'da her yer Greif!

BİR-KAR Greif işçilerinin sesini Almanya'nın sokaklarında ve sanayi bölgelerinde işçi ve emekçilere taşımaya devam ediyor.

Berlin

1 Mart Cumartesi saat 17.00'de Berlin'in Kreuzberg semtinde Greif işçilerinin onurlu mücadelesini desteklemek için bir eylem yapıldı.

Berlin Mücadele Platformu olarak düzenlenen bu ilk eylemde, Greif işçilerinin taşeronluk sistemine karşı yürüttüğü haklı ve meşru işgal eylemi için dayanışma çağrısı yapıldı. Berlin'de yaşayan işçi ve emekçilere Greif işçilerinin mücadelesi duyurulmaya çalışıldı.

Eylemde yapılan konuşmalarda taşeronluk sistemi anlatılarak benzeri sorunların Almanya'da da yaşandığı vurgulandı. Eylemde sıkça "İşgal, grev, direniş!", "Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!" sloganları atıldı.

1 Mart Cumartesi günü **Dortmund**'da da bilgi standı kuruldu. Dayanışma standı Dortmund'un en kalabalık güzergahı olan Reinholdikirchplatz'da açıldı. Burada 2 saat boyunca Greif direnişi, talepleri ve seyri hakkında en son bilgileri de içeren bilgilendirme materyalleri dağıtıldı.

2 Mart'ta ise **Duisburg** şehri Alevi Birliği tarafından düzenlenen bahar şenlikleri etkinliklerinde, direnişçi Greif işçilerinin sesi Bir-Kar çalışanları tarafından geceye katılan işçi ve emekçilere taşındı.

Greif işçilerinin yayınlamış olduğu çağrılar, açıklamalar, Bir-Kar tarafından Avrupa'da çıkartılmış olan bildiriler ve afişler yaygın bir şekilde kullanıldı. Ayrıca, direnişin ruhunu en iyi şekilde ifade eden direniş resimleri ve büyük boy basılmış bir pankart kullanıldı. Bu anlamıyla açılan bilgilendirme masası işçi ve emekçiler tarafından ilgi ile karşılandı.

Avrupa Alevi Birlikleri Federasyonu tarafından özel bir çaba ile apolitikleştirilmeye çalışılan bu emekçiler tüm bu gerici çabalara rağmen, Greif işçilerinin baş eğmez, militan ve işçi sınıfı için birçok öğretilerle dolu olan bu direnişlerinden pozitif anlamda etkilendikleri görüldü. Greif işçilerinin onlara büyük bir moral aşıladığı, yapılan birebir sohbetler üzerinden açığa çıktı.

Greif direnişçilerinin sesi 3 Mart'ta Frankfurt şehir merkezinin en işlek caddesi olan Zeil'de MLPD'nin her Pazartesi gerçekleştirdiği Hartz V yasalarını protesto eylemine taşındı.

Stuttgart

Fabrika önlerinde yapılan bildiri dağıtımları

aralıksız olarak sürdürüldü. Yerli ve göçmen işçilere bu sesi duyurmak için şehir merkezinde ve alışveriş merkezleri önünde bildiriler dağıtıldı. Greif işçilerinin çağrıları Almancaya çevrilerek sesleri sınıf kardeşlerine ulaştırıldı.

Bu çalışmalara bağlı olarak başlatılan ev ziyaretlerine de hız verildi. Geçen bir haftalık süre içerisinde yüzlerce evin kapıları çalınarak Greif işgali anlatıldı, dayanışmanın anlam ve önemi tartışıldı.

Etkinlik ve toplantılar da Greif'in sesini duyurmanın kürsüsü oldu. Göppingen Alevi Kültür Derneği'nde düzenlenen geleneksel sohbet toplantısında Greif işçilerinin kavgası ve umudu anlatıldı. Otomotiv İşçilerinin Uluslararası Kongresi'ni Hazırlama Almanya Komitesi adına yapılan konuşmada Greif işgali ve talepleri açıklanarak, enternasyonal dayanışmanın önemine bir kez daha vurgu yapıldı. Salon toplantısında yapılan konuşmada da işçilerin maddi dayanışma çağrısının önemi üzerinde durularak, işçilerin kendi kaderlerini kendi ellerine almasının örneği olan Greif ile maddi dayanışmayı büyütme çağrısı yapıldı. Toplantıda maddi yardım da toplandı.

Yine Pazar günü, Dersimle Dayanışma Gecesi'ne katılan BİR-KAR, iletişim masası açarak bilgilendirme yapmanın yanı sıra, maddi destek de topladı.

Bochum

Bugüne kadar birebir ilişkiler kurulmuş, şehir merkezleri ve etkinliklerde bilgilendirme masaları açılmış, fabrika önlerinde bildiri dağıtımı ve gösteriler gerçekleştirilmişti.

Çalışmanın daha da yaygınlaştırılması amacıyla BİR-KAR tarafından hazırlanan ve **"Taşeron işçilik modern köleliktir! Greif işçileri buna karşı direnişte! Destekleyelim!"** şiarlı afişler, başta sanayi bölgeleri olmak üzere özellikle fabrika giriş ve çıkışlarına yaygın bir şekilde asıldı.

Krupp fabrikası çevresinde geniş bir alan afişlerle donatıldı. Ayrıca Bochum şehrinde var olan ve 2016 yılında kapatılarak 3500 çalışanın sokağa atılacağı OPEL fabrikasının ana giriş ve çıkışları da yaygın bir biçimde afişlerle süslendi.

Ayrıca Türkçe ve Almanca hazırlanan bildiriler FORD ve OPEL fabrikalarında çalışan işçilere ulaştırıldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi [Kızıl Bayrak'ta Almanya](#)

İsviçre Devrimci İnşa Örgütü: Greif'in sesi olacağız!

İsviçre Devrimci İnşa örgütü (Revolutionärer Aufbau Basel) Greif işçilerine bir dayanışma mesajı göndererek, direnişin sesini ulaşabildikleri her yere taşımaya devam edeceklerini bildirdi.

Dayanışma mesajlarını yayınlıyoruz.

Direnişçi İstanbul / Greif işçileri ile dayanışmaya !

1500 çalışanı olan fabrika işçiler tarafından işgal edildi.

Greif (Sunjüt) Çuval işçileri, 10 Şubat Pazartesi günü çalıştıkları fabrikayı işgal ettiler. Taşeronluğa, sefalet ücretlerine, kölelik koşullarına ve sendika patronlarının ihanetine karşı işgal eylemi devam ediyor. Yaptıkları açıklamalarda sınıf bilinçli mücadeleci tutumları açıkça görülüyor. Kapitalist sömürü sistemini direnişlerinin gerekçesi olduğunu söylemekten çekinmiyorlar. Bu direnişle insanca çalışma koşulları ve insanca yaşanabilir bir ücret talebini dile getiriyorlar. Greif işçileri küçük kırıntılarla aldatılamayacaklarını net bir şekilde vurgularken direnişlerinin zorluğunun bilincindeler.

Revolutionärer Aufbau Basel (İsviçre Devrimci İnşa Örgütü-Basel) olarak mücadelenizin başarıya ulaşmasını yürekten istiyor ve selamlıyoruz. Direnişinizin takipçisi olmaya ve onu ulaşabildiğimiz her yerde tanıtmaya devam edeceğiz.

Greif işçileri ile dayanışmaya! Hatası olan kapitalizm değil, kapitalizmin kendisi hatadır! Komünizm için...

Revolutionärer Aufbau Basel (İsviçre Devrimci İnşa Örgütü-Basel)

Solidarität mit den kämpfenden Greif-Arbeitern in İstanbul!

Die 1500 Arbeiter der Greif (Sunjüt)-Werke haben am Montag, den 10. Februar, ihre Fabrik besetzt. Sie kämpfen damit gegen Arbeitsbedingungen, die sich laufend verschlechtern: Leiharbeitersystem, Niedriglöhne und Gewerkschaftsfeindlichkeit der Bosse. In ihrem Communiqué zeigt sich die Belegschaft klassenbewusst und kämpferisch. Sie benennt die kapitalistischen Ausbeutungsbedingungen, die hinter den täglichen Auseinandersetzungen im Betrieb stehen, klar als Ursache für die Besetzung und fordert soziale Rechte für die Arbeiter ein. Die Arbeiter haben entschieden, keine "Halme im Wind" zu sein, und machen mit ihrer mutigen Aktion und ihren klaren Worten deutlich, dass ihr Widerstand hartnäckig sein wird – und, wie wir wünschen, zugleich erfolgreich! Wir schicken der Belegschaft unsere sehr solidarischen Grüsse und werden ihren Kampf weiter verfolgen und bekannt machen.

Solidarität mit den Greif-Arbeitern!

Der Kapitalismus hat keine Fehler – er ist der Fehler!

Für den Kommunismus!

Revolutionärer Aufbau Basel (İsviçre Devrimci İnşa Örgütü)

Demokrasi komedisinde son perde!

Gelinen yerde burjuva düzende hukuk, demokrasi vb. kavramların içinin nasıl da boş olduğu kör gözlerin bile göreceği denli ayyuka çıkmıştır.

Son ses skandalı ile AKP hükümetinin hiçbir siyasal ya da ahlaki meşruiyeti kalmamıştır. 17 Aralık'tan beri karşılaştığı yolsuzluk ve rüşvet suçlamaları karşısında yapılan yargı yolunu kapatmak olmuş, soruşturmalar engellenmiştir. Devamında internet sansürü devreye girmiş ve basın üzerinde zaten var olan baskı daha da arttırılmıştır. Burjuva demokrasilerinin işçi ve emekçileri kandırmak için kullandığı “hukuk devleti”, “yargının bağımsızlığı” vb. argümanların nasıl içi boş söylemler olduğu tüm açıklığıyla görülmüştür.

Tayyip Erdoğan içine düştüğü durumdan kurtulmak için baskı rejiminin dozunu giderek arttırmaktadır. Tam bir polis rejimine döndüğü bir ortamda ise işçi ve emekçileri kurulu düzene bağlı tutmak için çeşitli manevralar da hala sürdürülmektedir. Burjuva demokrasisinin biçimsel hukuku hiçe sayılırken, yeni bir “demokratikleşme paketi” daha meclisten geçti.

Adı “Temel Hak ve Hürriyetlerin Geliştirilmesi Amacıyla Çeşitli Kanunlarda Değişiklik Yapan Kanun” olarak geçen bu paket ise tabii ki tam olarak bir aldatmacadan ibarettir.

Hükümet adı “demokratikleşme” olan bir paket çıkararak yeni bir maske takıyor yüzüne. Esasında bu pakette yeni olan hiçbir iyileştirme yok. Var olan yasaklar ya da emekçilerin fiilen kazandıkları haklar birkaç madde halinde tanımlanıyor. Bu pakette tek yeni olan ise getirilen yeni yasaklamalar. Özellikle toplantı ve gösteri hakkına yönelik önemli kısıtlamalar getiriliyor bu paketle. Bu da Haziran Direnişi'nin hükümette bıraktığı korkunun bir devamı olarak, artan yolsuzluklara karşı sokağa çıkışın önlemi olsa gerek. Sokağın sesini kısmak ve engellemek için baştan “yasal” kılıflar hazırlanıyor ki sonradan “orantısız” şiddet yüzünden başları derde girmesin!

Paket özellikle Kürt hareketinin “çözüm süreci” beklentilerinin oldukça açık şekilde boşa çıktığının da ilanıdır. Bu demokratikleşme paketinde BDP'nin sunduğu önerilerin hiçbiri yer almıyor. Pakette Kürt halkının öncelikli taleplerinden olan anadilde eğitim talebi yine yok sayılırken, onun yerine şunlar deniyor: “Özel Öğretim Kurumları Kanunu hükümlerine tabi olmak üzere, Türk vatandaşlarının günlük yaşamlarında geleneksel olarak kullandıkları farklı dil ve lehçelerle eğitim ve öğretim yapmak amacıyla özel okullar açılabilir. Bu kurumlarda eğitim ve öğretimin yapılacağı dil ve lehçeler, Bakanlar Kurulu kararıyla tespit edilecek.” Bu tanımın kendisi bile ırkçı, ayrımcı bir ifadedir. Başta Kütçe olmak üzere diğer diller “Türk vatandaşlarının günlük yaşamlarında geleneksel olarak kullandıkları farklı dil ve lehçeler” olarak tanımlanıyor, yani bir kez daha yok sayılıyor.

Bu pakette sınırlı iyileştirme olarak köylere eski isimlerinin geri verilebilmesinden bahsedilebilir. Ek olarak, seçimler esnasında yapılacak propagandalarda Türkçe'den başka dil ve yazı kullanılması yasağı kaldırılıyor ve adayların seçim propagandasında kendilerini Türkçe'den başka dil ve yazıyla da ifade edebilmelerine imkân sağlanıyor. Ancak AKP, bu kadar demokrasi fazla olur dercesine, tasarıda, “terör

eyleminden mahkûm olanların da aralarında bulunduğu bazı suçlardan” mahkûm olanların, siyasi partilere üye olamayacakları ve üye kaydedilemeyeceklerine ilişkin düzenlemenin yürürlükten kaldırılmasını öneren maddeyi, verdiği bir değişiklik önergesi ile engelliyor.

Bunun dışında pakette şöyle “yenilikler” bulunuyor: Siyasi partiler, tüzüklerinde yer almak ve 2'den fazla olmamak koşuluyla eşgenel başkanlık sistemini uygulayabilecek. Bir ilçede örgütlenmek için beldelerde teşkilat kurma zorunluluğu kalkacak. Devlet yardımı yapılabilmesi için milletvekili genel seçimlerinde alınması gereken oy oranı yüzde 7'den yüzde 3'e indirilecek.

Görüldüğü gibi son derece güdük bir demokratikleşme paketidir bu. Ancak bu paketle: “Toplantı ve gösteri yürüyüşü hakkına yenilik olarak ek bürokratik unsurlar eklenecek. Ancak nihai kararı mahallin en büyük mülki amiri verecek. Bu eylemlerin yapılacağı yerler yerel gazeteler ile valilik ve kaymakamlık internet sitelerinde ilan edilecek. Açık yerlerdeki toplantı ve yürüyüşler, güneş batmadan önce dağılacak şekilde, kapalı yerlerdeki toplantılar ise saat 24.00'e kadar yapılabilecek. Ses ve görüntü alan polisler belli olacak şekilde kayıt yapacak.

Eylemin amaç dışına çıktığına karar verilirse kurul veya toplanamadığı takdirde kurul başkanı, dağılma kararı alacak ve durumu derhal yetkili kolluk amirine bildirecek. Gerektiğinde eylemin bittiğinin duyurusu düzenleme kurulu veya kurul başkanı, kanuna aykırı hale dönüşmesi durumunda, toplantı veya gösteri yürüyüşünün sona erdiğini topluluğa ilan edecek ve durumu derhal yetkili kolluk amirine bildirecek. Bu görevleri kurul veya kurul başkanı yerine getirmesse mülki amir tarafından gereken yapılacaktır.”

Esasta bu demokratikleşme komedisinin altından çıkan şey AKP'nin faşizan uygulamalarıdır. Kendisiyle birlikte kurulu düzene karşı yapılacak eylemlere karşı yeni yasaklamalar getirilmektedir. İktidarı kaybetme korkusuyla PDK'nın başkışkış ve yasa dışı

başvurmaya itmektedir.

Tabii ki tüm bunlar bizler için şaşırtıcı değildir. Son 12 yıllık dönemin kendisi zaten AKP'den demokratik hiçbir uygulama çıkmayacağını göstermektedir. “İleri demokrasi” denilerek dozu giderek artan faşizan uygulamalar emekçilere dayatılmıştır. Hak ve özgürlükler alanı tamamen daraltılmıştır. Kürt hareketi ise “çözüm” süreci” aldatmacasıyla oyalanmış, en asgari talepleri bile yok sayılmıştır.

AKP meclis seçim tatiline girerken, son “demokratik” hamlesini de yapmıştır. Bundan sonra demokrasi aldatmacası seçim mizansenini ile devam edecektir. Gelinen yerde burjuva düzende hukuk, demokrasi vb. kavramların içinin nasıl da boş olduğu kör gözlerin bile göreceği denli ayyuka çıkmıştır. Kurulu düzeni aşma niyeti ve cüreti olmayanlar için yargının bağımsızlığına inanmak, demokrasi beklemek, mücadele ile değil de seçimlerle bir şeyleri değiştirebileceğini sanmak en kolay yoldur. Böylesi düzen içi, parlamenter hayalleri olanlar tabii ki AKP'nin demokrasi komedisine katılabilirler.

Çözüm devrimci mücadelede!

Türkiye'deki tüm demokrasi sorunları ve de Kürt sorununun çözümü, kurulu düzeni yıkma mücadelesinden geçmektedir. Bu gerçeğin üzerini çeşitli aldatmacalarla düzen sahipleri örtmek istemektedir. Bunun adı kimi zaman demokrasi aldatmacası kimi zaman da seçim aldatmacası olmaktadır. Ancak komünistler, işçi ve emekçilerin demokratik taleplerini paketlerle ya da seçim sandıklarıyla değil, devrimci sınıf mücadelesini yükselterek dışı dış mücadele ile kazanacağını söylemektedir. İşçilerin, emekçilerin ve Kürt halkının birleşik, militan, devrimci mücadelesi ile bu mümkün olacaktır. Komünistler, düzenin tüm aldatmacalarına karşı işçilere, emekçilere ve gençlere “Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!” şiarını taşımaya devam edeceklerdir.

“Biri yer bini bakar, kıyamet ondan kopar!”

Forbes dergisi tarafından düzenli olarak açıklanan en zenginler sıralaması, Türkiye’de de yapılıyor. Bu yıl dokuzuncu kez hesaplanan sıralamayla en zengin 100 ‘yerli’ burjuvanın kimler olduğu listelendi.

Bu sıralamaya göre en üst 10 basamakta Yıldız Holding sahibi Murat Ülker, Enka İnşaat sahibi Şarik Tara, Fiba Holding sahibi Hüsnü Özyeğin, Rönesans Holding sahibi Erman Ilıcak, Koç Holding’den Semahat Arsel, Doğu Holding’den Ferit Şahenk, Koç Holding’den Rahmi Koç, Koç Holding’den Suna Kırac, Doğu Holding’den Filiz Şahenk, Enka İnşaat’tan Sinan Tara bulunmaktadır.

Görünen malvarlıkları ise yanıltıcı olmamalıdır. Paraya tapanlardan, tüm birikimlerini denetime açık tutmalarını beklemek saflık olur. İşçilerin ve emekçilerin alınterini çalanların, hazinelerini uluorta bir yerde saklaması işin mantığına aykırıdır. En büyük gayri meşru kazanç, emek hırsızlığıdır. Gasp edilerek elde edilen servet şeffaf olmasa da hırsızlık düzeni yasalara uygundur. Yasalar eğer dar gelirse, bir iki rötuşa genişletilebilir.

Son günlerde yolsuzlukları nedeniyle suçüstü yakalanan hırsızların durumu, bütünün sadece küçük bir parçasıdır. Gerçek resim bu figürlerle sınırlı değildir. Düzenli olarak açıklanan birinci ve ikinci büyük 500 sermaye kuruluşu örneğinde olduğu gibi, en zenginler sıralaması da emekçilerin sırtından geçinen o bir avuç asalağın karmaşık ama basit yapısını göstermektedir.

Sermaye sınıfı, içinde her ne kadar farklı eğilimler barındırsa da nihayetinde tek bir sınıf çıkarına, aynı haksız kazanca dayanır. Özel mülkiyet düzeninden, kapitalizmden beslenir. Örneğin Haziran Direnişi’nde kapılarını eylemcilere açan Divan Otel’in sahibi Koç’ların bu tutumu, onları bizden yana yapmaz. Aksine, kendileri servet içinde yüzerken sefalet mahkum ettiklerine açılan bu kapılar hiç de hayra açılmamıştır. Tıpkı ’97 yılındaki ışık söndürme eylemlerinde, Sabancı Center ışıklarının yanıp sönmesi gibi... Hiçbir kapitalistin kazancı “helal kazanç” olmadığı gibi, paranın da dini, imanı, milliyeti, ulusalı yoktur.

Hırsız hırsıza baka baka çalar!

Forbes tarafından açıklanan en zengin 100 yerli burjuvanın en üst 10 basamağındakilerin görünen servetlerinin toplam tutarı 25 milyar 450 milyon dolardır. Bu tutar bu asalakların göstere göstere çaldıkları, yani asıl servetlerinin oldukça az bir kısmıdır. Tıpkı birkaç hafta önce sorulsa, babalarının oğlu Bilal Erdoğan’ların, Barış Güler’lerin açıklayacakları servetin bilinenin çok azı olacağı gibi. Düşünün ki Erdoğan ve Bilal’in telefon kayıtlarında geçen rakamlara göre sadece evde bulunan nakit paranın tutarı 1 milyar dolardır.

Sadece bu 1 milyar dolar üzerinden hesap yapılsa bile bu miktar, 2 milyon 582 bin 151 asgari ücretlinin maaşına eşittir. Ya da 400 TL burs alan 5 milyon 461 bin 250 öğrencinin bursuna denktir. 60 bin kişiye 1 hastanenin düştüğü Türkiye’de 1 milyar Dolara 50 yataklı 300 hastane, 833 tane 16 derslik okul, 208 tane 400 yataklı öğrenci yurdu ve 40 bin konut yapılabilmektedir.

Tüm bu zenginlikler açlık ve yoksulluk sınırlarıyla birlikte hesaplanmalıdır. Öte taraftan ünlü tenisçi Maria Sharapova ile maç yapmak, Oscar törenine katılmak, ünlü sporcu Tiger Woods ile golf oynamak ya

da istediği şatoda kalmak için “Türk” zenginlerin tek seferde gözünü kırpmadan harcadığı para 1.5 milyon dolardır.

“İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır!”

Servet ve sefalet arasındaki uçurum gittikçe büyürken eğer bir devlet, vergi gelirlerinin %85’ini, gelir dağılımında en az pay düşen işçi ve emekçilerden alıyorsa bu yeterince şey anlatmaktadır. Elbette haramilerin servetini hesaplamak imkansızdır. Ancak burjuvaların evindeki bir su musluğu, banyosunun küveti, yere serdiği tek bir halısı, kapısının kulpu, kol saati, kravatı da emekçiler için bir servet değerindedir. Burjuvaların bu göz kamaştırıcı zenginliği, sadece tek tek bireylerin hırsının değil, kapitalist sistemin sonucudur.

Varsın haramiler servet biriktiredursunlar. İşçi ve emekçiler öfke biriktirmektedirler. Haramilerin saltanatının yıkılıp, tahtlarının devrileceği günler uzak değildir. Öyle bir toplumsal iş bölümü uygulanacaktır ki “herkesten yeteneğine göre, herkese emeği kadar” ilkesi, üretilen tüm zenginliklerin eşitçe paylaşılması için bir teminat olacaktır. Üretim araçları, bireylere kazanç sağlayan bir mülk olmayacak, toplumsallaştırılacaktır. Devlet aygıtı, çeşitli üretim alanlarında ve küçükten büyüğe tüm yaşam alanlarında kurulu olan işçi meclisleri aracılığıyla işçi sınıfının denetiminde olurken, aynı zamanda karar sahibi merci olan kuruluşlar da böylesi meclisler olacaktır. Toplumsal hayatta kargaşayı önlemekle, sadece işlere çeki düzen vermekle görevlendirilen devlet yönetimi, bu meclisler tarafından seçilecek, işçiler bu görevlere doğrudan aday olabileceklerdir. Gerektiğinde yine işçi örgütleri tarafından bu görevlere son verilecektir.

Böyle bir devlet aygıtında yolsuzluğa, hırsızlığa cesaret edilemeyecektir. Ola ki geçmişten kalan alışkanlıkların sindiği bireyler buna yeltensinler; tüm insanlık suçlarına karşı olduğu gibi böylesine suçlarda da “hafifletici hiç bir neden” olmayacaktır. İşte bu devletin adı sosyalist işçi emekçi cumhuriyetidir. Böyle bir düzene ise sınıf bilincini kuşanmış, komünist işçi partisiyle bütünleşmiş işçi sınıfının yapacağı sosyalist devrimle ulaşılabilir.

Ses kaydındaki pervasızlık!

Geçtiğimiz günlerde başlayan ve AKP hükümetinin ipliğini pazara çıkaran ses kaydı furyası devam ediyor. Bu akşam servis edilen kayıtlarda da Tayyip Erdoğan ile eski Adalet Bakanı Sadullah Ergin arasında geçen konuşmalar yer alıyor.

Ses kaydında AKP şefi Erdoğan Sadullah Ergin ile Aydın Doğan davası üzerine konuşuyor. Aydın Doğan davasında AKP’yi rahatsız eden karar üzerine kızan Erdoğan Ergin’den açıklama istiyor. Ergin’in yargı kararının sonucuna dair verdiği yanıt ise Erdoğan’ın pervasızlığını katlayarak aşıyor. Ergin, şefine cevaben kararın arkasında “Alevi hakim” olduğu bilgisini veriyor. Bakanlar Kurulu toplantısı sırasında bu konuda not ilettiğini hatırlatan Ergin, mezhepçilikle açıklamaya çalıştığı kararın üst kurulda çözüleceği teminatını vermeyi ihmal etmiyor. Bu da tarafsız yargının bir masal olduğunu bir kez daha kanıtlıyor.

Erdoğan’ın bizzat yargı kararları için kitleler önünde söyledikleri düşünüldüğünde aslında telefondaki pervasız diyalog da hiç şaşırtıcı gelmiyor. Sivas katliamının faillerini zamanaşımı ile aklayanları selamlayıp, 1 Mayıs mitinginden yargılananlara ceza vermeyenlere sayıp söven Erdoğan’ın, Aydın Doğan kararına gösterdiği tepki hiçbir olağanüstülük taşımıyor. Düzen içi çatışma vesilesiyle birer birer ortaya serilen pislikler perde akasında da olsa gölgesiyle önümüzdeydi. Bilal Erdoğan’ın gemicikleri ses kayıtlarından çok önce ortadaydı.

Yolsuzlukları yaratan, yargıyı avucunda tutan düzen ayakta durdukça nice devrimci Erdal Eren yaşı büyütülüp asılacak, nice Başbakan oğlu ise hırsızlık yapıp serbest dolaşacak.

Koç ve Erdoğan

“istikrar” için buluştu!

AKP hükümeti döneminde, tekelci burjuvazinin temsilcisi olan TÜSİAD ile ilgili çok şey söylendi. Çoğunlukla da TÜSİAD'ın rolünü karartan, sermaye sınıfının bu önemli temsilcisine dair yanlışlığı yaratan ifadelerdi bunlar.

Özellikle Koç Grubu üzerinden daha çok gündeme gelen bu tartışmalarda TÜSİAD, AKP karşısında muhalif bir çizgide gösterilmeye çalışıldı. Rahmi Koç'un 2001 yılında söylediği “Erdoğan'ın 1 milyar doları var” sözü kimi zaman buna kanıt gösterildi. Hükümeti döneminde sermayeye sınırsız hizmetler sunan AKP'nin dinci-gerici platformu zaten bilinmektedir. Ayrıca yaslandığı toplumsal tabakanın gerici özlemlerini de dikkate almak zorundaydı. Toplumsal yaşama devlet eliyle gerici müdahalelerde bulunması, burjuvaların “modern” yaşamını da rahatsız etmesine neden olmuştu. Çeşitli zamanlarda bir takım çıkışlara neden olsa da, bunların hiçbirisi AKP'nin sermaye sınıfına verdiği hizmetle kıyaslanamaz. Bundandır ki ekonomik alanda AKP tarafından hayata geçirilen uygulamalar sermaye tarafından sürekli memnuniyetle karşılanmıştır.

AKP'nin kredisinin sermaye nezdinde tükenmiş olmasının gerisinde, AKP bu politikalarından vazgeçemediğine göre, başka bir neden vardır. Erdoğan'ın üzerinin çizilmesine neden olan, emperyalizmin “ılımlı İslam” projesinin geldiği durum ve ayrıca Türkiye'de de AKP gericiliğine karşı yükselen toplumsal muhalefettir.

Son olarak Koç Holding Yönetim Kurulu Başkanı Mustafa Koç ve Yönetim Kurulu Üyesi Ali Koç'un Erdoğan ile yaptığı ‘sürpriz’ görüşme gündemde önemli bir yer tuttu. Haziran Direnişi'nin ardından Koç Grubu'na yönelik, TÜPRAŞ üzerinden bir takım mali denetimler, ihalelerin verilmemesi gibi sorunlar yaşanmıştı.

Koç Grubu, 17 Aralık'tan sonra cemaatle ilişkileri üzerinden de Erdoğan'ın eleştirileriyle karşılaşmıştı. Gülen Cemaati'nin sermaye kuruluşu TUSKON, Koç'un da aralarında olduğu bir grup kapitaliste Uganda'dan ananas hediye etmiş, Gülen de Koç'a tespih göndermişti.

Mustafa Koç, tüm bunların ardından 2 Mart günü *Hürriyet*'e yaptığı açıklamalarda, açığa çıkan tüm bu yolsuzlukların, telefon kayıtlarının yarattığı toz duman içinde sermaye sınıfının asıl kaygısını dile getirmişti.

Koç'u şu sözleri çok şey anlatmaktadır: *“Bir kere seçim psikolojisine girildi ve ortam her zamankinden daha gergin. Bunu göz ardı etmememiz lazım. 17 Aralık'tan beri gelişen olaylardan dolayı, piyasalar ister istemez tedirgin oluyor. Bu tansiyon aşağı çekilirse piyasalar da derhal olumlu cevap verecektir. Güveni hemen yeniden tesis etmemiz lazım, bunu da başarabiliriz.”* Haksız kazancın daha sorunsuz devam etmesi için diyor ki Koç: *“Piyasalar tedirgin, güveni yeniden tesis edelim.”*

Koç'un istemleri şaşırtıcı değildir. Çünkü yolsuzluklarda ismi geçen ve geçmeyen AKP'liler kendi hazinesinden çalmamıştır. Tüm bu hırsızların kasalarında biriktirdikleri işçi ve emekçilere aittir.

Koç ayrıca Gülen'le yaptığı konuşmayı da savunarak bunun kimseyi ilgilendirmediklerini söylemektedir. Kendisine gönderilen ananas da zaten *“gayet de lezzetlidir”* dedi. AKP ile aralarındaki ilişkiye dair söyledikleri ise dikkat çekicidir. Koç, AKP ve cemaat arasındaki sorunda *“kesinlikle taraf değiliz, eşit mesafedeyiz”* dedikten sonra eklemeyi ihmal etmemişti: “Ankara ile aramızda çok ciddi dezenformasyon yapılıyor. Bizim hükümete yakın olmamızı istemeyen bir kesim var. İftira üzerine iftira, yalan üzerine yalan, bir yere kadar.” Bu çerçevede son sözleri ise gerçeğin itirafıdır, üzerinde yaşadığımız topraklar, anlaşılmaktadır ki sadece bu hırsızların ortak vatanıdır. Koç, AKP ve Erdoğan'ı kastederek, *“sonuç olarak bu ülke hepimizin ülkesidir”* demektedir.

Haziran Direnişi'nde Divan Oteli meselesine gelince şunları söylemektedir: *“Çok fazla üzerimize gelinse de cevap vermemeyi seçtik, devletimizle kavga etmek bize yakışmaz.”* Haklıdır, sermaye devleti elbette onlara aittir. Tüm hırsızlıkların, yolsuzlukların, talanın, rantın ve sömürünün kaynağı olan bu sermaye devleti elbette işçi ve emekçilere ait olamaz.

Medyaya yansıyan haberlere göre, Koç Grubu ve Erdoğan'ın Ankara'daki görüşmesi olumlu havada geçmiş, buzlar erimiştir. Belki de bu buluşmada buzları eriten, iki hırsız takımının yeniden racon kesmesi, yağmalanacak yerlerin yeniden paylaşımı ve birbirlerinin alanına girilmemesinin teminatı olmuştur. Çünkü hırsızlar daha fazla talan için istikrar istemektedir. <https://rantey.org>

O'nun evladı var, anlıyor!

Ses kayıtları çoğaldıkça Erdoğan'da, bakanından vekiline diğer AKP'liler de düştükleri durumun sarsıcı etkisiyle sürekli yeni açıklamalar yapmak zorunda kalıyorlar.

Erdoğan, dün yol arkadaşları olup ta bugün ezeli düşman haline gelenleri alt etmek için son olarak “onların evladı yok, anlamazlar” dedi. Ne çarpıcıdır ki bu sözler oğlu Bilal'le yaptığı telefon konuşmalarının hemen arkasına geldi. Erdoğan'ın bu söyledikleri elbette duygularına tercümanlık yaptığı bakanlarını da derinden etkilemiştir. Zira bu yolsuzluk batağıyla anılan bakan çocuklarının düştüğü durum, hayırlı evlatlık yaptıkları babalarını fazlasıyla üzmüş durumda.

Erdoğan bir ‘baba’ olarak kol kanat gerdiği oğluna sahip çıkmakla övünüyor. Çünkü onlar babalı oğullu yolsuzluk düzeninden beslendiler. Şimdi ailecek “beraber yürüdükleri yolda” son virajlar alınırken, geride kimsenin kalmasını istemiyor.

Bu düzen kurtlar sofrasıdır. Geride kalanı kapanlar, sadece yakaladıklarıyla yetinmeyeceklerdir. Hırsızların önde gideni, arkadan gelenlerin hışmından kurtulamayacaktır.

Kapitalist sistemin acımasız yasalarında “iş barışı” olmadığı gibi, sermaye grupları arasında ki dayanışmada bir yere kadardır. Bu yağma ve talan rejimi tehlikeye girdiği şartlarda sıkı bağlarla birbirlerine bağlananların, iş pazar kavgasına gelince durumu değişmektedir. Bugün de üretilen zenginlikleri çalmak için bu pazara tezgah kuranlar, birbirlerinin ayağını kaydırmak için tüm bu yaşananları kendi çıkarlarına göre değerlendirmeye çalışmaktadırlar.

Amaçları kendi tezgahlarını büyütme. O tezgahta işçinin emekçinin alınteri, emeği vardır. Seçimlerin de yaklaştığı şu dönemde tüm düzen partileri kendi ‘tezgahlarını’ kurmuş, yalanlarını satabilecekleri müşteri beklemektedirler.

Tam da böyle bir dönemde Erdoğan, duygulara hitap eden cümleleri de kendi tezgahına koymaktadır. Gülen'in, Erdoğan'ın, diğer AKP'lilerin ağlama sahnelerini hatırlayınız. İşte o sahte göz yaşların tümü tezgahlarına düşen bir malzemedir. Çünkü alıcısı çoktur. Şimdi de öyle. Diyor ki Erdoğan “onların evladı yok, anlamazlar.”

Ama bu bile, bu ülkede yaşayanlar için ağır bir hakarettir. Daha geçtiğimiz hafta Berfo Ana'nın birinci ölüm yıldönümüydü. 33 yıl boyunca devlet tarafından kaybedilen oğlunu arayan, “hiç değilse ölmeden önce oğlunun mezarına çiçek koymak” isteyen bir annenin son isteği bu. Haziran Direnişi'nde hayatını kaybeden Mehmet Ayvalıtaş'ın annesi Fadime Ayvalıtaş, oğlunun katiliyle hesaplaşmadan hayatını kaybetti bu ülkede. Ölüm Orucu'nda kaybettiği kızının resmini bağrına basan, kaybettiği çocuğunu arayan annelerin, yitirdiği çocuğunun mezarını ziyaret eden babaların yargılandığı bir ülke.

Erdoğan'ın sözleri bu gerçeklerle birlikte okunmalıdır. Bu topraklarda, çocukları kendileri gibi hırsız olanlarla değil, sömürünün, eşitsizliğin, adaletsizliğinin, yağmanın ortadan kalkması için mücadele eden, bu uğurda büyük bedeller ödeyen devrimcilerin anne ve babalarıyla gurur duyulacaktır.

Ukrayna’da kriz ve savaş rüzgarları...

Batılı emperyalistlerin organize ettiği ve Ukrayna’da sağcı-faşist bir darbe ile sonuçlanan olayların yarattığı gerilim, tarafların savaş rüzgarları estirmesi ile tehlikeli bir noktaya vardı. Ukrayna, olayların cereyan ettiği saha olsa da, esas sorun batılı emperyalistlerin Rusya’yı kuşatma girişimleri ve Putin yönetiminin buna karşı gösterdiği sert tepkide odaklanıyor.

Ukrayna’yı Rusya’nın “yumuşak karnı” kabul eden ve bu noktadan saldırıya geçen batılı emperyalistler, bekleneneği gibi, Putin yönetiminin sert ve geri adım atmayan tutumuyla karşı karşıya kaldılar. Ukrayna gibi, Rusya’nın egemenleri için “hayati önem” taşıyan büyük bir ülkeyi, “AB kölesi/NATO üssü” haline getirme teşebbüsünde bulunan batılı emperyalistler, sert bir tutumla karşı karşıya kalınca, olayları tek yanlı ve abartılı bir şekilde yansıtarak, savaş rüzgarlarının esmesinden Rusya’yı sorumlu tutma gayreti içindeler.

Sağcı yönetim NATO’ya sığınıyor

Darbe gerçekleştirip yönetimi ele geçirmek için batılı emperyalistlerin mali, askeri, siyasi, diplomatik desteğine yaslanan Kiev’deki sağcı hükümet, şimdi de Kırım’da gelişen olayları bahane ederek, “Rusya bize savaş ilan etti, NATO bizi savunmalıdır” feryadını yükseltmeye başladı.

Rus parlamentosunun Putin’e savaş ilan etme yetkisi vermesi, Kırım’da Özerk Cumhuriyet’in darbe hükümetini tanımaması, bu bölgede bulunan Deniz Kuvvetleri’ne bağlı birliklerin Kırım hükümetinin emrine girdiklerini ilan etmeleri ve Moskova’dan yapılan, “Rusları ve Rusça konuşanları koruyacağız” açıklamaları, NATO’yu yardıma çağıran darbe hükümetinin gerekçeleri oldu.

Orduyu alarma geçiren, yedek askerleri göreve çağıran, Rusya’nın Ukrayna’yı işgal etmesine karşı savaşılmaya hazır olduğunu ilan darbe hükümeti, aynı anda, emperyalist efendilerine “bizi kurtarın” diye de yalvarmaya başladı. “Savaş komitesi” kuran darbe hükümeti, NATO’yu yardıma çağırarak hem Rusya üzerindeki basıncı arttırmak hem batılı emperyalistlerin olası bir askeri müdahalelerine zemin hazırlamaya çalışıyor.

Batılı medya tekellerinin kışkırtıcı hamlesi

Ukrayna’daki olayları, dünya gündeminin ilk maddesi olarak değerlendiren batılı haber ajansları ve büyük medya tekelleri, olayları tek yönlü yansıtan, batılı emperyalistlerin saldırgan tutumunu yok sayan, Rusya’nın hamlelerini abartarak yansıtan bir yayın çizgisi izliyor. İşi asılsız haberler yayarak sanki savaş kapıdaymış gibi bir hava yaratma noktasına varıran bu medya, emperyalist saldırganlığa zemin hazırlama misyonu ile hareket ediyor.

“Rus ordusu Kırım’ı işgal etti”, “Sivastopol’daki Rus donanması, Kırım’daki Ukrayna birliklerine ultimatom verdi”, “Rusya Ukrayna’yı işgale hazırlanıyor” türünden haberler yayan medya tekelleri, Ukrayna krizini derinleştiren ve savaş rüzgarlarının esmeye başlamasına neden olan batılı emperyalistleri, mazur göstermeye de çalışıyor.

ABD, NATO, AB tehditleri...

Ukrayna krizini derinleştiren, faşist çetelerin tasmalarını çözen, darbe hükümetinin arkasında duran ABD-NATO-AB üçlüsünün şefleri kışkırtıcı, saldırgan açıklamalar yaparak Rusya’yı tehdit etmeye başladılar. Bu cephe kendi içinde homojen olmamakla birlikte, Ukrayna üzerinden Rusya ile yaşanan gerilimde aynı safta duruyor.

Saldırganlığın başını çeken ABD başkanı Barack Obama, yaptığı açıklamalarla tehdit üstüne tehdit savurdu. Son açıklamasında, “Rusya’nın Ukrayna’daki hamleleri uluslararası hukuku ve Ukrayna’nın bağımsızlığını ihlal ediyor. Rusya Ukrayna’ya asker sokup cezasız kalamaz. Rusya, Ukrayna’da yaptığı askeri müdahale ile tarihin yanlış sayfasındadır” sözlerini sarf eden Obama, Rusya ile askeri ve ekonomik ilişkileri askıya aldığını da ilan etti.

“Eğer Rusya şimdiki yolunda devam ederse, ABD, Rusya’yı izole edecek ekonomik ve diplomatik bir dizi adım atacak” tehdidini savuran Obama’ya Dışişleri Bakanı John Kerry de katıldı. ABD’nin önde gelen TV kanallarını dolaşarak açıklamalar yapan Kerry, gazetecilerin “Eğer Rusya geri adım atmazsa ABD yaptırımlar uygulamakta istekli mi?” sorusuna, “Kesinlikle. ABD ve Başkan Obama şu anda tüm seçenekleri göz önünde bulunduruyor, seçeneklerin hepsi masada” yanıtını vererek tehditlere devam etti. Bilindiği üzere, “Seçeneklerin hepsi masada” söylemi, emperyalist saldırganlık ve savaş politikasının simgelerinden biri sayılıyor.

Bu arada Ukrayna’daki olaylarla ilgili olağan üstü toplanan AB Dışişleri Bakanları da, savaş ortamının oluşmasındaki sorumluluklarını perdeleyip, krizin derinleşmesinden Rusya’yı sorumlu tuttular.

Rus silahlı güçlerinin Ukrayna’daki eylemlerini, “saldırı” diye niteleyen AB şefleri, bu ülkenin egemenlik ve toprak bütünlüğünün açık ihlalini, “güçlü şekilde” kınadıklarını duyurdular.

Rusya’ya silahlı güçlerini derhal süreklili konuşturıldıkları üslere çekmesi çağrısı yapan AB Dışişleri Bakanları, mevcut krize barışçıl çözüm bulunmasını ve uluslararası hukuk kapsamındaki ilke ve yükümlülükler tam saygı gösterilmesi gerektiğini belirttiler.

ABD-AB ikilisiyle birlikte harekete geçen emperyalist savaş aygıtı NATO ise, Ukrayna’daki yönetimi “değerli müttefik” ilan etti. Ukrayna’daki darbe hükümetini desteklediklerini ilan eden NATO şefi Anders Fogh Rasmussen, Polonya hükümetinin talebi üzerine, olağanüstü toplantı gerçekleştireceklerini açıkladı.

ABD ve işbirlikçileri cephesinden yapılan bu tehditkar açıklamaları, ABD, İngiltere, Fransa, Almanya, İtalya, Japonya ve Kanada’nın, Haziran ayında Soçi’de yapılması planlanan G8 Zirvesi’nin hazırlıklarını askıya almaları tamamlıyor. Bu arada batılı şeflerin Kiev ziyaretleri devam ediyor.

Putin: “Ukrayna’ya askeri müdahale olası ama gündemde değil”

ABD-AB-NATO kaynaklı tehditlere rağmen, politikasında değişikliğe gitmeyen Rusya yönetimi, batılı

devletleri, jeosiyasi hesaplarını bir kenara bırakıp, Ukrayna halkının sorunlarıyla ilgilenmeye çağırdı.

Obama-Kerry ikilisinin tehditlerine yanıt veren Rusya Dışişleri Bakanı Sergey Lavrov, şu ifadeleri kullandı; “ABD Dışişleri Bakanı Kerry’nin, Ukrayna ve Kırım’da yaşanan gelişmelerle ilgili kamuoyu önünde yaptığı açıklamalarda Moskova’yı adres gösteren tehditleri kabul edilemez. Ukrayna halkının yaşadığı zor süreçleri anlamak zahmetine girmeden ve yönetimin aşırı gruplar tarafından güç kullanılarak ele geçirilmesinden sonra oluşan durumu objektif bir şekilde değerlendirmeden, Dışişleri Bakanı Kerry, soğuk savaş damgalarını kullanarak Ukrayna’da darbe yapanları değil, Rusya’yı cezalandırmayı teklif ediyor.”

Kiev’de radikal-ırkçı bir yönetimin bulunduğu, bunun ise Kırım ve Ukrayna’nın doğusunda yaşayan Rus asıllı ve Rusça konuşan halkın güvenliğini tehdit ettiğini belirten Lavrov, kriz aşılana kadar Rus askerinin bu bölgelerde kalacağını söyledi.

Krizin derinleşmesinden sonra ilk defa basın toplantısı düzenleyen Putin ise, “Biz Ukrayna’yla savaşmak istemiyoruz. Ordunun Ukrayna’ya girmesine şimdilik ihtiyaç yok ama böyle bir olasılık var” ifadelerini kullandı. Ekonomik ambargo tehditlerine değinen Putin, bu kararı alacak olanların yaratacağı sonuçları da hesaba katmaları gerektiğini belirtti.

Ukrayna’daki darbe hükümetinin meşru olmadığını ifade eden Putin, devrik Cumhurbaşkanı Viktor Yanukoviç’in halen anayasal devlet başkanı olduğunu söyledi. Bu koşullarda Rusya’nın Kırım ve diğer bölgelerdeki halkın güvenliğini sağlamak için yardım etmeye devam edeceklerini belirten Putin, AB ülkelerini ABD’den bağımsız bir tutum almaya çağırarak, Rusya’ya ekonomik ambargo uygulanmasından, öncelikle AB ülkelerinin zarar göreceğini belirtti. Batılılarla işbirliğine devam etmekten yana olduklarını vurgulayarak, Rusya’nın Ukrayna politikasında bir değişiklik beklenmemesi gerektiği mesajını da verdi.

Kapitalist-emperyalizm savaş demektir

Batılı emperyalistlerin bu koşullarda, Ukrayna için Rusya ile savaşı girişmeleri kolay görünüyor. Ancak tarafların tutumlarında ısrar etmeleri durumunda, gerilimin daha da tırmanması olasıdır. Rus burjuvazisi ve onun temsilcisi Putin yönetimi, bölgede ve dünyada etkili bir güç olmak ve egemenlik sahalarını korumak için çaba harcarken, ABD ve işbirlikçileri ise, Rusya’nın güçlenmesini sınırlamaya, ona komşu ülkelerde hegemonya kurmaya, NATO üslerini bu ülkelere taşımaya dayalı politikada ısrar ediyor.

Kapitalist/emperyalist sistemin derinleşen açmazları ve güç odakları arasında şiddetlenen hegemonya çatışmaları, savaş tehlikesinin gündemde kalmasını kaçınılmaz kılıyor. Bu çatışmalar, bölgesel savaşların hem yayılmasını hem şiddetlenmesini tetikleyebilir. Nitekim Irak, Libya ve Suriye’nin yanı sıra, Ukrayna krizi de, herhangi bir ülkenin kısa sürede savaş alanı haline getirilebileceğini gösteriyor.

Bu koşullarda işçi sınıfı ve emekçilerin temel sorunu, devrimci sınıf örgütlerini kurup geliştirmek, hem sömürü ve köleliğe hem emperyalist saldırganlık ve savaşı karşı mücadeleyi yükseltmektir.

Birleşik, kitlesele bir devrimci gençlik hareketi için ileri!

Ekim Gençliği, gençlik mücadelesinin yükseltilmesi ve devrimci önderlik boşluğunun doldurulması için üzerine düşen görevleri tartıştı.

1 Mart Cumartesi günü, Türkiye'nin çeşitli illerindeki üniversitelerden Ekim Gençliği okurları, Ankara Jeoloji Mühendisleri Odası'nda yapmış oldukları etkinlikle gençlik hareketini tartıştı. Genel olarak gençlik ve dünyada gençlik hareketleri, Türkiye'de '60-'70 yılları arasında gençlik hareketi-"FKF ve Dev-Genç deneyimleri", Türkiye'de yakın dönem gençlik örgütleri ve son olarak da son dönemde gençlik hareketinin ihtiyaçları doğrultusunda Ekim Gençliği'nin misyonu üzerine sunumlar gerçekleştirildi. Esas vurgu ise tarihsel deneyimlerden de yola çıkarak, günümüz gençlik hareketinin nesnel olarak kitlesele bir devrimci örgüt ihtiyacı oldu.

İlk yapılan sunumla, gençliğin toplumdaki konumu ve toplumsal mücadelelerde, sınıf mücadelelerindeki önemi, kapitalizmde gençlik sorunun geldiği boyut ve bugün için gençliğin düzen karşısındaki dinamizmi ve bununla birlikte dünyada '68 hareketinde gençliğin rolü üzerine bir sunum gerçekleştirildi. Daha sonrasında ise '60'larda gençlik hareketinin yükselişi, FKF'nin kuruluşundan Dev-Genç'in ortaya çıkışı sürecine dair detaylı bir sunum gerçekleştirildi. Dev-Genç'in nesnel olarak gençliğin devrimci örgüt ihtiyacının bir ürünü olarak ortaya çıktığına değinildi. Esas olarak da bunun FKF içerisinde TİP'in reformist-parlamentarist çizgisinin aşılmasıyla başarıldığına vurgu yapıldı. Fakat Dev-Genç'in MDD akımının etkisinde devrimcileşmesinden ve işçi sınıfının öncü partisi boşluğunun doldurulamamasından kaynaklı yaşadığı sorunlara değinildi. Sunumların ardından gelen bir soru üzerine MDD'ci akımın ve Maoizmin, işçi sınıfının bağımsız politikalarını savunan komünist işçi partisinden yaratılmasına engel olan etkilerine de değinildi.

Daha sonra yapılan sunumların konusu ise yakın dönem gençlik örgütleriydi. Burada ilk önce reformizm-devrim ayrımı üzerinde duruldu. Somut olarak üniversitelerde yaşanan kitlesele eylemliliklerdeki farklı politik tutumlardan da örnekler verilerek reformizmin somutta gençliğin dinamizminin açığa çıkmasına nasıl engel olduğu belirtildi. Daha sonra ise Koordinasyon-Kolektif, TGB-İP, FKF-TKP örnekleri üzerinde duruldu. Bunların üzerinde durulmasının nedeni ise, her ne kadar düzen solu ya

da reformist politikalarla olsa da politik bir güç olmayı başaran örgütler olmalarıydı. İki sunumda, bu örgütlerin politikalarıyla, pratikleri-eylemleri, örgütsel işleyişleri bir bütün olarak ele alınarak nasıl güç oldukları, hangi toplumsal katmanları, neden ve nasıl harekete geçirebildikleri tartışıldı.

Son olarak yapılan sunumda ise gençliğin bugün geldiği noktada kitlesele bir devrimci örgüt ihtiyacı vurgulandı. Gençliğe dair yapılan şu vurgular dikkat çekti:

* Gençlik her zaman politik bir muhteva taşımıştır. Çünkü düzen gençliğin gelecek talebini hiçbir zaman karşılayamamıştır ve bu düzen gençliğin taleplerini karşılayamaz.

* Gençlik hareketi her ayağa kalktığında bir önderlik ihtiyacı duymuştur. Toplumsal hareketin kendiliğinden karakterinin sınırlılığı koşullarında buna öncülük, önderlik ihtiyacı hep olmuştur. Dev-Genç örneği bu ihtiyaçtan doğru ortaya çıkmıştır.

* Bugün Dolmabahçe, ODTÜ ve Haziran Direnişi örneklerinden de görüldüğü üzere, gençliğin kitlesele devrimci bir önderliğe ihtiyacı vardır. Ekim Gençliği'nin misyonu bu önderlik ihtiyacının karşılanması için çabalamak, gençliği sınıfın devrimci saflarına kitlesele olarak kazanmak olmalıdır.

* Ekim Gençliği, bu ihtiyaca uzun süredir vurgu yapıyor ve bunun için farklı araçlarla politik faaliyet

yürütüyor. Bugün yeni olarak yapılan vurgu ise politikalarını, eylemlerini, pratiğini bu kitlesele devrimci gençlik örgütünü yaratma hedefiyle hayata geçirmektedir. Esas hedef, ortaya konulan devrimci politikalar ekseninde gençliği kitlesele devrimci gençlik örgütü aracıyla harekete geçirmektir.

Bu vurgular üzerinden uzun tartışmalar yürütüldü. Ekim Gençliği'nin politik gücünden ayrı olarak, gençliğin kitlesele devrimci bir örgüte ihtiyaç duyduğu, bu ikisinin birbirine karıştırılmaması gerektiği vurgulandı. Ekim Gençliği'nin politika yapma-kitleleri harekete geçirme-politik güç olma açısından eksikliklerinin de bu çerçevede tartışıldığı etkinlikte, kitlesele devrimci örgüt ihtiyacının Ekim Gençliği'nin sınırlarını aşan bir tartışma olduğuna vurgu yapıldı. Bu yüzden de, kitlesele devrimci örgütü yaratma hedefiyle bugünden başta ileri gençlik kitleleri olmak üzere gençlik içinde devrimci politikaların tartışıldığı ve hayata geçirildiği bir sürecin örülmesi gerektiği belirtildi.

Önümüzdeki süreçte yerel ve bölgesel toplantıların örgütlenmesine, 6 Mayıs'ta Denizler anmasına merkezi anma ve etkinlik yapılması, son olarak da yaz kampının örgütlenmesine dair planlamalar yapılarak etkinlik sona erdi.

Ekim Gençliği / Ankara

İşgalci Greif işçileri İstanbul Üniversitesi'nde

Greif işçileri, İstanbul Üniversitesi'nde yapılan forumda öğrencilerle buluştu.

İşçiler "Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!" sloganıyla Edebiyat Fakültesi'ne girdiler. Atılan sloganların ardından yapılan konuşmada Greif'teki işgal süreci bahçedeki öğrencilere aktarıldı. Ardından işçiler ve öğrenciler birlikte yemekhaneye inerek buradaki öğrencilere de ajitasyonlarla, sloganlarla çağrı yaptılar. Ajitasyonlarda Cerrahpaşa'da direniş çadırı kuran yemekhane işçilerinin mücadelesine de değinildi. Bir işçinin yemekhanede yaptığı kısa konuşmanın ardından Hergele Meydanı'nda da Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

forumu çağrı yapıldıktan sonra forum başlatıldı.

Forumda söz alan işçiler örgütlenme sürecinden başlayarak Greif'in işgal sürecini öğrencilere aktardı. İşçiler konuşmalarının sonunda Greif işgaline destek beklediklerini ifade ettiler. Ardından konuşan bir öğrenci Greif işçilerinin başlattığı "Bir yevmiyeni Greif işçileriyle paylaş!" kampanyasının üniversitede de hayata geçirildiğini söyledi ve öğrencilere "Harçlığını Greif işçileriyle paylaş" çağrısı yaptı.

"Harçlığını Greif işçileriyle paylaş!" şiarıyla öğrencilerden 150 TL para toplandı.

Ekim Gençliği / İstanbul

Ali İsmail Korkmaz amfisi etkinlikleri

Hacettepe Üniversitesi'nde "Başka bir Hacettepe mümkün!" üst başlığıyla örgütlenen etkinlikler başladı. Dev-Genç, Devrimci Proletarya, Direnişçi Üniversiteliler, Ekim Gençliği, Kaldıraç, Kurtuluş Yolunda Dev-Genç, SGD ve Yurtsever Öğrenciler tarafından çağrısı yapılan etkinlikler için bir açılış yürüyüşü gerçekleştirildi.

Edebiyat Fakültesi önünde buluşan öğrenciler, burada yaptıkları konuşmalarla Ali İsmail'in anısını yaşatmaya söz verdiler. Daha sonra Ali İsmail Korkmaz Amfisi'ne yüründü. "Direnişi sürdürüyoruz! Ali İsmail'i yaşıyoruz!" pankartıyla yürüyen öğrenciler yürüyüş esnasında Haziran Direnişi'nde katledilenleri anan ve direnişi selamlayan sloganlar attılar. Amfinin önüne gelindiğinde sonlandırılan yürüyüşle etkinlikler başlatıldı.

"Vardık, varız, varolacağız!"

Program kapsamında örgütlenen "Toplumsal cinsiyet ve Gezi" konulu etkinlik başladı. Etkinlik programı Ali İsmail anısına hazırlanan bir videonun gösterimi ile devam etti. Daha sonra Ali İsmail şahsında, direnişte katledilenler anısına saygı duruşu gerçekleştirildi.

Ankara Kadın Platformu temsilcisi ve Hacettepe direnişçisi kadın işçi etkinliğe katılım sağlayamasa da, devrimci 8 Mart'ı temsilen Ankara Büyükşehir Belediyesi Bağımsız Sosyalist Başkan Adayı Melek Altıntaş ve Kaos-Gl temsilcisinin katılımıyla Haziran Direnişi ve toplumsal cinsiyet tartışıldı.

İlk olarak söz alan **Melek Altıntaş** konuşmasına 8 Mart'ı anarak başladı. 8 Mart'ın tarihsel olarak ortaya çıkışından ve yarattığı birikimden söz eden Altıntaş, Haziran Direnişi'nin de bu tarihten bağımsız tartışılmayacağını sözlerine ekledi. Daha sonra AKP iktidarının on yılı aşan iktidarı boyunca kadına yönelik saldırılarını örnekledi ve tüm bunların salt AKP'nin kadın düşmanlığıyla açıklanamayacağını söyledi. Sermayenin ihtiyaçlarından söz etti. Kadın sorununa, 8 Mart'a ve bu bağlamda Haziran Direnişi'ne sınıfsal bakışı ortaya koyan Melek Altıntaş, kadınların mücadeledeki önemini vurguladı.

İkinci konuşmayı Kaos-Gl temsilcisi yaptı. Temsilci, Haziran Direnişi'nde LGBTİ bireylerin katılımını ve direnişe etkilerini tartışmaya açtı. Daha sonra toplumsal cinsiyet algılarını parçalamanın gerekliliğinin altını çizerek sol harekete dair eleştiriler yöneltti.

Konuşmaların ardından soru-cevap bölümüne geçildi. Bu bölümde canlı tartışmalar yapıldı.

Rektör tabela astırdı

Ayrıca Ali İsmail Korkmaz Amfisi'nde 3 gün boyunca sergilenecek olan Mehmet Özer'in fotoğraf sergisi de açıldı. Rektör Murat Tuncer ise öğrencilerin baskısı üzerine amfiye Ali İsmail'i anan bir tabela astırdı.

Ekim Gençliği faaliyeti

Ali İsmail Korkmaz Amfisi çalışmalarını sürdüren Ekim Gençliği okurları, bir yandan da devrimci faaliyete devam ediyorlar. "Diren örgütlen" şiarlı afişleri kullanan Ekim Gençliği okurları, derginin son sayısını ve *Kızıl Bayrak*'ı öğrenci ve akademisyenlere ulaştırıyorlar. Seçim gündemli faaliyetler ise bildirge dağıtımlarıyla sürüyor.

"Bizim bir Haziranımız bir yıl yetecektir dünyaya!"

Ali İsmail Korkmaz amfisi etkinliklerinin ikincisi ise Temel Demirel'in katılımıyla gerçekleştirildi. Demirel, Haziran Direnişi'ni ve bu direnişte gençliğin tuttuğu yeri irdede. Demirel'in sunumunun ardından söyleşi bölümüne geçildi. Bu bölümde direniş ve medya, direnişin yarattığı birikim ve çıkarılması gereken dersler ile yaklaşan 1 Mayıs üzerine tartışmalar yürütüldü.

Katil polis Beytepe'den defol!

Geçtiğimiz hafta Beytepe'de dolaşan bir sivil polis devrimci-ilerici öğrenciler tarafından teşhir edilmişti. Bu olay üzerine biraraya gelen siyasetler ortak bir platform kurarak rektör-polis-ÖGB işbirliğine karşı mücadele edeceklerini ve katil polisleri üniversitelerde rahat vermeyeceklerini ilan ettiler.

5 Mart'ta yapılan bir eylemle ÖGB ve sivil polislerin ortak kullandığı oda teşhir edildi. Öğle saatlerinde yemekhane önünde buluşan öğrenciler "ÖGB odası sivil polis yuvası!" sloganıyla odanın bulunduğu yere yürüdüler. Bu esnada hareketlenen Özel Güvenlikler odanın kapısını kilitlediler ve önüne barikat kurdular. Öğrenciler ise sloganlar ve ajitasyonlarla bunun bir uyarı eylemi olduğunu belirterek odanın kapısına "Katillerden hesap sorduk, soracağız! ÖGB-polis-rektör işbirliğine son!" "Katil polis Beytepe'den defol!" "Ali İsmail'in katilleri aramızda!" yazan afişler asıldı.

Ücretsiz Dergi Kızıl Bayrak'ın dağıtıldığı bir etkinlikte

DTCF'de soruşturmalar sürüyor

DTCF Ekim Gençliği, ozalitlerle Greif işçilerinin fabrika işgalinin duyurusunu yapmaya 27 Mart'ta da devam etti. Ayrıca Greif işçilerine destek için başlatılan imza kampanyası kapsamında, akademisyenleri odalarında ziyaret ederek hem Greif sürecini anlattılar hem de imza istediler.

Uygulamaya geçirilmeye çalışılan Kampüskart konusunda da teşhir çalışması yürüten Ekim Gençliği, hem astığı ozalitlerle hem de sohbetlerde öğrencileri üniversitelerin, eğitimin ticarileştirilmesi konusunda tutum almaya "Kampüskartları almamaya" çağırdı. Akademisyenlere ve öğrencilere *Kızıl Bayrak* da ulaştırıldı.

Soruşturma terörü

Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü'nde yapılan Aydın Erdem anması eylemine Rektörlük tarafından soruşturma açıldı. Aralarında bir Ekim Gençliği okurunun da bulunduğu onlarca ilerici, devrimci, yurtsever öğrenciye "basın açıklamasına katılmak" ve "slogan atmak"tan açılan soruşturmanın savunması 4 Mart'ta Hukuk Fakültesi'nde yapılacak.

Geçtiğimiz yıl 20 Mart'ta Cebeci'deki Newroz kutlamasına polis saldırısı sonucu önce Rektörlük tarafından soruşturma başlatılmış, ardından da polis şikayeti üzerine dava açılmıştı. Aralarından Ekim Gençliği okurunun da bulunduğu davaysa, 1 Nisan 2014'de 17. Asliye Ceza Mahkemesi'nde başlayacak.

Ekim Gençliği / DTCF

Soruşturmalarla karşı eylemler

Mersin Üniversitesi'nde arkadaşlarının hayatını kaybetmesine neden olan sorumsuzluğu protesto eden öğrenciler Rektörlük Binası'nı işgal etmişti. Bu işgalin ardından rektörün soruşturma açılmayacağına dair söz vermiş olmasına rağmen hem rektörlük hem de Mersin Emniyet Müdürlüğü öğrenciler hakkında soruşturma başlatmıştı.

Soruşturmalar sonucu haklarında tedbir kararı alınan 27 öğrenci üniversiteye alınmıyordu. 4 Mart günü de hem okula alınmayan öğrenciler hem de diğer öğrenciler, üniversite yolunu araç trafiğine kapatarak eylem yaptılar.

Çiftlikköy Kampüsü içerisinde yer alan Cumhuriyet Alanı'nda toplanan yaklaşık 300 öğrencinin yaptığı eyleme aileleri ve öğrencilerin avukatları da katıldı. Mersin Üniversitesi yöneticileri ile görüşmeye giden temsilciler içerideyken üniversite girişi öğrenciler tarafından araç trafiğine kapatılarak halaylar çekildi.

Öğrenciler adına basın açıklaması yapan Kerem Çiçek, "Tek isteğimiz yurttaki sağlık, temizlik, sorunlarının halledilmesi, yurda yol yapılması, otobüslerin yurda kadar gitmesi ve kampüs içerisinde ücretsiz olmasıydı. İnsani olan bu talepler görmezden gelindi" dedi.

Emekçi kadınlar sokağa!

Emekçi Kadın Komisyonları, Buca ve Sincan'da yaptığı etkinliklerle emekçi kadınları mücadele alanlarına çağırdı.

Buca

1 Mart günü "Emekçi kadınlar buluşuyor!" şiarıyla İBB Bağımsız Sosyalist Başkan Adayı Burcu Koçlu'nun Buca seçim irtibat bürosunda gerçekleşen etkinlikte öncelikle Emekçi Kadın Komisyonları tarafından hazırlanan "Gezi ve kadınlar" isimli sinevizyonun gösterimi yapıldı. Alkışlarla karşılanan sinevizyonun ardından Buca seçim komisyonundan bir kadın "Ben Ulrike, bağıryorum!" adlı tek kişilik tiyatro oyununu sergiledi.

Etkinlikte yapılan sohbette öncelikle 8 Mart'ın tarihsel anlamı üzerine konuşuldu. Emekçi kadınların konuşmalarının ardından, yerel seçimlerle birlikte emekçi kadınları tekrar düzen sınırları içinde tutmaya çalışan düzen partileri ve sahte hayalleri karşısında "30 Mart'ta emekçi kadınların seçimi düzen partilerinden yana değil, mücadeleden yana olmalıdır" denildi.

Mücadele deneyimlerinin de paylaşıldığı etkinlikte İzmir'deki Luna sayaç direnişi ve Greif direnişi örnek gösterildi. Greif direnişçilerinin başlattığı destek kampanyaları aktarıldı ve sundukları ihtiyaç listesi paylaşıldı. Etkinlik bir emekçi kadının "mücadeleye devam" çağrısıyla son buldu.

Sincan

Sincan Emekçi Kadın Komisyonu tarafından 2 Mart Pazar günü düzenlenen etkinlik, 8 Mart'ın tarihçesinin anlatıldığı kısa bir konuşmayla başladı ve ardından saygı duruşuna geçildi. "Yaşamın yarısından, kavganın yarısına" belgeseli gösterildi ve Ekim Gençliği'nin hazırladığı şiir dinletisi sunuldu.

Ankara Büyükşehir Belediyesi Bağımsız Sosyalist Başkan Adayı Melek Altıntaş, etkinlikte yaptığı konuşmada emekçi kadınların sorunlarına değinerek düzen partilerini teşhir etti. Emekçileri sandık başına değil, mücadele alanlarına çağırdı. Coşkulu konuşma alkışlarla karşılandı.

Etkinlik anında Greif işçileriyle canlı bağlantı gerçekleştirildi. Greif işçileri havanın yağmurlu ve soğuk olmasına rağmen günlerdir direndiklerini ve kazanana kadar direnecekleri vurguladılar. Tüm emekçilerin 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü kutladığını belirten Greif işçileri, mücadeleden vazgeçmeyeceklerini belirttiler.

Etkinliğin son bölümünde Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu dinleti sundu. Dinleti, çekilen halaylarla son buldu.

Kızıl Bayrak / İzmir-Ankara

Gebze'de 8 Mart'a coşkulu karşılama

Gebze Emekçi Kadın Komisyonu 2 Mart günü "8 Mart'tan Haziran'a... New York'tan Gezi'ye... Direniş özgürleştirir!" şiarlı etkinlik ve eylem düzenledi.

Gebze İşçilerin Birliği Derneği'nde yapılan etkinlik, kadına yönelik şiddete, çifte sömürüye, gericiğe, baskıya karşı örgütlü mücadele çağrısına yanıt verenlerin selamlanmasıyla başladı.

Hatice Yürekli şahsında tüm devrim ve sosyalizm mücadelesinde yitirilenlerin anısına yapılan saygı duruşu sırasında "Biz kazanacağız!" şiiri okundu.

Ardından "Şiddet, sömürü, gerici... Reddediyoruz!" isimli, emekçi kadınların kapitalizmde yaşadığı sorunları anlatan sinevizyonun gösterimi gerçekleştirildi.

Emekçi Kadın Komisyonu adına yapılan konuşmada, 8 Mart'ın tarihsel ve sınıfsal özü anlatıldı. Greif işgalinin önemine vurgu yapılarak dayanışmanın büyütülmesi gerektiği ifade edildi. Emekçi Kadın Komisyonları'nın çalışmalarına katılma, mücadeleye omuz verme çağrısı yapılan konuşma New York'tan Greif'a direnen kadınların selamlanması ile sona erdi.

Bir gencin okuduğu şiirle etkinliğe katkı sunmasından sonra, "Ya Kızımız Olursa..." oyunundan uyarlanan tiyatro gösterimi yapıldı. "Haziran Direnişi'nde kadınlar" isimli sinevizyonun gösteriminin ardından da BDSP adına seçimler gündemli bir konuşma gerçekleştirildi.

Etkinlik sonrasında coşkulu yürüyüş

Çeşme önünde yapılan konuşmalar ve sloganlarla başlayan yürüyüş ile Kent Meydanı'na geçildi. Burada, 8 Mart'ı yaratanlar selamlandı ve kadınların direnişlerde özgürleştiğinin vurgulandığı konuşma yapıldı.

Adnan Yücel'in "Yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek" ve Nazım Hikmet'in "Kadınlarımız" şiirleri okundu.

EKK ve BDSP konuşmalarının ardından müzik dinletisine geçildi. Türkü ve marşlarla, çekilen halaylarla coşkulu bir şekilde eylem sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / Gebze

Şakirpaşa'da Emekçi Kadın Şenliği

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü hazırlıkları kapsamında Devrimci 8 Mart Platformu tarafından 1 Mart günü Şakirpaşa Kapalı Semt Pazarı'nda emekçi kadın şenliği gerçekleştirildi.

Etkinliğin ön hazırlığı olarak Şakirpaşa'da ortak bildiri dağıtımı ve afiş çalışması yapıldı. Etkinlik başlamadan önce de mahalle içinde sesli ajitasyonlarla etkinliğe çağrı yapıldı.

"Yolsuzluğa, yoksulluğa, sömürüye ve şiddete karşı" düzenlenen etkinlikte saygı duruşunun ardından Devrimci 8 Mart Platformu adına ortak bir açıklama okundu.

Şiir dinletisinin ardından yapılan sunumda direnişin bayrağını dalgalandıran Greif direnişçisi kadınlara da değinildi. Etkinlik halaylarla sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / Adana

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2014/10 * 7 Mart 2014

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: [@kizilbayraknet](https://twitter.com/kizilbayraknet)
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: ESMAT Matbaacılık
M. Nezhiz Özmen Mah. Yüksel Sk. No: 19
Güngören / İstanbul

Emekçi kadınların kavga ve mücadele günü:

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü yaklaşmakta. 8 Mart yaklaşırken bir yandan “Dünya Kadınlar Günü” kutlamalarına çağrılar yapılıyor, kadınlar bir gün için iş yapmamaya, salon eğlencelerine davet ediliyor, bir yandan da reformist-feminist güçler ismine “Dünya Emekçi Kadınlar Günü” veya “Dünya Kadınlar Günü” desinler erkeksiz 8 Mart yürüyüşlerine, şenliklerine çağrı yapıyorlar. Oysa 8 Mart’ın tarihçesini incelemek dahi 8 Mart’ın tarihsel ve sınıfsal özünü ve bir mücadele günü olduğunu kavramaya yetmektedir.

Kadınların kurtuluşu devrimde, sosyalizmde!

8 Mart’ın tarihçesine geçmeden önce kısaca kadın sorununun ortaya çıkışına baktığımızda Engels’in tanımlamasıyla “kadın cinsinin tarihsel yenilgisi”nin sınıflı toplumların ortaya çıkışıyla aynı zamana denk geldiğini görüyoruz. Yani kadın sorunu binlerce yıllık bir geçmişe sahip. Kapitalist sistem de kendisinden önceki sınıflı toplumlardan bu sorunu devralmış ve kendi ihtiyaçlarına göre yeniden biçimlendirmiştir.

Kapitalizm kendisinden önce ataerkil-feodal aile yapısı içerisinde ezilen, sömürülen kadınları, ucuz işgücü arayışları ile birlikte kapitalist üretim süreci içerisine dahil etmiş, böylelikle emekçi kadınların üretim süreci içerisinde çifte sömürü ve baskıya uğramalarının önünü açmıştır. Kapitalist düzen içerisinde karşı karşıya gelen burjuvazi ve işçi sınıfı ve oluşan emek-sermaye çelişkisi kadın sorununa yeni bir boyut kazandırmıştır. Bu durum kadın sorununda temel muhatabı emekçi kadın olarak belirlemiş, kadın sorununu özünde emekçi kadın sorunu haline getirmiştir. Kadın sorununun tek gerçek çözümü olarak da sorunun kaynağını oluşturan ezen-ezilen çelişkisinin yani sınıflı toplum düzeninin ortadan kaldırılması olduğu ortadadır.

Ezilen bir cins olarak kadınların kurtuluşu, özgürlük ve eşitlik arayışları devrim ve sosyalizmle gelecektir. Bunun yolu da emekçi kadınların mücadele etmesinden geçmektedir. Kadınların sahip olduğu tüm medeni, politik ve sosyal hakların uluslararası işçi sınıfı hareketi ve sosyalizm mücadelesinin ürünleri olması da bunu kanıtlamaktadır.

8 Mart: İşçi sınıfına ait bir gün

Kadının kurtuluşu devrim ve sosyalizmle geleceken kadınların özgürleşme yolunda attıkları adımlar ise ancak mücadeleye katılmalarıyla gerçekleşmektedir. İşte 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü de böyle bir gündür. İşçi sınıfı mücadelesine ait bir gün olan 8 Mart, emekçi kadınların kaniyla yazılmış bir kavga ve mücadele günüdür.

8 Mart New York’lu dokuma işçi kadınlara adanmıştır. Bundan tam 157 yıl önce ABD’nin New York kentinde 40 bin dokuma işçisi daha iyi çalışma koşulları ve “10 saatlik işgünü” talebi ile greve çıktılar.

Polisin fabrikaya saldırması sonucunda, içeride kilitli kalan çoğu kadın 129 işçi çıkan yangında hayatını kaybetti. İşçilerin cenaze törenine 100 bini aşkın insan katıldı. 8 Mart 1886’da ise yine Amerika’da tekstil işçisi kadınların “eşit işe, eşit ücret”, sendikalaşma ve oy hakkı için başlattıkları mücadele polis tarafından kana boğuldu.

İlk olarak, 1910 yılında gerçekleşen II. Enternasyonel’in II. Uluslararası Sosyalist Kadınlar Konferansı’nda Clara Zetkin’in önerisi ile “Kadınlar Günü” olarak belirlenmiştir. 1921 yılında ise Nadejda Krupskaya ve Clara Zetkin’in de katıldığı II. Uluslararası Komünist Kadınlar Konferansı’nda 1917 Şubat devriminin ilk kıvılcımını çakan Petrogradlı tekstil işçisi kadınların tüm işyerlerinde birden 8 Mart’ta çıktıkları grevlere ve direnişlere ithaf edilerek “Emekçi Kadınlar Günü” olarak değiştirilmiştir.

8 Mart’ın ortaya çıkışına sebep olan olaylar açık bir şekilde 8 Mart’ın sınıfsal özüne işaret etmektedir. 8 Mart, emekçi kadınların kurtuluşları için çıktıkları mücadele yolunda kazanılmış, devrime ve sosyalizme ait bir gündür. Bugün ise 8 Mart’ın içini boşaltma, sınıfsal özünden koparma çabaları karşısında en anlamlı yanıtı kadın erkek el ele direnen Greif işçileri vermektedir. Greif işçisi direnişçi bir kadının sözleri ise aslında 8 Mart’ın nasıl ele alınması gerektiğini özetlemektedir: “8 Mart’ı anlamak için Greif’e bakmak yeter.”

